

ဝေဖန် ဒီဇိုင်း

ပုံနှိပ်ရေးအင် "ဂျာ"

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (ဇွဲ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တုထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (ဇွဲ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တံလောင်းအညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

ဒီနိုင်းစ

မိုင်နိုင်းစအစ် “ဂျာ” / ဒီနိုင်းစ၊ ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၅၆ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မိုင်နိုင်းစအစ် “ဂျာ”

ရွှေသမင်

စာပေ

မှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

BURMESE CLASSIC

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း

ဗိုလ်တုထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁- ၂၉၆၁၁၀၊ ၀၁- ၃၉၈၅၅၇၊

၀၁-၈၆၁၀၀၈၈

မိုင်နိုင်းအစ် “ဂျာ”

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့အချစ်က .. ခင်ဗျား ကောင်တာက အံ့ဆွဲ
 လို့ပဲ ...။ ရသမျှပိုက်ဆံတွေကို လက်ခံတယ် (သူကတော့ အချစ်
 မဟုတ်တဲ့ သာယာမှုကို လက်ခံတဲ့သဘောပေါ့)။ ဒါပေမယ့် အချိန်
 တန်ဖိုး ညနေစောင်းရင် ထောင်တန် ရာတန် သပ်သပ်ခွဲပြီး
 သယ်ထုတ်သွားကြတာပဲ ...။ အံ့ဆွဲကြီးကတော့ ဟာလာဟင်းလင်း
 ကြီး .. နောက်နေ့ ရောက်လာမယ့် ပိုက်ဆံတွေအတွက် သူ စဉ်းစား
 ဖို့တစ်ခုတည်း သိတယ် .. ပေါက်တယ်နော်”

(ဒီလိုဆိုဒါဒီထိပ်တင်)

ဟိုတယ်ကြီးတွေလို ခန့်ညားထည်ဝါတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ၊ ထည်ဝါခမ်းနားမှုတွေ မရှိပေမယ့် သေသပ်ပီရိတဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ ဘီယာစတေရှင်လေး တစ်ဆိုင်။

ဆိုင်နာမည်က “ဆွေသဟာ ရွှေတစ်ရာ”။

ဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်က မြန်မာနိုင်ငံမှာနေသည့် ဦးအင်္ဂလန်။ သူ့ရဲ့ ဇနီး ဝဝလှလှက ဒေါ်မြသက်မိုး။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ တူတော် မောင် တစ်ယောက် ရှိပါသည်။ အဲဒီ အဖေအမေ မရှိလှတဲ့ တူတော် မောင်က သူတို့နဲ့ မနေပါ။ သူ့အိမ်မှာ နေပါသည်။ (နားမရှင်းလို့ ရှင်းအောင်ပြောရရင် တစ်ယောက်တည်းနေသည့် သဘောပေါ့) ဒေါ်မြသက်မိုးနဲ့ သွေးမတော် သားမစပ်လှတဲ့ ဦးအင်္ဂလန်ရဲ့ တူတော်မောင် ကိုအောင်ကြာ ကို ဒေါ်မြသက်မိုးက သားတစ်

ယောက်လို့ ချစ်သလောက် (ငါးသလောက် မဟုတ်ပါ) ဦးအင်္ဂလန် နဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မတည့်ပါ။ ဘဲဥနဲ့ ဖရဲသီး ဒါမှမဟုတ် မင်းကွတ်သီးနဲ့သကြားလို ဆိုမလား (သီချင်းဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ) ထားပါ။ (ပစ္စည်းကို ထားခိုင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ စကားကို ထားခြင်းဖြစ်သည်။)

အတိုချုပ်ပြီး တင်ပြရလျှင် ကိုအောင်ကြာ ကို ဒီဆိုင်ရဲ့တစ်ဦး တည်းသော မန်နေဂျာအဖြစ် ခိုင်းကောင်းလို့ ခိုင်းထားတယ် ဆို ပါတော့။

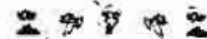
သူတို့ကတော့ သူတို့ အခြားစီးပွားရေးပဲ ဦးစီးပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ စာရင်းဇယား လာရှင်းပေါ့။ ကိုအောင်ကြာ ဟာ လူချစ်လူခင် ပေါများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကလူတွေရော.. ဆိုင်ကိုလာသူတွေရော ကိုအောင်ကြာကို ကိုအောင်ကြာ လို့ မခေါ်ကြပါ။ သူတို့အခေါ်အဝေါ်က ဂျာကြီး (သို့မဟုတ်) ဂျာ .. တဲ့ ..။

ကိုအောင်ကြာ က သူ့ကိုယ်သူ မိုင်နိုမ်းအစ် “ဂျာ” လို့ ကြွေးကြော်တတ်သည်။

အရက်ကို ရေနဲ့ပဲ ရောရော..။

ရေကို အရက်နဲ့ရောရော မူးတတ်သည့်အကြောင်း အရက် သမား အမေတစ်ထောင် (မှတ်တမ်းစာအုပ်ဟောင်းကြီး)ကို အမြဲ လက်ဝယ်ထားကာ ဘယ်သူသည် ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ပိုင်း မှာ ဘယ်အကျိုးအရောင်နှင့် အကြွေးထားသွားကြောင်း ချက်ကျ လက်ကျ ပြောတတ်ပြီး ..

ဂျာကြီးကို လာပြီးလို့မရကြောင်း ..။ “ဂျာ” လူတွေအကြောင်း နောက်ကျအောင် သိတဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းပြောတတ်တဲ့ ကိုအောင်ကြာ (သို့မဟုတ်) ဂျာ ညာပြီးလာဖို့လို့ မရတဲ့ ဂျာကြီး။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ

- (၁) မန်နေဂျာ ကိုအောင်ကြာ ဂျာကြီး (ခေါ်) ဂျာ
- (၂) စက္ကန့်မန်နေဂျာ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည့် စားပွဲထိုးနှင့် အထွေထွေခိုင်းဖတ် - မဲပြာ(မကွေး)
- (၃) အခြားစားပွဲထိုးများ - မောင်စံလှ(ဧရာဝတီ)
- (၄) - မန်ယူ(ဧယျာရွှေမြေ)
- (၅) - ဂေါက်သီး(ဆောက်သမ်း)
- (၆) - ပြူးတူး (ဟံသာဝတီ)
- (၇) အကြော်ဆရာ ကိုဖိုးသား ဧနီး မအုန်းကြည်သမီး
လင်ပြည့် (ရတနာပုံ)
- (၈) အကင်ဆရာ - ဘဲကွေး ခေါ် ဘေးကွဲ(စွဲကပင်)

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဂျာ ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ဘုရားတ၊မိခွဲပါသည်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ပုံမှန် ဘုရားရှိခိုးဖို့ မေ့နေ တတ်တဲ့ ဂျာ .. အခုတော့ ဘုရားတမိပါသည်။ ရှိသမျှဘုရားများ ကယ်တော်မူပါ။

သူ့ဆိုင်က .. ဘီယာဆိုင် ..၊ ည..ဆို ဆယ်တစ်နာရီ နောက် ဆုံးထားပြီး အချိန်မတော် ရစ်သမျှ မူးသမျှ အရက်သမားမှန်သမျှကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ရှိခိုးမတတ် မနည်း နှင်လွှတ်ရပါသည်။ (အရက်သမားနဲ့ မန်နေဂျာဆိုတာ မျက်နှာနှစ်မျိုးထားတတ်မှ အဆင်ပြေသည်)မမူးခင်မှာ မန်နေဂျာက ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်လာရှင်း မျက်နှာက တင်းတင်းနဲ့ ...

“ဟေ့လူ .. မနေ့က တစ်ပြားဖိုးနဲ့ အမြည်းတစ်ပွဲဖိုး ကျန်သွား
သေးတယ်နော် ..”

ထိုအခါ လုံးဝမသောက်ရသေးတဲ့ ကာစတန်မာ ကိုအရက်
သမားက သွားလေးဖြီးဖြီး ...

“ဟာ .. ရှင်းပေးရမှာပေါ့ .. ပြီးရင် ပေါင်းရှင်းပေးလိုက်မယ်
လေ၊ ဂျာကြီးရယ် .. ဒစ်စတမ်နဲ့ ဒစ်စတမ်ဟာ ..”

အဲလို အချို့စကားတွေနဲ့ဝင်ပြီး မန်နေဂျာကတော့ ဟိုးယခင်
သီချင်းကြီးထဲကလို (ယုံရမယုံရ ယုံရခက်ကြီးပါပေါ့)။

ဒါက ကိုအရှက်သမားနဲ့ မန်နေဂျာတို့ရဲ့ ပထမပိုင်း (လေး
ဆယ့်ငါးမိနစ်)၊ အဲ .. ဒုတိယပိုင်း ပြီးခါနီး .. မိနစ်ကိုးဆယ် ပွဲပြီးဖို့
ဆိုင်ပိတ်ခါနီးဆိုရင် ...

“လုပ်ကြပါဗျာ .. ဆိုင်သိမ်းတော့မယ် .. ကောင်လေးတွေ
လည်း မနက်ဆို ဈေးဝယ်ရနဲ့ .. ဒီအချိန် အိပ်မှဖြစ်မှာဗျာ ..”

အဲလို တောင်းတောင်းပန်ပန် လေသံပျော့ပျော့နဲ့ပြောလည်း
ကိုအရက်သမားတို့က အာလေးလျှာလေးနဲ့ တချို့ဆို သွားရည်
တမြားမြားထွက်ရင်း ဒေါသကို အယ်လ်ကိုဟောနဲ့ရောကာ ...

“ဘွာ .. အဲ .. ဘာ .. ကျုပ်တို့ နေ့စဉ် သောက်သုံးနေကျ..

ကာဆင်ဘိုင်ဗျာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ကာစတန်မာ .. အော့ ..”

တစ်ယောက်က မူးမူးနဲ့ ဝင်ထောက်ပေးပါတယ်။

“ပိုက်ဆံပေးပြီး သောက်နေတာဗျာ၊ စက္ကူပေးပြီး သောက်နေ
တာ မဟုတ်ဘူး၊ အော့ .. နောက်တစ်လုံး .. ဘာလဲ .. ဒေါသဖြစ်
အောင် လုပ်နေတာလား .. ပိုက်ဆံမရှင်းဘဲ ထွက်သွားမှာနော် ..
အော့ ..”

အဲဒီလိုနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ခေါင်းကုပ်ပြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန် ဆယ့်
တစ်နာရီကျော်လွန်ကာ အချိန်ပို တတိယပိုင်းအထိ ရောက်သွား
တတ်ပါတယ်။ ဒါက သူတို့အချိန်ပေါ့။

ဒါတောင် ပင်နယ်တီကန်ချင်တဲ့ အရက်သမား ရှိပါသေး
တယ်။ မီးတွေပိတ် ဆိုင်ကိုတစ်ခြမ်းပိတ်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးက
(ဆယ့်တစ်နာရီ) ပိတ်ခိုင်းလို့ အခုလို လုပ်ပေးတာတောင် ထမင်း
သာ ဝချင်ဝမယ်၊ အရက်ကို ဒီလောက်သောက်တာတောင် (မဝ
သေးဘူး)ဆိုပဲ၊ ဆရာမင်းလူရဲ့ စကားနဲ့ပြောရင် တစ်ထိုင်တည်း
ရေကို လီတာဘူးနဲ့ သောက်ရင်တောင် မသောက်နိုင်တဲ့လူတွေက
အရက်နဲ့ရေကို မယုံချင်စရာကောင်းအောင် သောက်ပြုနေတာက

တွေးကြည့်ရင် မယုံနိုင်အောင်ပါ။ အဲဒီလိုပေါ့ .. ပင်နယ်တီကန်ချင် တဲ့ အရက်သမားဆိုတာက တတိယပိုင်းပြီးလို့ ပွဲရပ်နားထားတာ တောင် ...

“ကဲပါ ဂျာ .. ကျုပ်တို့ကို .. ပါဆယ်တစ်ပိုင်း ရေသန့်ဘူးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက် .. ဟောဗျာ မေ့တော့မလို့ .. ရေတစ်ဘူးပါပေး .. လမ်းလျှောက်ရင်း အမောပြေ သောက်ဖို့ ..”

အဲဒီလိုဆိုတော့ တွဲဖက် အရက်သမားက ...

“ကောင်းတယ်ဗျာ .. အေ့ .. လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းမပျောက် အောင် လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ဆေး .. အေ့ .. ပိုက်ချုံကို တွေ့တိုင်း တောင်း... နော် .. ဂျာ ..”

အရက်သမားနဲ့ မန်နေဂျာဆိုတာ ကမ္ဘာဦးခေတ်ထဲက ဆင်း သက်လာတဲ့ စားသွားကျောက်နဲ့ စားမလို့ပဲ၊ ထက်ပါများအောင် သွေးလည်း နှစ်ဦးစလုံး အပွန်းခံရသည်ပဲလေ (ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး နော်)။

ကဲ .. အရက်ဆိုင်ကောဖွင့်နေတာနဲ့ ခုန ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်လာ ချင်း ဗုဒ္ဓေါဆိုတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူအကြောင်းအရာလေးတောင် မေ့ သွားမလို့ပါပဲ။

ဒီလိုဗျာ.. အရက်ဆိုင် ဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလို မနက် ပရိတ်ခွေးလေးဖွင့် အစောကြီးထဖွင့်လို့ရသည့်ဆိုင်မျိုးတော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်လူတွေက ညဉ့်နက်ထိ ဆိုင်ဖွင့်ရလို့ ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီ ထိ အိပ်လို့ကောင်းတုံး။

ကိုးနာရီကျော်ကျော်မှ တရားခွေးလေးဖွင့် စားပွဲတွေ ကုလား ထိုင်တွေ နေရာပြန်ချ .. သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ မနက်စာစားနဲ့ ဆယ် နာရီကျော်ကျော် (တချို့ဆို ကိုးနာရီကျော်ကျော်) ဖွင့်တတ်ပါသည်။ အခုလည်း ကျွန်တော် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ဆယ်နာရီစွန်းစွန်းလောက် အလာ မှာ ဆိုင်က စဖွင့်ရုံပဲ ရပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေပါသည်။ ဒီအချိန်ဆို ညက များသွားလို့၊ တချို့ လက်တုန် ခြေတုန်ရှိသူတွေ တောင် အာပတ် .. အဲ(ကန်တော့) တစ်ပက် နှစ်ပက် လာဖြေသူတွေ တောင် မရောက်သေး။

ဟောကြည့် .. ဖြစ်ပုံက ဆိုင်ရဲ့ထောင့်က စားပွဲမှာ တီယာ တစ်ခွက် .. အမြည်းတစ်ပွဲနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စားပွဲပေါ် မှာ မှောက်ခုံကြီး အင်း .. အနားရောက်တော့ ခါးကိုင်းပြီး သေချာ ကြည့်တော့မှ ခုနလို (ဗုဒ္ဓေါ)လို့ တအော်မိရခြင်းပါ။

‘ဘုရား ကယ်တော်မူပါ ..’

ကောင်လေးလို့ထင်ရတဲ့ ကောင်လေးက မျက်နှာနုနုဖတ်ဖတ် နဲ့ ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးအရွယ် မချစ်တတ်တဲ့သူတွေတောင် ချစ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး။

ခေတ်ကာလ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ .. ဒါ ကိုရီးယား ယဉ်ကျေးမှုလာ .. နိုင်ငံတော်ကလည်း အခြားနိုင်ငံတွေလို ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်သူတိုင်း စစ်မှုထမ်း .. အဲလေ .. မိန်းမယောက်ျား မှန်သမျှ အရက်ဆိုင်မှာတွေ့ရမည်လို့လဲ .. ကြေငြာထားတာ မတွေ့ရပါဘူး။

ခေါင်းကို ဂျာကြီး အရှိန်တင်ပြီး ကုတ်မိရင်း ...

“မဲပြာ .. မန်ယူ .. စံလှ .. ဂေါက်သီး .. ပြူးတူး ..”

သူ့ရဲ့ဗိုက်မေးရှင်း တုန်ခါမှုကြောင့် နောက်ခန်းထဲကကောင်တွေ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ သူ့ရှေ့ ရောက်လာပါသည်။

“ရောက်ရှိ .. တိပ် ..”

“နိပ် ..”

“သုံး ..”

သတိဆွဲ .. ဟစ်အော်ရင်း သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေကို သူ့ဒေါသကို ပါဝါအပြည့် မျက်လုံးထဲ ထည့်ထားကြည့်ပြီး ...

“မင်းတို့ကို ငါ ဘာပြောလဲ ..”

မန်ယူက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ ဂျာ ..”

“ဘာကွ .. ငါ လုပ်လိုက်ရ .. ငါ ဆိုင်မှာ ဘာထုတ်ထားလဲ ပြောစမ်း ဂေါက်သီး ..”

ဂေါက်သီးက ရင်ကော့ခေါင်းမော့ကာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြေပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လျှာမထုတ်ရဘူး ပြောပါတယ်၊ အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ငါလုပ်ရင်တော့ မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် မူးပြီးမှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ဒေါသက ဆူနာမီလှိုင်းတွေလို တလိမ့်လိမ့် တက်လာပါသည်။

“ခွေးကောင်တွေ .. မင်းတို့ကို အသက်မပြည့်သေးတဲ့ကလေးနဲ့ မိန်းမတွေကို အရက်မရောင်းရဘူးလို့ ငါပြောထားတာ မသိကြဘူးလား”

ဂျာ စကားကြောင့် ပြူးတူး က မျက်လုံးပြူးပြူးလေးကို ကလယ်နဲ့ကုလား .. အဲလေ .. ကလယ်ကလယ်လုပ်ပြရင်း ...

“ဟိုလေ .. ဟိုနေ့က ကိုစောကျော်လှ မိန်းမ မကြည့်နော်လေး

ကို ဂျာကြီး ဝိစကီတစ်ပြား ရောင်းသေးတယ်လေ ..”

ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြုံးတူး ခေါင်းကို နှစ်ချက် သုံးချက် ခေါက်လိုက်ပြီ: ...

“ဒါကျတော့ သိတယ် .. စာမေးပွဲတော့ အောင်ချင်တယ်၊ စာမေးရင် စာအုပ်ကို ခေါင်းမိုးထိုးတဲ့ကောင်၊ အဲဒါ နတ်ကတော့ဖို့ လာဝယ်တာကွ .. ပြောစမ်း .. ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်သူ အရက် ရောင်းတာလဲ ..”

ဒီကောင်တွေအားလုံးရဲ့ အကြည့်က မောင်စံလှ ဆီ ရောက်နေကြပါသည်။

မောင်စံလှက သူနှစ်သက်သည့် မကွေးဘောလုံးအသင်းအင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ရင်း: ...

“ဒီအစ်မကြီးက ဝင်လာတည်းက မူးလာပြီ ဂျာ ..”

“ကဲ .. ဆိုပါဦး”

“ဟိုလေ.. သူက သူ မူးနေပြီတဲ့၊ ဘီယာတစ်ခွက်တဲ့”

“တောက်.. သူက မူးတိုင်း မင်းက ရောင်းရရောလား၊ ခွေးကောင် ပြောစမ်း ..”

မောင်စံလှ သနားစဖွယ်မျက်နှာကို သရုပ်ဆောင်ပြရင်း: ...

“ကျွန်တော်လည်း ရောင်းလို့မရဘူး .. အက်ဥပဒေ ထုတ်ထားပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ မသောက်ပါဘူးတဲ့၊ ချမှာသာ ချစမ်းပါတဲ့ ..”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားမိပါသည်။ အရက်အရမ်းမူးနေတဲ့သူက ဘီယာတစ်ခွက်ချပြီး ဆက်မသောက်နိုင်တော့ဘဲ အဲဒီ ဘီယာခွက်ကိုကြည့်ကာ အယ်လ်ကိုဟောဓာတ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အငွေ့အဖြစ်နဲ့ ဓာတ်ကူးသည်လို့တော့ မကြားဘူး။ ဆိုင်မှာ လာသောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ပြောဖူးပါသည်။ အရက် အရမ်းမူးနေတဲ့သူတွေက ဘီယာသောက်ရမှာ အရမ်းကြောက်သည်တဲ့။ (ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် မူးတတ်သည်တဲ့လေ ..)

သူနှင့် သူ့တပည့်ငါးယောက် သူနဲ့ပါဆို ခြောက်ယောက်ပေါ့။ မူးပြီးမှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်ကာ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက် ဆင်ကို စမ်းပြီး ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောနေလို့လည်း မဖြစ်။

ဟုတ်တယ်လေ .. ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ စမ်းချင်တိုင်းစမ်းလို့ မဖြစ်။ စမ်းတော့ စမ်းရမည်။ မသကာ မုတ်ပုတင်လေးဖြစ်ဖြစ် .. ဖုန်းနံပါတ်လေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

“အောင်မလေးဟာ!...”

ခေါင်းငုံ့ပြီး ကောင်မလေးအနား စူးစမ်းစဉ် ရုတ်တရက် မြည် ထာတဲ့ဖုန်းကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။

ဟိုကောင်တွေက မရယ်မီအောင်နေပေမယ့် မျက်နှာပိုးမသေ။ ကျွန်တော် ဘုကြည့်ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဟောက်ဟောက် ဒီကောင်တွေ ကြောက်သည်လို့ကို မရှိလှ။ ဖုန်းသံ က သုမရဲ့ရင်အုံလောက်မှာ ရှိသည်။ သုမ ဝတ်ထားတာ ဂျာကင် ဆန်ဆန်အင်္ကျီဆိုတော့ အိတ်ကပ်ထဲက မြည်တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မအုန်းကြည် ..”

ကျွန်တော် အားကုန်အော်တော့ ...

“ဂျာ .. အနောက်မှာ ဂျာ ..”

မောင်စံလှ စကားကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ အကြော် ဆရာမိန်းမ မအုန်းကြည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလို့ နောက်ရောက်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြောတော့ မအုန်း ကြည် က သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ပြောရင်း ...

“ဆရာ .. အခုလိုခေါ်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့”

“ကဲ .. လျှာမရှည်နဲ့ .. နို့ကဲ ..”

“ရှင်!...”

တစ္ဆီးစွီးနဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် သိမ်းကျုံး ဘုကြည့်ကြည့် လိုက်ရင်း ...

“ဘာ .. ရှင်လဲ ..”

“ဟင် .. မရှင် ...”

“ဟာ .. အသက်ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်မလေး အိတ်ကပ် ထဲကဖုန်းကို နို့ကဲခိုင်းတာ ..”

ဖုန်းသံကတော့ တိတ်သွားပါသည်။ အဲဒါက အရေးမကြီးပါ။ မအုန်းကြည် က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ နို့ကဲပါသည်။ ပြီးတော့ ဟမ်းဆက်ကို ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။ ဟိုကောင်တွေက ကျွန်တော့် နောက်ကနေ ဝိုင်းအုံကြည့်တော့ ...

“ဟာ .. ဒီကောင်တွေ ..”

ဂေါက်သီး က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“ဟို .. ဘာပုံတွေပါလဲ ဂျာ ..”

“ဟာ .. ငါ ပြောလိုက်ရင်တော့ ..”

ကျွန်တော် ဟမ်းဆက်ကိုဖွင့်ပြီး ခုန အဝင်အခေါ် ဖုန်းနံပါတ်

ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဟလို .. ဟလို ..”

တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် အခုလိုပြောတော့ တစ်ဖက်က ဒေါသသံနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘယ်သူလဲ ..”

“ဗျာ .. ကျွန်တော် ဂျာ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ အောင်ဂျာ .. အဲ.. အောင်ကြာ ..”

ကမန်းကတန်းပြောတော့ တစ်ဖက်က ဒေါသပိုဖြစ်ဟန် တူသည်။

“အောင်ကြာ တွေ အောင်ဂျာ တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းက ဘာ ကောင်လဲ ..”

“ဂျာ .. အဲ .. ဗျာ .. အို .. မန်နေဂျာ ..”

“ဘာ .. မန်နေဂျာ .. နေဦး .. မင်းက ဒီဖုန်းကို ဘာလို့ကိုင် တာလဲ ..”

ကျွန်တော်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“ဦးလေး .. ဆက်လို့ ကိုင်တာ ..”

“ငါ့သမီးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ ..”

ကျွန်တော် မှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“သူ မှောက်နေလို့ ..”

“ဘာ .. မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား .. မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ဟေ့ကောင် .. ခွေးကောင် ယုတ်မာလှချည်လား .. ရိုင်းစိုင်းလှချည် လား ..၊ မင်းကို ငါ သတ်မယ် ..”

“ဟာ!... မဟုတ်ဘူး .. သူ မှောက်တာက ကျွန်တော် မမှောက် ဘူး၊ ဟာ .. ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ အမှန် ကျွန်တော် မမှောက် .. ဟာ!— မရောက်ခင်က သူက မှောက်နေတာ ..”

“နေစမ်း .. တော်စမ်း .. မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ ..”

ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဆိုင်လိပ်စာကို အသေ အချာ ပြောလိုက်ရပါသည်။

သိပ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ရဲကားတစ်စီး ဇိမ်ခံကားလှလှ တစ်စီးနဲ့ သူ့ဆိုင်ထဲကို လူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ရှေ့ဆုံး က ရဲအရာရှိကြီးက ဆိုင်နာမည်ကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ နောက် ဇိမ်ခံကားပေါ်က အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက ကားပေါ်ကဆင်းလာကတည်းက ရန်သူစခန်းကို ဝင်ဖိမယ့် ကွန်မန်ဒိုမျက်နှာနဲ့ ဆင်းလာပါသည်။

တစ်ခက်တံခါးက ဆင်းလာသူ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အမျိုးသမီးကြီးကတော့ မိုးမလုံတဲ့ သူ့အိမ် မိုးညိုလာလို့ စိုးရိမ်တဲ့ ဇနီးမှာထားနဲ့ပေါ့။

ဦးရဲကြီးကတော့ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ အပ်ပေါက်ရာတစ်ခက် ရှိမလား၊ ဇနီးဝန်းတွေနဲ့ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တာ ...

“ဒီဆိုင်က ဆွေသဟာ ရွှေတစ်ရာနော် ..”

ဦးရဲကြီး ကတော့ လုပ်ပြီ။ ဆိုင်မှာမည်ကို သူပဲ ခုနကြည့်ပြီး ထပ်မေးနေပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဒါနဲ့ ကိုအောင်ကြာ ဆိုတာ ..”

“ဪ .. ဦးရဲကြီးက ကိုအောင်ကြာ နဲ့ သိတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးရဲကြီးက ပြုံးရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ .. ဖမ်းမလို့”

“ဂျာ .. အဲ .. ဗျာ”

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ..”

ခုန ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ခုံပေါ်မှာ

ခေါင်းငိုက်စိုက်နေတဲ့ အရက်သမား မိန်းမပျိုကိုမြင်သွားပြီး အမြန် ပြေးသွားပါတယ်။ ဟို ကွန်မန်ဒိုမျက်နှာနဲ့ ဦးလေးကြီးက ...

“အောင်ကြာ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ..”

ကျွန်တော်က မျက်လုံးပြူးရင်း ...

“ဟို .. အောင်ကြာ က ..”

“ဘာလဲ .. မရှိဘူးလား ..”

“ရှိပါတယ် ..”

“ရှိရင် သွားခေါ်”

ကွန်မန်ဒိုမျက်နှာနဲ့ အန်ကယ်ကြီးရဲ့ ဒေါသဆတ်ဆတ်နဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ဟို .. ကျွန်တော်လေ ..”

အဲဒီလိုပြောမှ ပိုဆိုးသွားပါသည်။ အန်ကယ်ကြီးက ဘယ်သူတွေ ဆေးဆိုးပေးလိုက်လဲ မသိပါဘူး။ နီရဲနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးတည်ကာ ...

“ရဲအရာရှိ ဒီလူပဲ .. ဖမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်သမီးကို မှောင်ခုံကြီးဟာ .. ဟိုလေ .. ဟိုဒင်းဖြစ်အောင် ဟိုဟာလုပ်တဲ့ကောင် - သူ့ကို ဟိုဒင်းလုပ်လိုက်ပါဗျာ ..”

“ဟာ!... ကျွန်တော် ဟိုကောင်မလေးကို ဟိုဟာမလုပ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ဟိုဒင်းလုပ်ပြီး ဟိုလိုဖြစ်သွားတာ ..”

ဦးရဲကြီး ခေါင်း တော်တော်ခြောက်သွားပါတယ်။ ဒီအချိန် တာဝန်နဲ့မို့ ဘီယာတိုက်လို့ကလည်း မဖြစ်သေး။ ကျွန်တော်တောင် အာခြောက်လာပါသည်။

“ဘာ ဟိုဒင်းတွေလဲဗျာ ..”

ကျွန်တော် မောင်စံလှကို လှမ်းခေါ်ရပါသည်။

“မောင်စံလှ ..”

“ရောက်ရှိ .. ဂျာ”

လှမ်းခနဲနေအောင် အကင်းပါးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မောင်စံလှ က အနားရောက်လာပါသည်။

“မင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါကွာ ..”

“ဟုတ် .. ဂျာ”

“ဒီလို ဂျာ .. အဲ .. ဗျာ .. အစ်မလေးက ဆိုင်ထဲဝင်လာ ကတည်းက မူးနေတာပါ ခင်ဗျာ ..”

“ဟင်!...”

“ဘယ်လို!...”

ဦးရဲကြီးနဲ့ သူ၏တပည့်များနည်းတူ အန်ကယ်ကြီးလည်း အံ့ဩဟန်တွေမျက်နှာမှာ အကုန် စွန်းပေသွားပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျာ .. ဗျာ .. ကျွန်တော့်ကို အတင်းမှာလို့ အဲဒီဘီယာတစ်ခွက်ကို ချပေးတာ .. လုံးလုံး မသောက်ရသေးပါ ဘူး။ မှောက်သွားတာ ..”

“အဲဒီလို ..”

အန်ကယ်ကြီး အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားကာ ရဲကြီးက မျက်နှာချိုသွေးပြီး ...

“ဟိုလေ .. ဒီက မောင်ရင်က မှောက်နေတယ်ဆိုတော့ အန်ကယ်လည်း ဟိုဒင်းပဲ ထင်တာ ..”

အန်တီကြီးက ကောင်မလေးကို တွဲလာပါသည်။ ကောင်မလေးက အမူးပြေလာဟန် တူပါသည်။

နားထင်ကို လက်နဲ့ထောက်ရင်း အန်တီကြီးကိုတွဲကာ သူတို့ ဆီ လျှောက်လာရင်း ...

“ဒယ်ဒီ .. ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ ..”

အန်ကယ်လ်ကြီးက သူ့သမီးဖြစ်သူကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ကာ ...

“ဟာ .. သမီး မှောက် .. အဲ .. ရီဝေဝေး .. သမီး ဘာတွေ
လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာလည်း
သိဦးမှပေါ့ ..”

“အခု သမီးက ယောက်ျားဖြစ်နေလို့လား ဒယ်ဒီ ..”

ရီဝေဝေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံး
စေ့စေ့ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဦးရဲကြီးတောင် ပြုံးစေ့စေ့။

“ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီတို့က ဘာလာလုပ်တာလဲ ..၊ ပြီးတော့ ...”

ရဲအရာရှိကိုမြင်တော့ ရီဝေဝေး က စုစုစမ်းစမ်း မေးသည်။
အန်တီကြီးက ဝင်ပြောပါတယ်။

“ညည်းဒယ်ဒီလေ .. သမီးကို ဒီက ကိုဂျာ .. ကိုကြာ ..”

“အောင်ကြာ ပါ အန်တီ ..”

ကျွန်တော် ဝင်ထောက်ပေးတော့ အန်တီကြီးက ဝမ်းသာ
အားရနဲ့ ...

“မောင်အောင်ကြာ က သမီး မှောက်နေအောင် ဟိုဒင်း ဆို
လား ..”

အန်တီကြီး စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
မျက်နှာအရဲသားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်ပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ ညည်းဒယ်ဒီက ရဲခေါ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းတာပေါ့”
ရီဝေဝေး ရဲ့ မာတာမိခင်စကားကြောင့် ရီဝေဝေး အားတုံ့
အားနာနဲ့ အခုလို ရှင်းပြပါသည်။

“ဟာ .. ရှုပ်ကုန်ပြီ ဒယ်ဒီရာ၊ သမီး မူးနေတယ်ဆိုတာ တစ်ည
လုံး မအိပ်ထားလို့ အားနည်းပြီး မှောက်တာ ..”

“အမ် .. ဒါနဲ့ ဘီယာက ..”

ရီဝေဝေး သက်ပြင်းချပါတယ်။

“သမီး စိတ်ညစ်လို့ တမင် မှာထားတာ ..၊ စိတ်ညစ်ရင်
ယောက်ျားတွေက အရက်သောက်တယ်တဲ့၊ သမီးက စိတ်ညစ်တော့
ဘီယာခွက်ချပြီး ယောက်ျားတွေလို စိတ်ညစ်ကြည့်တာ၊ မသောက်
ပါဘူး”

“ဟာ .. လုပ်ဦးကွ ..”

အန်ကယ်ကြီး သူ့နဖူးသူ ရိုက်ပြီး ပြောတော့ အနားမှာခိုတဲ့
ဂေါက်သီးက ...

“ဟို .. ဘီယာတစ်ခွက်လား ..”

“ဟာ .. ဒီကောင်က တမှောင့်”

ရဲအရာရှိက နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ -

“ကဲ .. အခုလိုဆိုတော့ ဒီက ကိုအောင်ကြာ ကို တော်တော် အားနာသင့်ပြီ၊ နောက်ဆို ချက်ကျလက်ကျ စုံစမ်းပြီးမှ ကျွန်တော် တို့ကို လာခေါ်ပါ အန်ကယ် ..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီက မောင်အောင်ကြာ ကို အားနာလိုက်တာကွာ၊ လာစမ်း ရိုဝေဝေး .. နင်နဲ့ ငါနဲ့ .. ငါနဲ့ နင်နဲ့ .. ဟာ .. အိမ်ကျမှ သိမယ်”

အခုမှ ဂျာကြီး သက်ပြင်းချနိုင်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးအမှုရွာပတ် ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါသည်။

နောက်ဆို ဆိုင်နဲ့ရဲမှာ စာတမ်းတစ်ခု ကပ်ထားရပါမယ်။ မည်သည့်အမျိုးသမီးမဆို တစ်ဦးတစ်ယောက် ထောက်ခံချက် ပါမှ ဘိယာရောင်းခွင့် ပြုမည်လို့လေ။

မိန်းမကိုင် ရောင်စုံ သုံးဆစ်ချိုးထီးလေးကို ဆွဲပိတ်ကာ ဖဲသားပြောင်ပြောင်အကျီနဲ့ ကိုဒီထိပ်တင် က ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ လာချင်း ကောင်တာနဲ့ အနီဆုံးဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း ...

“မင်္ဂလာပါ ဂျာ ..”

ဂျာကြီးက အပြုံးနဲ့ခေါင်းညိတ်ရင်း ကိုဒီထိပ်တင် ရဲ့အလှေ အကျင့်ကို သိတာကြောင့် ကောင်တာက မန်ယူ ကို ...

“တူး ဂျာ ..”

မဲပြာ ကလည်း ...

“ဟုတ် .. ဂျာ”

နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘက်ဆိုတော့ ဆိုင်က လူမရှင်းတရင်းပင် လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်ပေါ့။

ကိုဒီထိပ်တင် ဆိုတာ ဆိုင်းသမားလည်း မဟုတ်သလို စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒီနာမည်ကိုရခြင်းက သူ့အမျိုးသမီး .. ရုပ်ကွက်အတွင်းက လူကြီးလူငယ်မရွေး အပေါင်ခံစားတဲ့ မပိုင်းရဲ့အချစ်ဆုံးခင်ပွန်း ကိုမြဒင် ဖြစ်တဲ့ ကိုဒီထိပ်တင် ဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်၊ မိန်းမကလည်း မခိုင်း၊ မပိုင်း က ပိုးမွှေးသလို ကြွကြွရွရွ ထားတဲ့ ကိုမြဒင်၊ လစ်ရင်လစ်သလို နှစ်နာရီခြား ဆိုင်ကိုလာတတ်သည့် ကိုဒီထိပ်တင်၊ မိန်းမက အချစ်ရေ ဘယ်လဲ မေးရင် ကိုမြဒင်က သူ့ဆိုင်ဘက်လက်ညှိုးထိုးကာ ဒီထိပ်တင် အချစ် ရေ .. ပြောပြီး ထွက်လာသောကြောင့် အားလုံးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဒီထိပ်တင် လို့ အမည်တွင်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က မိန်းမအရက်သမားအကြောင်း ကြားလာခဲ့သည် ထင်သည်။

“အေးဗျာ .. နေရင်းထိုင်ရင်း အချုပ်ခန်းထဲရောက်မလို့ဗျာ”

ကိုဒီထိပ်တင် က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့လာချပေးတဲ့ ဘီယာနှစ်ခွက်ကို ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ကိုင့်သည်။ ကိုဒီထိပ်တင် က တစ်ခါသောက်ရင် တစ်ဝက်ကျိုးသည်။

ပြီးတော့ မဲပြာ လာချပေးတဲ့ မြေပဲလှော် တစ်စေ့ နှစ်စေ့ ယူစားသည်။ ပြီးမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပါသည်။

အဲသည့်အချိန်မှာ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူက ဒန်းဒန်း .. ဒန်းဒန်း ဆိုတာက နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ မဟုတ်ပါ။ အခြောက် ..၊ သူ့အလုပ်က မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်။ တက်သစ်စမင်းသမီးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပင်တိုင်မိတ်ကပ်ဆရာ။ ဒန်းဒန်း က ဒီထိပ်တင်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဒန်းဒန်း နဲ့ ဒီထိပ်တင် က ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း။

“သောင်းဖေ .. ဘယ်က ပြန်လာတာလဲကွ ..”

ဒန်းဒန်း မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ အဲဒီနာမည်ကို ခေါ်လိုက်လို့ ဒန်းဒန်း ခမျာ ကျွတ်ကို ဆားနဲ့တိုပြီး မီးနဲ့မြှက်လိုက်သလိုပါပဲ။

“ဒီထိပ်တင် .. နင်နော် .. ငါ့ကို အဲဒီနာမည် မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

ဒီထိပ်တင် က ဒန်းဒန်း ဆို ငယ်နိုင် ..။

“ဒါဆိုလည်းကွာ .. မင်း ငယ်နာမည် ဥတို လို့ ခေါ်မလဲ”

“ဒီ .. ထိပ် .. တင် ..၊ နင် .. နင် ..”

ဒန်းဒန်း အခြောက် ဒေါသထွက်၏။ ဒီထိပ်တင် က ရယ်သည်။

“စတာပါ၊ သူငယ်ချင်း .. ဒန်းဒန်း ရာ ..”

အဲဒီအခါကျမှ ဒန်းဒန်း မျက်စောင်းနဲ့နဲ့လေးနဲ့ အမူပိုပို လုပ်ပြရင်း ...

“ကျုပ်ကတော့ နင့်ကိုမြင်လို့ ဘိယာဖိုးရှင်းဖို့ ဝင်လာတာ..”

“ဟာ .. အဲဒါကြောင့် ငါ့သူငယ်ချင်း ဒန်းဒန်း ကို ချစ်ရတာ”

“သွားပါ .. ငါ့ရင်ကို စုန်ကန်ပြီး ဟို .. အဝိုင်း နောက်ကို လေးဖက်ထောက်လိုက်သွားပြီးမှ ... ဟွန်း ..”

“နင့်ကြီးတော် လေးဖက်ထောက် လိုက်သွားရမှာလား ..”

“ဟိ .. ဟိ .. ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်မှတော့ လေးဖက်ထောက်လိုက်မှ ဖြစ်မှာလေ၊ ကဲ .. ဒန်းအတွက် ချစ်မောင်လေးရေး.. အမြည်ပါးပါး အရည်များများ ချစ်ဘိယာလေ .. သားပေါက်လေးတွေရေ ..”

မဲပြာ က နှာခေါင်းရှုံ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒန်း၊ ပြောတော့ ရိပ်သာဝင်မယ်ဆို ..”

ဂျာ စကားကြောင့် ဒန်း က မျက်စလေးတစ်ဖက်ပစ်ပြရင်း...

“အင် .. အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ကိလေသာငြိမ်းမယ့်ကိစ္စတွေလည်း မလုပ်အားပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဂျာ ရေ .. ဒန်းဒန်း က ရိပ်သာဝင်မှာ ... တည်းခိုရိပ်သာ ..”

“သေနာကောင် .. နင့်မိန်းမနဲ့ အဲဒီတည်းခိုရိပ်သာ သွား .. အင်း .. ဝင်တော့ဝင်ရမှာပဲ၊ ဆယ်ရက်စခန်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဘာလဲ ရဲစခန်းလား .. ဆယ်ရက် လုပ်မနေနဲ့ မိဒန်း .. ရမန်ကြီး နှစ်ပတ်လောက် ဝင်လိုက် ..”

ဂျာကြီးက ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် တဟားဟား။ ဒန်းဒန်း ဟာ ဒီထိပ်တင် ကို ဆဲပါသည်။ ဆဲတာမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကို ဆဲတာပါ။ သူက ရယ်ရင်း ဝင်ဖြေရှင်းပေးရပါသည်။

“တော်ပါတော့ ကိုဒီထိပ်တင် ရယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး ဂျာ .. ဒန်းဒန်းက ဟိုဘဝက ကျွန်တော့်မိန်းမဗျ”

အဲဒီလို အပြောလေးတွေဆိုတော့ ဒန်းဒန်း က မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ရေနစ်လိုက် ကိုင်ပေါက်လိုက် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောတာ ထင်တယ်၊ ဟွန်း .. လူဆိုး .. ဂျာ ရေ နောက်တစ်ခွယ် ..”

ဒန်းဒန်း နောက်တစ်ခွက်ဆိုတော့ ကိုဒီထိပ်တင် က အမှီလိုက် ပါသည်။ ဂလု ဂလုနဲ့ ခဏလေး ဖြေရှင်းလိုက်ပြီး ဒီတစ်ခါတော့ ဝမ်းကျားလို့ အော်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ပါးစပ်ကို လက်ခုံနဲ့သုတ်ပြီး ...

“ဒါနဲ့ .. ဂျာကြီးရော ယောက်ျားယူဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား ..”

“ဟာဂျာ .. ခင်ဗျား .. ဗျာ ..”

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ပြောတော့ ဒန်းဒန်း က သူရင်ဘတ်လေး ဖိကာ

“ဂျာ .. တို့တို့ ယူမလားဟင်၊ ထောင်းပေးမယ် ထုပေးမယ်”

“ဟဲ့ .. မိဒန်း ..”

“ဪ ... ဒီထိပ်တင် ကလည်း ထိုင်တော့ အညောင်းမိမယ်

လေ၊ ကျောကို ထောင်းမယ်၊ ပေါင်တွေကို လက်သီးနဲ့ထုမယ်”

“ပေါင်ပဲနော် ..”

“နေ .. နေပါတော့ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးမဲနေပါရစေ”

“ဟယ် ဂျာရယ် .. အေးအေးလေးနေချင်ရင် ရေခဲတိုက်ပဲရှိတာ နော်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အတံကို အားကိုးရသလို ယောက်ျားလေး ဆိုတာ မလွယ်ပေါက်ကို အားကိုးရတယ် ဂျာ ရဲ့ ..”

“ဟဲ့ ..”

ဒီထိပ်တင် ရဲ့ ဟဲ့ .. ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ...

“ဪ .. အတံ ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ် ထောင်ရေးကို အတည်အတံ ရွေးချယ်ရတယ်တဲ့၊ ယောက်ျားလေး ဆိုတာ ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ မလွယ်ပေါက်ကို တိုးထွက်ရသလို အချစ်ကို ရွေးချယ်နေရတယ်လို့ စာဆိုတော်ကြီး မာမိဒန်း က အခုလို ဆိုခဲ့တာပေါ့”

ဒန်းဒန်း စကားကြောင့် ဒီထိပ်တင် က မျက်စောင်းထိုးသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာတဲ့ စုံတွဲကြောင့် သူတို့အားလုံး အဲဒီ စုံတွဲဆီ အာရုံရောက်သွားပါတယ်။ ကောင်လေးက အခုခေတ် စတိုင်နဲ့ပေါ့။ ကောင်မလေးကတော့ ကိုရီးယားမကျ မြန်မာဇာတိ ဖက်ရှင်နဲ့ပါပဲ။

ကောင်လေးက ဈေးကြီးအရက်တစ်ပြားနဲ့ လိုအပ်တာတွေ မှာပါတယ်။ ကောင်မလေးက ဟိုကောင်တွေ လာချပေးတဲ့ ခွက်ထဲ ကို အရက်ငှဲ့ ရေထည့် ရေခဲထည့်ပေးပါတယ်။ သူတို့စုံတွဲက နှစ်ဦး ဝေးအခန်းထောင့်မှာမို့ ဒီကစကားပြောသံတွေကို မကြားနိုင်ပါ။

ဒန်းဒန်း က မဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့ ...

“အဲဒီကောင်ပေါ့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့မိန်းမကို ချူစားနေတာ”

“ဟဲ့ မိဒန်း .. ချူစားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချူဆွဲတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊

ကြည့်ပါလား .. ရုပ်ကိုက အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ရုပ်”

“ကြားသွားပါဦးမယ်ဗျာ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒန်းဒန်း က ...

“ကြားကြား .. ဟွန်း .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဟွန်း .. သူ့ပုံစံ သူ့အဆင့်နဲ့ တို့မင်းသမီးဆီ လာကပ်သေးတယ်၊ ဘယ်ရမလဲ .. မိဒန်း တို့က မင်းသမီးအစား ပက်ပက်နဲ့စက်စက်ကို စုံတွဲပြောလိုက် တာ လစ်ပြေးပါလေရော ..”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိပါသည်။

ကောင်မလေးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့သက်ပြင်းတွေကို သိပုံ မရ၊ လက်ရှိကာလမှာ သာယာမှုကို အပြည့်အဝ အသုံးချနေပါ သည်။

“မေကြီး .. ဖေကြီး ဘယ်သွားတာလဲ ..”

“ဖာတန်း ..”

“ဟာ!... ခင်ဗျားကလည်း ..”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတဲ့ လင်းပြည့် ကို သူ ပွေ့ချီရင်း ပြောတော့ အကြော်ဆရာမိန်းမ အစ်မ မအုန်းကြည်က လုပ်လက်အလုပ်ထို ရပ်ပြီး ...

“ဂျာကြီး မသိဘူး .. မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း အခုလို ရှင်းပြေ တာ မောမောလာပြီ ..၊ နင့်အဖေ ဘဲကျွေး တို့နဲ့ လက်ဖက်ရည် သွားသောက် တယ်ပြောလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ သာသေ - အမေးအမြန်းက ထူပါ၊ စိတ်က မရှည်တော့ဘူး ..”

“ကလေးကို အဲလိုမပြောရဘူးဗျ .. ကလေးဆိုတာ ဒီအရွယ် အတတ်မြန်တဲ့အချိန် ..”

“ဦးဂျာ ပြည့်ပြည့် ကို ဖာတန်းလိုက်ပို့ ..”

“ဟာ .. ဒုက္ခပဲ .. ခင်ဗျားဗျာ ..”

ကျွန်တော့် ပြည့်ပြည့် ငိုပုံ ပြောပုံကြောင့် ငိုရအခက် ရယ်ရ အခက် ဖြစ်မိကာ ...

“ကဲ .. ကဲ .. မငိုနဲ့၊ ဦးဂျာ လိုက်ပို့ပေးမယ် .. မငိုနဲ့နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကလေးက အငိုတိတ်သွားတော့ ကလေးလက်ကိုဆွဲကာ ...

“ကဲ .. အစ်မ စည်ဘီယာကားလာရင် ကျွန်တော့်ကို လာခေါ် ခိုင်းလိုက်၊ လာ .. သမီး သွားရအောင် ..”

“ဖာတန်းကိုလား ဦးဂျာ ..”

“ဟာ .. ညည်းက တမှောင့် ..”

ဂျာ နဲ့ လင်းပြည့် နှစ်ယောက်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းကဆိုင်ဘက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှာ ဆိုင်ဘေးကပ်လျက်အိမ်က အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ် ယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။

အဲဒီအပျိုကြီး ညီအစ်မက လင်းပြည့် ဆို သည်းသည်းလှပဲ..။

“သမီး လင်းပြည့် ဘယ်လဲ ..”

“ဖာတန်း အန်တီစီစီ .. အန်တီစီစီ ရှော အန်တီနီနီ ရော လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ခေါ်လိုက်မယ်နော် ဦးဂျာ .. အန်တီတို့ကို ဖာတန်း ကိုလေ ..”

“ဟာ!... ဒုက္ခပဲ ..”

အပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့် ရမှန်း မသိ။ ဒါတောင် သူတို့ဆွဲခြင်းကို ကိုင့်ထားပါသေးသည်။

“လိုက်ခဲ့နော် အန်တီ ..”

“ဟဲ့ ..”

လင်းပြည့် က သူထင်ရာကို စွတ်ပြောနေပြီ။ အပျိုကြီးခေ တစ်ယောက်ရဲ့ထဘီကို ဆွဲပါသည်။

“အေး .. အေး .. ဟာ!... ဟုတ်ပါဘူး၊ သွားပြီ ကိုဂျာ -”

ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်နဲ့ လင်းပြည့် ကို ချီကာ အခြန် ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ထိုင်ထိုင်ချင်း ...

“ကိုစိုးသာ .. ခင်ဗျားသမီးကတော့ဗျာ ..”

www.burmeseclassic.com

ကိုမိုးသာနဲ့ ဘေးကွဲ က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တော့ ကျွန်တော် အကြောင်းနဲ့ကိုပြောပြတော့ ရယ်လိုက်ကြကာ ဘေးဝိုင်းက စိုးဇော် တို့အုပ်စုကလည်း ရယ်သည်။

“ကိုကြီးဂျာ .. အကြီးမ မစီ က ကိုကြီးဂျာ ကို ချိန်နေတာ နော် ..”

စိုးဇော် ၏ စကားကြောင့် မင်းထက် က ...

“အေးလေ .. လိုက်ချင်တာပဲ ခေါ်သွားရောပေါ့ .. ဟိ .. ဟိ”

“ခွေးကောင်တွေ .. မင်းတို့ဟာလေးတွေပဲ ခေါ်သွား .. မိပြည့် နောက်ဆို အဲလို မပြောရဘူးနော် ..”

ကျွန်တော် လင်းပြည့် နားလည်အောင် မနည်း ရှင်းပြခဲ့ရ ဝါသည်။

“အရက်ဆိုတာ ဘုရားရှင် တားမြစ်ထားတဲ့အရာလေ .. အရက်သောက်ပြီးရင် ကံငါးပါးလုံးကို ကျူးလွန်နိုင်တယ်လေ” တရားဟောဆရာ ဦးပေသီး က အရက်တစ်ငုံကို ယူသောက် တော့ ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေး က အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ...

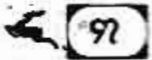
“ကဲ .. တရားဟောဆရာ .. ခွေး မသောက်တဲ့အရည်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာလို့သောက်လဲ ..”

ခွက်ထဲရောက်လာတော့ ဒီထိပ်တင် က အမြည်းတစ်ဖတ် ယူစားရင်း ..

“သူလည်း ခွေးမို့လို့ နေမှာပေါ့”

“ဘာကွ!...”

“ဟို .. ကန်တော့ .. ကန်တော့ ...”

ရှာ ကောင်တာကနေ အမြင်ကပ်လာပါသည်။

“ဒီမှာ ဦးပေသီး ..”

“ဆို ရှာ ...”

ဦးပေသီး ဆိုတာက မလစ်လိုက်နဲ့ .. အရက်ဆိုင်မှာတောင် တရားကောင်း ဆွေးနွေးချင်တဲ့သူ၊ သူ့ရောက်ပြီဆိုတာကတော့ အဲဒီ လူ ခိတ်ဆင်းရဲပြီသာ မှတ် ..။

“ခင်ဗျားက အရက်မကောင်းကြောင်း ပြောရအောင် ခင်ဗျား တရော အရက်မသောက်တတ်တဲ့ လူလား၊ ဒီမှာနော် .. ခင်ဗျား တစ်နေ့က အမြည်းတစ်ပွဲဖိုး ကျန်သွားသေးတယ် ..”

“ဘာကွ .. ငါ့ကိုများ အကြွေးယူတဲ့လူများ ထင်နေလို့လား၊ ဒီမှာ ရှာ .. ငါ့သိက္ခာကို ဖော်ကားတာလား ..”

ဦးပေသီး ထုံးစံအတိုင်း အကြွေးတောင်းရင် တမင်ဒေါသ ထွက်တဲ့ပုံ ပြတော့ ကိုဖော်လိုဝေး က ...

“အကြွေးတော့ မယူပါဘူး၊ အကြွေးတော့ယူမယ်ထင်တယ်”

ဦးပေသီး ဒေါသနဲ့ ခုံကို ထုသည်။ ဒီလူ ဒေါသလောက်တော့ ဆိုင်ထဲကလူတွေက အကြောင်းသိနေသည်မို့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ အားနာပါးနာနဲ့တောင် မကြောက်ကြ။

“ဘာပြောတယ် ကဗျာဆရာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အကြွေးယူမယူတော့ မသိဘူး၊ အကြွေ ယူတယ်လေဗျာ .. ခင်ဗျားမိန်းမနာမည်က ဒေါ်ကြွေ၊ ကြွေတယ် ဆိုတည်းက မမြဲခြင်းပဲ”

“မမြဲဆို မူးရင် ဦးပေသီး က လုံချည်မခိုင်ဘူးလေ ..”
ကိုဒီထိပ်တင် က အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ဆိုင်ထဲဝင် လာတဲ့ ဒန်းဒန်း က ဦးပေသီး နားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း --

“အရှက်မရှိဘူးဆိုတော့ အသက်မရှိသလိုပဲ၊ ဒန်းဒန်း တို့ ဘုရားက အပါယ်ဘုံသားများ ..”

ပြောလည်း ပြော ဦးပေသီး ရဲ့ကျောကို ပုတ်တော့ --
“ဘာ!... ဘာ ပြောတယ် ..”

“ဟိ .. ဟိ .. ကန်တော့ .. ဒန်းဒန်း တို့ ဘုရား ပြောပါတယ်၊ အပါယ်ဘုံသားများ လူ့ဘဝတစ်ခု ရဖို့ရာကတော့ ယခု ငါဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဥပမာထက် အဆပေါင်းများစွာ ခဲယဉ်းလှသည် ချစ်သား တဲ့ ..”

ပြောလည်းပြော ဦးပေသီး ပခုံးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ခုတ် ပြန်တော့ ဦးပေသီး တရှူးရှူးနဲ့ နှာနှုတ်ရင်း --

www.burmeseclassic.com

“ဘာကောင်တွေလဲကွ .. ရှင်းမယ် ရှင်းမယ် ..”

ဂျာကြီး က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ...

“နေပါဦး ဦးပေသီး ရ ..”

“နေဘူး ဂျာ ..”

“ဟေ့လူ နေပါဦးဗျ .. ကျွန်တော် တစ်ပြား အလကားတိုက်ပါ
မယ်”

“သောက်ဘူး .. ဟင့်အင်း ..”

အခြားဝိုင်းကလူတွေက ဦးပေသီး ကို ကြည့်ကာ ရယ်ကြပါ
သည်။ ဦးပေသီး ထွက်သွားတော့ ကဗျာဆရာ ကိုဖော်လိုဝေး က...

“ဦးပေသီး လည်း ဒန်းဒန်း နဲ့တွေ့မှ ပြေးတော့တယ်”

ဒန်းဒန်း က ဦးပေသီး ထွက်သွားရာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး...

“အလကားလူကြီး .. ပြောလိုက်ရင် ဘုရား ဘုရား၊ လက်က
ကားရား ကားရားနဲ့ ဟွန်း...”

ဂျာ က ကောင်တာကနေ ရယ်ရင်း ...

“ကဲ ထားပါဗျာ .. ဒါနဲ့ ဒန်းဒန်း က နောက်ကျလှချည်လား”

“နောက်ကျဆို ဂျီ ဝှ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲ တက်နေရသေးတယ်
လေ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် မျက်ခုံးတွန့်သွားပါသည်။ ကိုဒီထိပ်တင် လည်း
စာသမား ပေသမား၊ သူက အလုပ်မှ မရှိတာကိုး။ အဲဒါကြောင့်...

“ဂျီ ဝှ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲဆိုတာ ကမ္ဘာအင်အားကြီးနိုင်ငံ
ရှစ်နိုင်ငံကို ပြောတာလား”

ဒန်းဒန်း က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ...

“ဟင့်အင်း .. ဂျီပုံးရှစ်ယောက် ဒီနှာခေါင်းထိပ်က ဝက်ခြံ
အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ ..”

“သောက်တလွဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတော့ အားလုံးကရယ်သည်။

“ဂျာကြီး ..”

ပြူးတူး က ကောင်တာဆီလာပြီး ဓပ်တိုးတိုးခေါ်တော့ —

“ဘာလဲကွ .. မင်းဟာက ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ... ဘာလဲ .. ဟံသာ
ဝတီအသင်း ရုံးပြန်ပြီလား ..”

“ဟာ!... ဘာလို့ရုံးရမှာလဲ .. ဟို စားပွဲခံပါတ်ကိုးမှာ — ဟို

အရက်မူးတဲ့ အစ်မ ..”

ပြူးတူး စကားကြောင့် ကောင်တာနဲ့ကပ်နေတဲ့ ကိုဒီထိပ်တင်
တို့ ကြားကာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒန်းဒန်း တို့ ကိုဖော်လိုဝေး တို့က

လည်း ဒီသတင်းကို ကြားဖူးထားတာကြောင့် လှမ်းကြည့်ပါသည်။
ဒန်းဒန်း က မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ ...

“ဟယ် .. ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးတော့ ..! ဟင်!...

ဟိုကောင် ..! ဂျာကြီး ..”

“ဘယ်သူလဲ ဒန်းဒန်း ..”

“ဟို .. ပိုက်လုံးကောင်လေး ..”

“ဪ .. ပိုက်ရောင်းတဲ့ကောင် ရေပိုက်လား ..”

“ဟယ် .. ဒီထိပ်တင် ကလည်း ဟိုတစ်ခါ ကျုပ်ပြောတဲ့
ကောင်လေး ..”

အဲဒီအခါကျမှ ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်တော့ ...

“ဟာ!... ဟုတ်တယ်ဗျ ..”

ဒန်းဒန်း က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ဒီကောင့်နာမည်က ဇာနည်ရွှေတိုး တဲ့”

“ဘာလဲ .. ရွှေတိုး ပေးစားတာလား ..”

“ဘယ်ကလာ .. ရွှေတိုးပေးစားရမှာလဲ၊ အထည်ကြီးပျက်”

“ဪ .. တာလပတ်အစုတ်ကြီးပေါ့”

“ဘာကြီး ..”

“တာလပတ်အစုတ်ကလည်း အထည်ကြီးပျက်ပဲလေ၊ ဒါဆို
ဒီကောင့်နာမည်ကို ဇာနည်ရွှေတိုး လို့ မမှည့်ရဘူး၊ ဇာနည်သောက်
စုတ် လို့ ပေးရမှာ ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး ကို ချီးမွမ်းမန်းဖွင့်နေကြရင်း ဂျာကြီးက မေး
လေးထောက်ကာ ...

“အင်း .. သူ့အဖေကတော့ ကျိုးရချည်းရဲ့”

“ဪ .. သူ့အဖေက သောင်းကျန်းတာကိုး ..”

ဒန်းဒန်း စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရင်း—

“ဘာ .. ဘာလို့ သူ့အဖေက သောင်းကျန်းတာလဲ ..”

“ဟင် .. ကျိုးတယ်ဆို ..”

“ဟာ .. ရင်ကျိုးတာကို ပြောတာ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ..”

ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေးက တွေးဆွေးဆဆ ပြောပါသည်။
အဲဒီကောင်မလေးက အမှတ်မထင် ကောင်တာက ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ ပြီးတော့
ဇာနည်ရွှေတိုး ကို တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နဲ့ ပြောပြီး နှစ်သောင်း
သား ရယ်ကြပါသည်။

ခဏကြာတော့ ပိုက်ဆံရှင်းကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြပါတယ်။ ကိုဒီထိပ်တင် က ထွက်သွားတဲ့စုံတွဲကိုကြည့်ပြီး အခုလို မှတ်ချက်ချပါတယ်။

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့အချစ်က ခင်ဗျားကောင်တာက အံ့ဆွဲလိုပဲ .. ဂျာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး အစာတသတ် ရ ..”

ဒန်းဒန်း စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“ဒီသာပါမောက္ခ လုပ်စမ်းပါ ဖေသောင်း ရာ ..”

“မြ .. ဒင် ..”

ဒန်းဒန်း သူ့နာမည်ကို ထိတော့ လုံးဝသည်းမခံ ...။

“နောက်မှ ကိုက်ကြပါဗျာ ..”

“ကဗျာဆရာ ..”

ဒန်းဒန်း အော်တော့ ကိုဖော်လိုဝေး က ...

“ကြက်တောင်ပံ ပြောပါတယ်။ လုပ်စမ်းပါဦး ကိုဒီထိပ်တင်”

ကိုဒီထိပ်တင် က ခန့်ခန့်ညားညား ပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကောင်တာကအံ့ဆွဲလိုပဲ ရသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို လက်ခံတယ်။ သူက အခွဲပဲ .. ခံစားချက် မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံ

ထည့်ရင် ပိုက်ဆံအံ့ဆွဲ၊ စက္ကူစုတ်ထည့်ရင် စက္ကူစုတ် အံ့ဆွဲပဲလေ။ (သူကတော့ အချစ်လို့ထင်ရမယ် (သို့) သာယာမှုလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်) ဒါကတော့ လက်ခံမှုသက်သက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်လို့ ညနေစောင်းသွားရင် ထောင်တန် ရာတန် သပ်သပ်ခွဲထားပြီး သယ်ထုတ်သွားကြမှာပဲလေ။ အံ့ဆွဲကြီးကတော့ ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ထပ်ရောက်လာမယ့် ပိုက်ဆံတွေအတွက် သူ စဉ်းစားပြီး မျှော်နေတာတစ်ခုပဲ ရှိမယ် .. ပေါက်တယ်နော် ..”

“ပေါက်ပြီ ..”

ကိုဖော်လိုဝေး အားရဝမ်းသာ ပြောတော့ ဒန်းဒန်း က —

“ပေါက်သင့်တာ တို့ပါ ဝေး ရယ် ..”

“ဟာ!... နင်က တစ်မှောင့် ..”

ကိုဖော်လိုဝေး အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ဂျာ က —

“ကဲ .. လုပ်ပါဦးဗျာ .. ကိုဖော်လိုဝေး လတ်တလော အတော့နဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက် ..”

ကျွန်တော့်ရဲ့ တောင်းဆိုသံကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် တို့ကလည်း တောင်းဆိုပါတယ်။ ကိုဖော်လိုဝေး .. ကျွန်တော့်ကောင်တာကလေး ရွက်နဲ့ ဘောပင်ကို တောင်းပြီး ချက်ချင်းရေးချပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးပါသည်။

ဒန်းဒန်း က ...

“ဒန်း တို့ ကြားအောင် ကျယ်ကျယ်လေး ဆိုပြလေ ..”

“နင်က ကျယ်လေး ကြိုက်လေပေါ့ ..”

“ဟဲ့ .. မသာ .. အသံကို ပြောတာဟဲ့ ..”

ကျွန်တော်က ကဗျာကို ဖတ်ပြပါသည်။

“ဗျာကြီးရေ ...

ဝိစကီတစ်တောင့် အကြားကြီး ဖမောင့်ရစေနဲ့

တုတ်ရှည်ရှည်လေး ထိုးထား

အကြော်ဆရာ ကိုပိုသားရဲ့

အချိုးအစားလှပတဲ့ တင်းလျာ

ပြီးတော့ ရွှေအိုရောင်သေမင်းနဲ့ ရောစပ်

အခေါင်းလှပို့ ဖောင်းကြွကြွ ရေခဲ

ကဲ .. အပြန်မပို့

မောင်စံလှ ကို ဖော်တဲ့ ..။

“ဗျာ... ဗျာ ..”

အရေးထဲ မောင်စံလှ က သူ့ကိုခေါ်နေတယ် ထင်နေပါသည်။

“နေပါကွ .. မင်းကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒန်းဒန်း က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“အရမ်းခံစားရတယ် .. ဟိုတစ်ပိုဒ်ဆို ပိုထိတယ်”

“ဘယ်အပိုဒ်လဲ ..”

ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေး က အားရဝမ်းသာပြောတော့ ဒန်းဒန်း

က အခုလို ရွတ်ပြပါသည်။

“တုတ်ရှည်ရှည်လေး ထိုးထား ဆိုတဲ့အပိုဒ် လုံးဝ လုံးဝ

အကန်းပဲ ..”

“ဟာ!... ခွေးသူတောင်းစား ..”

ကိုဖော်လိုဝေး ချိုးမွမ်းသံကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့

သည်။

"ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစာရင်းက ကွာနေရတာလဲ .."
 ဦးလေးအင်္ဂလန် က စာရင်းစာအုပ်ကို ပုတ်ပြီး ပြောတော့
 ကျွန်တော် အခုလို ပြောမိပါတယ်။

"ဪ .. ကွာမှာပေါ့၊ ဦးလေး ဝယ်ပေးတဲ့ စာရင်းစာအုပ်က
 အညံ့စားတွေ ဝယ်ပေးတာကို၊ ဒါတောင် သေသေသပ်သပ် ကိုင်
 လို့ .."

"ဟေ့ကောင် စာအုပ်အဖုံးကွာတာ မဟုတ်ဘူး ငကြောင်ရ.."

"ဟင် .. ဒါဆို ဒေါ်လေးမိုး နဲ့ ကွာရှင်းဖို့လား၊ အန်တီ ဘာတွေ
 ပြဿနာတက်လို့လဲ .."

"ဟဲ့ .."

ဒေါ်လေးက အလန့်တကြားနဲ့ လှမ်းအော်တော့ ဦးလေးထုံးစံ
 အတိုင်း မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ...

"ဟေ့ကောင် အောင်ကြာ .. ငါ ပိတ်ကန်လိုက်ရင်တော့
 မကောင်းဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမှာ ဒီလ အဝယ်စားရင်းမှာ အသားဈေး
 တွေက ဘာလို့ ဈေးနှုန်းတက်နေလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လနဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ
 ကွာနေတာ ပြောတာ ခွေးကောင်ရဲ့ .."

အဲဒီလို ထိထိမိမိ ရှင်းပြတော့မှ ကျွန်တော် သွားလေး မြီး
 ပြရင်း ...

"ဪ .. ဦးလေး မင်္ဂလာ ရယ် .."

"ဘာ!..."

"ဟို .. ဦးလေးအင်္ဂလန် ပြောတာ .. ဦးလေးရယ် အသားဈေး
 မပြောနဲ့ .. သစ်သားဈေးတောင် ဘယ်လောက်တက်လဲ၊ ကျွန်တော်
 အိမ်တောင် ပြန်မပြင်နိုင်တာ ကြည့်ပါလား .."

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒေါ်လေးမိုး က သက်ပြင်းရှည် ချဉ်
 ရင်း ...

"အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာပေါ့၊ ဒီကိုပြောင်းလာပါဆို
 အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး အခန်းတွေ အားနေတာ၊ ရှိတာမှ အိမ်
 ကြီးထဲ ငါတို့လင်မယားပဲ ရှိတာ၊ အခန်းတွေက ခွဲထားတာ
 ကြီး .."

ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့စကားကြောင့် ဒန်းဒန်း၊ ဖော်လိုဝေးနဲ့ ဒီထိပ်တင် တို့ ရယ်ကြပါသည်။ ဒန်းဒန်း ဟာ ရယ်ရလွန်းအားကြီးလို့ နို့တက်လာတဲ့မျက်ရည်ကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ တို့ရင်း ...

“ဒါဆို ဟိုသကောင့်သား စာနည်စောက်ထိုး ကတော့ ဂျာကို တော်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး မိဒန်း ရယ် .. ငါလည်း ပါးစပ်ထဲမှာရှိတာတွေ ပြောရတော့တာပေါ့ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖော်လိုဝေး က တစ်ချောင်းတည်း သော တွန့်လိမ်လိမ် မုတ်ဆိတ်မွေးတစ်မျှင်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲရင်း ...

“အမှန်က တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ရမှာ ..”

“တွေ့လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် မျက်ရုံးတွန့်သွားပါသည်။ ကိုဒီထိပ်တင် လည်း စာသမား ပေသမား၊ သူက အလုပ်မှ မရှိတာကိုး။ အဲဒါကြောင့်...

“ဂျီ ဝှ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲဆိုတာ ကမ္ဘာအင်အားကြီးနိုင်ငံ ရှစ်နိုင်ငံကို ပြောတာလား”

ဒန်းဒန်း က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ...

“ဟင့်အင်း .. ဂျီပုံးရှစ်ယောက် ဒီနှာခေါင်းထိပ်က ဝက်ခြံ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ ..”

“သောက်တလွဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတော့ အားလုံးကရယ်သည်။

“ဂျာကြီး ..”

ပြူးတူး က ကောင်တာဆီလာပြီး ခပ်တိုးတိုးခေါ်တော့ -

“ဘာလဲကွ .. မင်းဟာက ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ..၊ ဘာလဲ .. ဖံသာ

ဝတီအသင်း ရုံးပြန်ပြီလား ..”

“ဟာ!... ဘာလို့ရုံးရမှာလဲ .. ဟို စားပွဲနဲ့ဝါတ်ကိုးမှာ -

အရက်မူးတဲ့ အစ်မ ..”

ပြူးတူး စကားကြောင့် ကောင်တာနဲ့ထပ်နေတဲ့ ထိုဒီထိပ်တင်

တို့ ကြားကာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒန်းဒန်း တို့ ထိုဒီထိပ်တင်

ဒီနိုင်းခ

လည်း ဒီသတင်းကို ကြားဖူးထားတာကြောင့် လှမ်းကြည့်ပါသည်။
ဒန်းဒန်း က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ...

“ဟယ် .. ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးတော့ ..၊ ဟင်!...
ဟိုကောင် ..၊ ဂျာကြီး ..”

“ဘယ်သူလဲ ဒန်းဒန်း ..”

“ဟို .. ပိုက်လုံးကောင်လေ ..”

“ဪ .. ပိုက်ရောင်းတဲ့ကောင် ရေပိုက်လား ..”

“ဟယ် .. ဒီထိပ်တင် ကလည်း ဟိုတစ်ခါ ကျုပ်ပြောတဲ့
ကောင်လေ ..”

အဲဒီအခါကျမှ ပြူးတူးပြဲတဲ့ ကြည့်တော့ ...

“ဟာ!... ဟုတ်တယ်ဗျ ..”

ဒန်းဒန်း က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

“ဒီကောင့်နာမည်က ဇာနည်ရွှေတိုး တဲ့”

“ဘာလဲ .. ရွှေတိုး ပေးစားတာလား ..”

“ဘယ်ကလာ .. ရွှေတိုးပေးစားရမှာလဲ၊ အထည်ကြီးပျက်”

“ဪ .. တာလပတ်အစုတ်ကြီးပေါ့”

“ဘာကြီး ..”

ပိုင်နိုင်းအစ် “ဂျာ”

“တာလပတ်အစုတ်ကလည်း အထည်ကြီးပျက်ပဲလေ၊ ဒါဆို
ဒီကောင့်နာမည်ကို ဇာနည်ရွှေတိုး လို့ မမှည့်ရဘူး၊ ဇာနည်သောက်
စုတ် လို့ ပေးရမှာ ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြရင်း ဂျာကြီးက မေး
လေးထောက်ကာ ...

“အင်း .. သူ့အဖေကတော့ ကျိုးရချည်းရဲ့”

“ဪ .. သူ့အဖေက သောင်းကျန်းတာကိုး ..”

ဒန်းဒန်း စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရင်း—

“ဘာ .. ဘာလို့ သူ့အဖေက သောင်းကျန်းတာလဲ ..”

“ဟင် .. ကျိုးတယ်ဆို ..”

“ဟာ .. ရင်ကျိုးတာကို ပြောတာ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ..”

ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေးက တွေးဆွေးဆဆ ပြောပါသည်။
အဲဒီကောင်မလေးက အမှတ်မထင် ကောင်တာထ ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ ပြီးတော့
ဇာနည်ရွှေတိုး ကို တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နဲ့ ပြောပြီး နှစ်ထောင်
သား ရယ်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ခထကြာတော့ ပိုက်ဆံရှင်းကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်သွား
ကြပါတယ်။ ကိုဒီထိပ်တင် က ထွက်သွားတဲ့စုံတွဲကိုကြည့်ပြီး အခု
လို မှတ်ချက်ချပါတယ်။

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့အချစ်က ခင်ဗျားကောင်တာက အံ့ဆွဲ
လိုပဲ .. ဣ”

“လုပ်စမ်းပါဦး အစာတသတ် ရ ..”

ဒန်းဒန်း စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“ဒီသာပါမောက္ခ လုပ်စမ်းပါ ဖေသောင်း ရာ ..”

“မြ .. ဒင် ..”

ဒန်းဒန်း သူ့နာမည်ကို ထိတော့ လုံးဝသည်းမခံ ...။

“နောက်မှ ကိုက်ကြပါဗျာ ..”

“ကဗျာဆရာ ..”

ဒန်းဒန်း အော်တော့ ကိုဖော်လိုဝေး က ...

“ကြက်တောင်ပံ ပြောပါတယ်၊ လုပ်စမ်းပါဦး ကိုဒီထိပ်တင်”

ကိုဒီထိပ်တင် က ခန့်ခန့်ညားညား ပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကောင်တာကအံ့ဆွဲလိုပဲ ရသမျှ ပိုက်ဆံ
တွေကို လက်ခံတယ်၊ သူက အခွဲပဲ .. ခံစားချက် မရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံ

ထည့်ရင် ပိုက်ဆံအံ့ဆွဲ၊ စက္ကူစုတ်ထည့်ရင် စက္ကူစုတ် အံ့ဆွဲပဲလေ၊
(သူကတော့ အချစ်လို့ထင်ရမယ် (သို့) သာယာမှုလို့ ထင်ချင်ထင်
မယ်) ဒါကတော့ လက်ခံမှုသက်သက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တန်လို့
ညနေစောင်းသွားရင် ထောင်တန် ရာတန် သပ်သပ်ခွဲထားပြီး သယ်
ထုတ်သွားကြမှာပဲလေ၊ အံ့ဆွဲကြီးကတော့ ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့
နောက်တစ်နေ့ ထပ်ရောက်လာမယ့် ပိုက်ဆံတွေအတွက် သူ ဧည့်
စားပြီး မျှော်နေတာတစ်ခုပဲ ရှိမယ် .. ပေါက်တယ်နော် ..”

“ပေါက်ပြီ ..”

ကိုဖော်လိုဝေး အားရဝမ်းသာ ပြောတော့ ဒန်းဒန်း ထ -

“ပေါက်သင့်တာ တို့ပါ ဝေး ရယ် ..”

“ဟာ!... နင်က တစ်မှောင့် ..”

ကိုဖော်လိုဝေး အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ဣ ထ -

“ကဲ .. လုပ်ပါဦးဗျာ .. ကိုဖော်လိုဝေး လတ်တလော အဆွဲ

နဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက် ..”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောင်းဆိုသံကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် တို့ထောင့်
တောင်းဆိုပါတယ်။ ကိုဖော်လိုဝေး .. ကျွန်တော့်ဘောင်းဆိုသံ
ရွက်နဲ့ ဘောပင်ကို တောင်းပြီး ချက်ချင်းရေးချပါတယ်။

ရေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးပါသည်။

ဒန်းဒန်း က ...

“ဒန်း တို့ ကြားအောင် ကျယ်ကျယ်လေး ဆိုပြလေ ..”

“နင်က ကျယ်လေ ကြိုက်လေပေါ့ ..”

“ဟဲ့ .. မသာ .. အသံကို ပြောတာဟဲ့ ..”

ကျွန်တော်က ကဗျာကို ဖတ်ပြပါသည်။

“ဣကြီးရေ ...

ဝိဝကိုတစ်တောင့် အကြာကြီး မစောင့်ရစေနဲ့

တုတ်ရှည်ရှည်လေး ထိုးထား

အကြော်ဆရာ ကိုဖိုးသားရဲ့

အချိုးအစားလှပတဲ့ တင်းလျာ

ပြီးတော့ ရွှေအိုရောင်သေပင်းနဲ့ ရောစပ်

အခေါင်းလှပို့ ဖောင်းကြွကြွ ရေခဲ

ကဲ - အပြန်ပို့

မောင်စံလှ ကို ခေါ်ဟဲ့ ..။

“ဣ .. ဣ ..”

အရေးထဲ မောင်စံလှ က သူ့ကိုခေါ်နေတယ် ထင်နေပါသည်။

“နေပါကွ .. မင်းကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒန်းဒန်း က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“အရမ်းခံစားရတယ် .. ဟိုတစ်ပိုဒ်ဆို ပိုထိတယ်”

“ဘယ်အပိုဒ်လဲ ..”

ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေး က အားရဝမ်းသာပြောတော့ ဒန်းဒန်း

က အခုလို ရွတ်ပြပါသည်။

“တုတ်ရှည်ရှည်လေး ထိုးထား ဆိုတဲ့အပိုဒ် လုံးဝ ထုံးစံ

အကန်းပဲ ..”

“ဟာ!... ခွေးသူတောင်းစား ..”

ကိုဖော်လိုဝေး ချီးမွမ်းသံကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွား

သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစာရင်းက ကွာနေရတာလဲ ..”
 ဦးလေးအင်္ဂလန် က စာရင်းစာအုပ်ကို ပုတ်ပြီး ပြောတော့
 ကျွန်တော် အခုလို ပြောမိပါတယ်။
 “ဪ .. ကွာမှာပေါ့၊ ဦးလေး ဝယ်ပေးတဲ့ စာရင်းစာအုပ်က
 အညံ့စားတွေ ဝယ်ပေးတာကို၊ ဒါတောင် သေသေသပ်သပ် ကိုင်
 လို့ ..”
 “ဟေ့ကောင် စာအုပ်အဖုံးကွာတာ မဟုတ်ဘူး ငကြောင်ရ..”
 “ဟင် .. ဒါဆို ဒေါ်လေးမိုး နဲ့ ကွာရှင်းဖို့လား၊ အန်တီ ဘာတွေ
 ပြဿနာတက်လို့လဲ ..”
 “ဟဲ့ ..”
 ဒေါ်လေးက အလန်တကြားနဲ့ လှမ်းအော်တော့ ဦးလေးထုံးစံ
 အတိုင်း မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ...

“ဟေ့ကောင် အောင်ကြာ .. ငါ ပိတ်ကန်လိုက်ရင်တော့
 မကောင်းဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမှာ ဒီလ အဝယ်စားရင်းမှာ အသားဈေး
 တွေက ဘာလို့ ဈေးနှုန်းတက်နေလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လနဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ
 ကွာနေတာ ပြောတာ ဈေးကောင်ရဲ့ ..”
 အဲဒီလို ထိထိမိမိ ရှင်းပြတော့မှ ကျွန်တော် သွားလေး ခြီး
 ပြရင်း ...
 “ဪ .. ဦးလေး ဖင်လန် ရယ် ..”
 “ဘာ!...”
 “ဟို .. ဦးလေးအင်္ဂလန် ပြောတာ .. ဦးလေးရယ် အသားဈေး
 မပြောနဲ့ .. သစ်သားဈေးတောင် ဘယ်လောက်တက်လဲ၊ ကျွန်တော်
 အိမ်တောင် ပြန်မပြင်နိုင်တာ ကြည့်ပါလား ..”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒေါ်လေးမိုး က သက်ပြင်းရှည် ချစ်
 ရင်း ...
 “အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာပေါ့၊ ဒီတိုပြောင်းလာပါဆို
 အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး အခန်းတွေ အားနေတာ၊ ရိုတာမှ အိမ်
 ကြီးထဲ ငါတို့လင်မယားပဲ ရှိတာ.. အခန်းတွေက ခွဲထားတာ
 ကြီး -”

www.burmeseclassic.com

“တော် .. တော် .. မြသက် .. မင်းတူက အနေကျပ်တယ် ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် ပြောမှာ’..၊ ကဲ ဆိုပါဦး ..”

“ဘာသီချင်းလဲ ဦးလေး၊ ဘာလဲ .. ဦးလေး ကေတီဗွီမှာ အဆိုကျင့်နေတယ် ပြောသံကြားတယ် .. ဟုတ်နေပြီထင်တယ်”

“ဘာ!... ဘာကွ ..”

“ကိုဂလန် ..”

“ဟာ .. ဒီကောင် .. မဟုတ်ဘူး မြသက်၊ ကေတီဗွီက ဘာလဲ.. တရားစခန်းလား ..”

ဒေါ်လေးမိုး က ဦးလေးကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ပြန်ပါတော့ကွာ .. နောက်မှ အဲဒီ ဈေးနှုန်း ကွာနေတဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ် ..”

ကျွန်တော်လည်း မပြုံးမိအောင် အောင့်ထားရင်း ဒေါ်လေးကို ဦးလေး မသိအောင် မျက်စပစ်ပြရပါသည်။ ဒေါ်လေးမိုး က ဦးလေး ကို မကျေမလည် ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ .. ငါ့တူလေး .. ဟိုမှာ မင်းအတွက် ငါးပိကြော်နဲ့ ကြက် သားကြော်တွေ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သေသေချာချာ ယူ သွား .. မှောက်ဦးမယ်”

“မင်းကွာ .. ပိုက်ဆံမကုန်ကုန်အောင် .. ယောက်ျားပဲကွာ ဖြစ်သလို စားတတ်ရမှာပေါ့၊ ဆိုင်မှာလည်း ကိုယ်ကြိုက်တာ မှာ စားလို့ ရတာပဲ”

“ကိုဂလန် .. ဒါ ရှင့်တူနော် .. ကျွန်မဘက်ကပါတဲ့ တူ မဟုတ် ဘူး၊ ရှင့်လို ကေတီဗွီသွားပြီး အလကားသက်သက် သုံးဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကျွန်တော် ခပ်တုပ်တုပ်နဲ့ ချိုင့်ကိုယူကာ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ ဘဲ လစ်ရပါသည်။ ဖြဲပြင်ရောက်တော့ အထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ ခြံအုတ်ခုံပေါ်မှာ ချိုင့်ကို တင်သည်။ ဒါက ထုံးစံ၊ ကျွန်တော် လာပြီဆိုရင် ဒေါ်လေး အခုလို စီစဉ်ပေးနေကျ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်လေး မရှိရင် အဘမြိုင်၊ ရဲ့လုံမြို့ရောက်ိတ်ထဲ မှာ သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ထားတတ်ပါတယ်။ ဖွင့်ကြည့်စရာမလိုအောင် သေချာတာက အောက်နှစ်ချိုင့်မှာ ဟင်းတွေ ဘယ်လိုထည့်ထည့် အပေါ်ဆုံးတစ်ချိုင့်ကတော့ ထောင်တန် တစ်အုပ်နှစ်အုပ်ထော့ သေချာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကိုယူကာ ထောင်တန်နှစ် ဆွဲထုတ်ပြီး --

www.burmeseclassic.com

“ရော့ ဘကြီး ..”

“သာခု ပါကွာ .. သာခု .. သာခု ..”

ကျွန်တော့်ခွဲတမ်းထဲက ဘကြီးကို အခုလိုပေးနေကျ ...။

“သွားပြီ ဘကြီး ..”

“အေး .. အေး ..”

အဘမြိုင် က ခြံတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ပြပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ကိုပြန်ဖို့ ကားငှားမယ်ကြံပြီးကာမှ တစ်မှတ်တိုင် နှစ်မှတ်တိုင်ပဲ လိုင်းကားစီးတာပဲကောင်းမယ်လို့ တွေးပြီး ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်!..”

ကားမှတ်တိုင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဟိုကောင်မလေး .. ဘာလဲ.. ဝေလေလေ ဆိုလား.. ရီဝေဝေ ဆိုလား .. အဲဒီကောင်မလေး...။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုမမြင်သေး .. သူ့ဘေးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကား တစ်စီးရယ် .. ကုလားကြီးတစ်ယောက်ရယ် .. ကားနဲ့တိုက်မိလို့ ပျံကျနေတဲ့ စမူဆာသုပ်ပန်းတွေ .. ဟင်းရည်အိုးတွေနဲ့ ဝေဝေ ဆာဆာ စည်ကားနေပါတယ်။

“ဒီမယ် ကန်မလေး ..”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကန်တော်လေး မဟုတ်ဘူး၊ ရီဝေဝေး” ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကားမှတ်တိုင်က ခရီးသည်တချို့ကတော့ ကိုယ်စီးရမယ့်ကား လာနေတာတောင် မစီးနိုင်အား .. လမ်းပေါ်က မိဒီယာတွေအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပါပါရာဖီအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သဲသဲမဲမဲ စပ်စုနေကြပါသည်။

“အေး .. ဒီမယ် .. ကန်မလေး ရီဝေဝေ ..”

“ဟာ .. အဗိုက်ကြီး .. ကျွန်တော့်နာမည် ရီဝေဝေးဗျ - ရီဝေဝေ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲ .. မာမှတ်နာမည်က အဗိုက်ကြီး မဟုတ်ဘူး .. မာမှတ်ဘိုင်၊ နင် နာမည်ကို မဖျက်နဲ့ ..”

ကျွန်တော် ကျိတ်ရယ်မိရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့လူ ..”

ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ခေါ်သည်လို့ မထင် ..။

ဟုတ်တယ်လေ .. အဲဒီ ကန်တော်လေးဆိုတဲ့ ဟာကော့နဲ့ က ကျွန်တော် ပတ်သက်စရာမှ မရှိတာကို ..။

“ဟေ့လူ ..”

မာမ္မတ်ဘိုင် က ရိုဝေဝေး အခုလို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သံ
ကြောင့် ...

“ကန်မလေးနော် .. ဟိုလူကို ဟောလူ ခေါ်တော့ မာမ္မတ်က
ကျတော့ လူ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကန်မလေး .. လူမျိုးရေး မခွဲခြားပါ
နဲ့- ကမ္ဘာမှာ ဒီကိစ္စကို အားလုံး ဆန့်ကျင်နေကြပြီ ..”

“ဟာ .. ဘိုင်မာမ္မတ်က တဖောင့် .. ဟော .. ရွတ် .. ဟော
လူကြီး.. ဟို အဲ .. ကိုကြာဂျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မှန်း သိသွားပါသည်။ ကျွန်
တော် လှည့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတော့ သူမက လက်ယပ်ခေါ်
သည်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီ လျှောက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့
ရိုဝေဝေး ကို ...

“ဘာလဲ .. ဘာကိစ္စလဲ ..”

ကောင်မလေး မျက်နှာက နီမြန်းမြန်း။ ကြည့်ရတာ အရက်
သောက်ထားပုံတော့ မပေါ်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာက နီနေတာတော့ အမှန် ...။

“ဟို .. ဒီက ဘိုင်မာမ္မတ်ကို ကြည့်ကျက် ရှင်းထားပေးပါ၊
ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ် ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ဟာ!...”

မပြောမဆိုနဲ့ ကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုကုလားဆီမှာ ယုံယုံ
ကြည်ကြည်အပ်ထားပြီး လှမ်းခနဲ ထွက်သွားတဲ့ ရိုဝေဝေး ကြောင့်
ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ မာမ္မတ် အစ်ကို
က ...

“ကောင်ကန်လေး .. ဟို .. ကန်မလေးနဲ့ မင်းက ဘာတော်လဲ၊
အဖေနဲ့ သမီးလား ..”

“ဘာဗျ .. ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ..”

မာမ္မတ်ဘိုင် အံ့ဩသင့်ကာ သွားဖြူဖြူတွေပေါ်အောင် ရယ်
ရင်း ...

“အားပါးပါး .. မင်းတို့က လင်မယားလား .. အားဝါး ..”

“အပ်ပါး မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးတွဲက .. ကဲ .. ကိုအာဆွတ်တိုင်”

“ဘာကွ.. မာမ္မတ်ဘိုင် . မိုင်နိုမ်းအစ် .. မာမ္မတ်ဘိုင်”

“ကဲ .. ကိုမာမ္မတ် .. ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်လျှော်ရသေး”
ကိုမာမ္မတ်က လက်ညှိုးလေး တထိုးထိုးနဲ့ ကောင်းကင်းပြီ

တိုင်တည်ပြီး တန်ဖိုးတွေ ပွစိပွစိနဲ့ ရွတ်ကာ တွက်နေတာပဲ။
ပြီးတော့ ...

“အင်း .. လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ လူရင်းတွေမို့လို့ တစ်သောင်းပဲ ပေး ..”

“ဘာ!...”

ကျွန်တော် မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားရင်း မြေကြီးပေါ် ပျံကျနေတဲ့ ဓမ္မဆာတွေ၊ ဘယာကြော်တွေ အကဲခတ်ကြည့်ပါသည်။ ကြည့်ရတာ ကုန်ခါနီးမှ ရိဝေဝေး ကားနဲ့ တိုက်မိသည်ထင်သည်။ ကြီးကြီးမားမား ဘာမှမတွေ့ရ။ ပန်းကန်အကွဲ နှစ်ချပ်နဲ့ မဆိုစလောက်လေး ပိန်သွားတဲ့ ဒန်အိုးတစ်ခုသာ အပျက်အစီးရှိသည်။

“ခင်ဗျားဟာက မယ်မယ်ရရ ကွဲပြဲတာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ ဓမ္မဆာဆိုလို့ သုံးလေးခုနဲ့ ဘယာကြော် တစ်ခု နှစ်ခုပဲ တွေ့တယ်၊ ရော့ .. ငါးထောင် .. ကျေနပ်ရင် ယူ ..”

နောက်ဆုံးတော့ မာမွတ်ဘိုင် လက်ခံလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး ကားဂိတ်က တစ်စီးနဲ့တစ်စီး အချိန်မှတ်ပြီး ကားခြားအောင် လှမ်းပြောတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ကားကို အပ်ထားခဲ့ကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

“ ဂျာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား ..”
ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း တစ်ခွက်တစ်ဖလားနဲ့ ဇိမ်ကျနေတဲ့ ထိုဒီထိပ်တင် ရဲ့စကားကြောင့် နေပူပူထဲကပြန်လာတဲ့ ဂျာ .. သူ့လထဲထဲက ချိုင့်ကို မဲပြာ ကို ပေးပြီး ...

“လုပ်ကွာ .. ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်လောက် ..”

ဂျာ .. ကောင်တာမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပန်ကာကို ကောက်ခွင့်ထား

“မျက်နှာမကောင်းဆို မကောင်းတဲ့မိန်းမနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံတာ တယ်လေ၊ တကယ့်ဂြိုဟ်ဆိုးမ .. ငပူတင်းမ .. အကုသိုလ်တော့ကံ!...”

“ဟင် .. ခင်ဗျားက မကောင်းတဲ့မိန်းမနဲ့ လမ်းမှာဆုံလာတယ်။
ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရလဲ ..”

“ငါးထောင် .. ဟာ .. ဟိုဟာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်မလေး
ဗျာ .. ဝေလေလေ .. မဟုတ်ပါဘူး .. ရီဝေဝေး ..”

ကိုဒီထိပ်တင် စဉ်းစားရင်း ...

“ဪ .. ဟိုကောင် ဘယ်သူ .. အရှုပ်ထုပ်လေးရဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အရှုပ်ထုပ်လေးရဲ့ စာကလေးသိုက် ..”

“လုပ်ပါဦး .. ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ ..”

ကျွန်တော် မဲပြာ လာပေးတဲ့ ရေခဲရည်အေးအေးကို ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်းပိုင်းထဲ မျောထည့်ရင်း ...

“ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုဗျာ ..”

ကျွန်တော် နိဒါန်းစချီကာ ဦးလေးအင်္ဂလန် အိမ်က ပြန်
လာရင်း လမ်းမှာ ဆုံခဲ့ကြုံခဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ရှင်းပြမိပါ
သည်။

ခေတ်ကာလတစ်ခုရဲ့ မြင့်မားလတ်ဆတ်တဲ့ အလှတရား
တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ထို ရီဝေဝေး ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့ ချောက်တွန်း
ခြင်းကို အလီလီခံရတဲ့ ကျွန်တော် .. ဒီမိန်းကလေးကို နားရွက်ဆွဲ

ကာ ကောင်တာရှေ့ကို ခေါ်လာရင် အဲဒီကောင်မလေးကို မျောက်က
က, ခိုင်းလိုက်ချင်သည်။

အဲဒီလောက်ထိအောင် အမြင်ကို ကပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းချုပ်ကို နားထောင်ပြီးတော့
ကိုဒီထိပ်တင် က ရယ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ အဲဒီကောင်မလေးအတွက် ဝဋ်ကြေး ပါလာ
ပုံ ရတယ်။ ဂျာ .. ဂျာ .. ခင်ဗျားကတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဇမ္ဗူဒိပ်
မှာ နိမိတ်ထွန်းဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီ ထင်တယ် ..”

“တော်ပါဗျာ .. ဟိုကောင် မန်ယူ ရော ..”

ကျွန်တော် မနက်က ဈေးသွားဖို့မှာခဲ့တာ သတိရမိတာ
ကြောင့် မန်ယူ ကို သတိရမိ၍ မေးတော့ ...

“လာပါပြီ ဂျာ ..”

မန်ယူ က အားကစားစာစောင်ကို သူ့အတွက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး
ရတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်လက်မှတ်လောက် ထင်ရအောင် လက်ထဲထဲ
မချဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ကောင်တာကို လျှောက်ထား
ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဈေးဝယ်တဲ့စာရင်းနဲ့ ပြန်အမ်းပေး အော်ဗျာ”

“ဒီမှာ ဂျာ ..”

မန်ယူ က ဈေးဝယ်စာရင်းနဲ့ ပိုငွေကို ကောင်တာပေါ် တင်
သည်။

ကျွန်တော် ဈေးစာရင်းကို တိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်အမ်းငွေကို
တွက်တော့ ငွေတစ်ထောင် ကွာနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဈေးဝယ်စာရင်းမှာ ငွေတစ်ထောင် ကွာ
နေပါလား ..”

မန်ယူ စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟိုလေ .. ဂျာ .. ညက မန်ယူ နိုင်တယ်လေ ဂျာ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဟို ဘယ်သူတွေရိုးသွင်းလဲ သိချင်တာကြောင့် စာစောင်ဝယ်
ဖတ် .. လေးရာ ..”

“ဘာ!...”

ကောင်တာမျက်နှာပြင်ပေါ် လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်
တော့ မန်ယူ လန့်ဖျပ်သွားပါတယ်။

“အဲဒီအသင်းမှာ မင်းအဖေ ဝင်ကန်နေလို့လား .. ဘယ်သူတွေ
သွင်းသွင်း မင်းအပူ ပါလား .. ကျန်တဲ့ ခြောက်ရာကရာ ..”

မန်ယူ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ...

“ဟိုလေ .. ဗိုက်ဆာလို့ မုန့်ဟင်းခါး အိုးဘဲဥနဲ့ ဝယ်စား...”

“မန် .. ယူ .. ငါ ထကန်ရင် သေတော့မယ်၊ ခွေးသူတောင်းစား

မင်းပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားပါလား .. ငါတောင် အိုးဘဲဥနဲ့ ဝယ်မစားနိုင်

ဘူး၊ မင်းကို ငါ လစပေးထားတယ်လေ .. မင်းတို့ကဖြင့် ဟိုစားပွဲက

မုန့်ဖိုးပေး ဒီစားပွဲက မုန့်ဖိုးပေး ပိုက်ဆံ ရသေးတယ်၊ ငါ့မှာသာ

ကောင်တာမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်တာ ထိုင်နေရတာ .. ငါ့ကို ဘယ်သူ

မှ မုန့်ဖိုးလာပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဂျာကြီး ရာ .. နောက်တစ်ခါဆို ငါ မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ဘာ
ကလေးဆိုတော့ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က ဂျာကြီးကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပြောသည်။

“မင်းတို့ ယူဖို့လေ အများကြီးမှ အများကြီး၊ ယူခမ်း - ငါ

အလကားပေးထားတာပဲ .. သောက်စမ်း ရေ .. ဟိုမှာ ရေသန့်ဘူး

ကြီး တစ်ဘူးနဲ့အပြည့် ငါ အဲဒီလောက် ရက်ရက်ရောရော

ထားတာတောင် မင်းတို့က ငါ့ပိုက်ဆံကို ထိချင်သေးတယ် သူ

လား ..”

မန်ယူ သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေကို ကြာကြာ မိန့်နိုင်တော့မိ

အဆုံး...

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျာကြီးရယ် .. ဂျာကြီး ဘယ်လောက်ရက်ရောလဲ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့် လခထဲကသာ အဲဒီပိုက်ဆံ ငွေတစ်ထောင်ကို ဖြတ်လိုက်ပါတော့”

“အေး .. ဖြတ်မှာ၊ မင်းတို့တွေ ပိုက်ဆံ ဘယ်လိုရှာရလဲ မသိဘူး .. သုံးချင်ရတာနဲ့ ဖြုန်းချင်ရ ..”

ကျွန်တော် စကားမဆုံးခင် မန်ယူ က ...

“ဂျာကြီး .. ဟိုအစ်မလေး လာနေတယ် ..”

“အစ်မတွေ .. အထီးတွေ လုပ်မနေနဲ့ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် လှမ်းပြောတော့မှ လှည့်ကြည့်တော့ ရီဝေဝေးက သူ့အနား ရောက်နေပါသည်။ ရီဝေဝေး က မချိုမချင်မျက်နှာနဲ့ ကားသော့ကို လှည့်ကာ ...

“ဆောရီး .. ဂျာကြီး ရာ ..”

ကျွန်တော် ရီဝေဝေးကို မြင်တော့ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း ထားကာ ...

“ကဲ အမိ .. ကျုပ် စိုက်ထားတဲ့ ငွေငါးထောင် ပြန်ပေး ..”

“ပေးမှာပေါ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒီပိုက်ဆံကို မပေးဘဲ ပြန်သွားလိုက်မှာနော်၊ ဒီက ပေးဖို့ ဒီအထိ လိုက်လာတာကို ..”

“အောင်မာ မပေးရဲ မပေးကြည့်ပါလား .. ညည်းကို တစ်လလုံး ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ခိုင်းလိုက်မှာပေါ့၊ ဂျာကြီး လာရွှီးလို့ မရဘူး .. ငါ့နာမည် မှတ်ထား”

“သိပါတယ် .. မိုင်နိုင်းအစ် ဂျာ”

“နေပါဦး .. မင်းက ဘယ်ကိုပျောက်သွားတာလဲ၊ လှစ်ခဲနဲ့”

ရီဝေဝေး က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ...

“ဟိုလေ .. ဝိုက်အောင်လို့ ..”

“ဪ .. ဆေးခန်းသွားတာလား”

“ဟင့်အင်း .. အနီးနားက ဈေးအိမ်သာ ..”

“ဘာ!...”

“ဟာ .. ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ ဂျာကြီး ရာ .. အိမ်သာတက်ချင်လို့ ကားပေါ်တက်ပြီး လမ်းပေါ်မေးအတင် ဖြစ်ချင်တော့ ဦးမာ့အင်္ကျီဘိုင် ရဲ့ဈေးပန်းနဲ့ ငြိထော့တာပဲ၊ မထူးဘူးလေ .. ဦးမာ့အင်္ကျီက အလျော်တောင်းမယ့်အရေးကို လေကြောရှည်နေတာနဲ့ ဆီစားကို ထည့်လိုက်ရတာ .. ကဲ .. ရော့ .. ငါးထောင် .. လေးထောင် ..”

သွားပြီ တာတု ..”

ရီဝေဝေး က ပြောချင်ရာပြောပြီး သူ့လက်အောက်မှာ အလုပ် လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလို ကျွန်တော့်ကောင်တာပေါ် ပိုက်ဆံ ငါးထောင် 'ဖတ်'ခနဲ ချကာ လေးလေး တချွန်ချွန်နဲ့ ထွက်သွားပါ သည်။

“တောက် .. ဘယ်လိုဟာလေးမုန်းကို မသိဘူး ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် က ကောင်မလေး ကားပေါ်တက်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားရာကို ကြည့်ကာ ...

“ကြည့်ရတာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်မယ် ထင်တယ် ဗျ ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာ အရက် လေးပက်လောက် သောက်ထားရသလိုကို ရှိတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း မသောက်ရသေး ဘဲ ရေချိန်ကို ကိုက်နေတာ ကိုဒီထိပ်တင် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်ရင်း ...

“နောက်ထပ်မသောက်ဘဲ ထပ်မူးစေရမယ် ဂျာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က မူးရမှာလဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ပြောင်ကြီး (ခေါ်) အောင် ခင်ဇော ကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဟိုမှာ .. ပြောင်ကြီး .. လာပါပြီ ..”

ဒယ်မီးဒယ်ယိုင်နဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူက ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ် ပြောင်ပြောင်။ အရပ်ကကြည့်တော့ သုံးပေသာသာရှိပြီး တစ်လမ်းလုံး ယိမ်းထိုးနေပါတယ်။

“ဘယ်ဆိုင်ကသောက်ပြီး ဘယ်လိုမူးလာလဲ မသိဘူး၊ ဒီနေ့ တော့ ပြဿဒါး ထင်ပါရဲ့ဗျာ ..”

ပြောင်ကြီးက ညာဘက်နှုတ်ခမ်းအောက်က ကျမလို့ကျမလို့ သိခိုနေတဲ့ တံတွေးကို လက်ခုံနဲ့ဆယ်ယူပြီး သူ့ပုဆိုးနဲ့ သုတ်လိုက် တော့ ကျွန်တော် နှာခေါင်းရဲ့ သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုဒီထိပ်တင် ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ဒီမှာ ကိုဒီနားတင် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ငါ့နားမည် ဒီထိပ်တင် ကွ ..”

“အေ .. ဒီနား တင် .. လဲ .. ဒီထိပ်တင် ပဲ .. အခုနုပဲ- ခေ- ဂျာဖြစ်ဖြစ် .. ဒီနားတင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို နှစ်ဝက်ပသာတီ တိုက် .. ပြောင် မရစ်ဖူးနော် .. ပြောင် ရစ်ရအောင် ခွန်ထဲပွေ့တီ

တတ်စူး ..”

ဒီအရပ်နဲ့ ဒီဇာတ်ကို ဂျာ ကောင်းကောင်း နောကျေနေပါ သည်။

“ကဲ .. ကိုပြောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် နှစ်ပက်တိုက်မယ်၊ သောက် ပြီးရင် ခင်ဗျား ပြန်ရမယ်နော် ..”

“အိုကေ .. ပန်မယ် .. ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အရက်ဖြူပဲ သောက်တာနော် ..”

“စိတ်ချ .. ကျုပ်ဆိုင်မှာ ခင်ဗျား လာရင်တိုက်ဖို့ အရက်ဖြူ ဝယ်ထားပြီးသား ..”

စကားတောင် အပီတော့ပါ .. အဲလေ .. မပီတော့ပါ..၊ ပြောင် ကြီး က ဒယ်မ်းဒယိုင်နဲ့ထကာ တံတွေး သွားထွေးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လာကာ ခုံရှိသည်ထင်ပြီး ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“အောင်မလေး!... ဘယ်သူ ငါ့နဲ့ ယူသွားတာလဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ရယ်ရင်း ...

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားနဲ့ကို ဘယ်သူမှ မယူဘူး .. ခင်ဗျားဘာသာ ခုံရှိတယ်ထင်ပြီး လေထဲမှာ ထိုင်နေတာ ..”

ကျွန်တော် ဖန်ခွက်ထဲကို အရက်နှစ်ပက်စာ ရေဖြည့်လိုက်ပါ

တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ရေထည့်ထားတဲ့ခွက်ထဲ ရေခဲနှစ်တုံးထည့်ကာ ကိုဒီထိပ်တင် ကို စားပွဲဆီ ယူလာရင်း ပြောင်ကြီး ရှေ့ ချကာ ...

“ရှော့ .. သောက်ပြီးရင် ပြန် ..”

“စိတ်ချစမ်းပါ ဂျာ .. အေ့ ..”

ပြောင်ကြီး က အရက်လိုထင်ထားတဲ့ ရေထည့်ထားတဲ့ခွက်ထဲ စားပွဲပေါ်က ရေဘူးထဲကရေ ထပ်ဖြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ .. ဟဲ .. အေ့ .. ရေရောမှ အသေမစောမှာ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က တစ်ဖက်လှည့် ရယ်သည်။ မန်ယု တို့အုပ်စု က တစ္ဆီးခွီးနဲ့ အသံထွက်လာတာကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြေပြေ ရပါသည်။ ပြောင်ကြီး အဲဒီရယ်သံတွေကြောင့် ခပ်မှေးမှေးမျက်လုံး ကို အားကုန် ပြူးရင်း ...

“ဘာရယ်တာလဲ .. ပြောင်ကြီး ဆိုတဲ့ကောင်က အချင်ကောင် မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောင်ကြီး က ပြောပြီး ရေတွေပဲရှိတဲ့ခွက်ကို မျက်နှာနဲ့ ခွဲခွာ သောက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အား .. ပြင်းလှချည်လား ..”

“ပျင်းရင်လဲ ထ က .. ကွာ”

www.burmeseclassic.com

“အေ .. အရက်ပြင်းတာ ပြောတာမျှ ကောင်းလိုက်တဲ့အရက်
ဗျာ ..”

ပြောလည်းပြော .. အရက်လို့ သူထင်တဲ့ ခွက်ကို ချကာ
မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး ရေဘူးကို မော့သောက် အခါကို ဖြေနေပါသည်။

“အရက်ဆိုတာ ကျွန်တော့်လို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် သောက်ရတယ်
ဗျာ ..”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ် ပြောင်ကြီး ရယ် .. မင်း သောက်
တာ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ထက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်သောက်တာဆို
ပိုမှန်မယ် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ပြောတော့ ပြောင်ကြီး က
ဘာတွေ သဘောကျနေမှန်း မသိ တဟဲဟဲ..၊ ပြီးတော့ ရှုံ့မဲ့စွာ
ရှေ့ကထဲက လက်ကျန်ကို သောက်သည်။

ပြီးတော့ ခုနလို ရေဘူးကို မော့သောက်ကာ မနည်း အားယူ
ထပြီး ...

“ပြောင်ကြီး လမစ် ကိုက်သွားပြီ ..”

“ခွေးပါ ထပ်ကိုက်နေဦးမယ် .. ပြောင်ပြောင် ကောင်းကောင်း
ပြန် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ပြောတော့ ပြောင်ကြီး က လက်ညှိုးလေး
တထောင်ထောင်နဲ့ ...

“ပြောင်ကြီး ကို ခွေး ဘယ်တော့မှ မကိုက်ဖူး .. အေ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အဲဒီခွေး မူးသွားမှာပေါ့၊ ပန်ပီ ..”

ကျွန်တော် ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သက်ပြင်းလည်း ချချင်မိပါ
သည်။

ဪ .. ကိုယ့်ကံ .. အရက်ဆိုင်မှာ ဂျာကြီးဖြစ်နေတာကို
ဒီလောက်တော့ ခံရမှာပေါ့။

ကျွန်တော် သူတို့စာရင်းဘေးထဲ ကောက်ထည့်ရင်း နားစွင့်မိပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တော်လေး .. ဒီနေ့ အေမီ မွေးနေ့လေ .. ဘယ်မလဲ .. မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ဇာနည်ရွှေတိုး က ကောင်မလေးတွေကို ကျူးသွင်း ဖမ်းစားရာမှာ အောင်မြင်ထက်တဲ့ သူရဲ့အပြုံးကို ပြုံးပြရင်း ...

“ဟင်း .. ဟင်း .. အေမီ ရယ် .. ဇာနည် မေ့ပါ့မလား ..”

ရုပ်ကိုက ကြာကူလီရုပ် ..!

ဟို ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲမှာ ဗီလိန်အခန်းကို ပိုင်နိုင်လွန်းတဲ့ စိုင်းအောင်တင့် တို့ .. နိုင်လူ တို့ထက် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ကောင် ..!

ဂျက်စပဲလ်ရိုးရုပ် .. ဂျာ စိတ်ထဲက ပိုးစိုးပက်စက် ပြောနေခဲ့ပါသည်။

“ကဲ .. ဒီလိုလုပ် ..! PARK ROYAL HOTEL ကို သွားကိုယ့်နာမည် ပြောလိုက် .. သူတို့ စီစဉ်ထားလိမ့်မယ်၊ သိပ်ကြောဘူး .. ကိုယ် လိုက်လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား ..”

“တကယ်နော် ..”

“ဤကြီး .. ဟို အစ်မလေးရဲ့ရည်းစားက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပျ ..”

ဂေါက်သီး က ကောင်တာမှာ ဆေးလိပ်ထည့်ထားတဲ့ ဘူးကို ယူရင်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းပြီး မသိမသာကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲနဲ့ပါတ်ငါးမှာ ရီဝေဝေး ရဲ့ ဒုက္ခအိုးလေး ဇာနည်ရွှေတိုး က နောက်ဆုံးပေါ် အလန်းဇယားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူထိုင်နေပါသည်။

သူတို့အတွက် မဲပြာ က မှာတဲ့စာရင်းကို ကောက်ရေးရင်း...

“စည် ဝမ်း မယ် ဂျာ ..”

အေမီ ဆိုတဲ့ သားကောင်မလေးက မုဆိုးကြီး ဇာနည်ရွှေတိုး
ရဲ့စကားကို အယုံကြီးယုံကာ အပျော်ကြီး ပျော်သွားခဲ့ပါတယ်။

တစ်အောင်ကြာတော့ အေမီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဇာနည်
ရွှေတိုး ကို နှုတ်ဆက်ကာ သူမရဲ့ကားလေးနဲ့ အရင်ထွက်သွားပါ
သည်။

“ဟေ့လူ .. ဘာတွေ အာရုံများနေတာလဲ ..”

ကဗျာဆရာ ဖော်လိုဝေး က သူထိုင်နေကျ ကျွန်တော်
ကောင်တာရဲ့အနီးဆုံးဝိုင်းမှာ ထိုင်တော့ ကျွန်တော် အတင်းပြောဖို့
အဖော်ရသွားတာကြောင့် အားတက်သွားပါတယ်။

“နေဦး .. ခင်ဗျားဝိုင်းကို ကျုပ် လာခဲ့မယ် ..”

“ဒါဆို သတင်းထူးပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုလူ ဒီထိပ်တင် ရော..”

“ဒီနားခဏဆိုပြီး ပြောသွားတာပဲ၊ ခဏနေ ဒီလူ လာလိမ့်
မယ် ..”

“ဪ .. ပြောင်ပြောင် ပြောတဲ့ .. ဒီနားတင်ပေါ့”

ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ကောင်တာကနေ ကွေ့ပတ်ပြီး ဖော်လို
ဝေး ရဲ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“ဘာထူးလို့လဲဗျ ..”

ဖော်လိုဝေး က ဟိုကောင်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း
ပြောပါတယ်။

ဒီလူလည်း ဇာနည်ရွှေတိုး ကို မြင်ပြီး သဘောပေါက်ပုံ ရပါ
တယ်။ ကျွန်တော်က ခုနကြားတဲ့သတင်းကို ပြောပြတော့...

“ဒါ မထူးပါဘူး ဂျာ ရာ .. ဒါ သူ့ရဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်အလုပ်
ပဲလေ ..”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ .. Pro ခေတ်ကြီးထဲမှာ သူ့အလုပ် သူလုပ်
တာလို့ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ရဲ့ အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းက သူများအသားစားမှ အသက်ရှင်ရမယ့်အလုပ်လို့
ဖြစ်နေတော့ဗျာ ..”

ကျွန်တော့်စကားရဲ့ အသွားအလာကို ဖော်လိုဝေး သဘောကျ
သွားပုံ ရပါတယ်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့စကားဗျာ .. ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊
ဝမ်းနည်းမှုတွေ .. မျက်ရည်တွေနဲ့ ရမယ့်ပိုက်ဆံက အိတ်ကပ်ထဲ
ထည့်ရတာ ရော်ရည်ပူ ထည့်ရသလိုပဲဗျာ၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်တော့
ဘယ်သူမှ အပူလောင် မခံချင်ဘူးလေ၊ ဟော .. ရင်ဘတ် အပူလောင်
ခံရမယ့်တစ်ယောက်တော့ ကြွလာပါပြီဗျာ -”

www.burmeseclassic.com

ဖော်လိုဝေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြည့်တော့ ရီဝေဝေး...
 ရီဝေဝေး က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဟိုကောင်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သလို
 ဇာနည်ရွှေတိုး ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ အော်စကားဆိုကို ဝုံးပေါလဟော
 ရထားတယ်ထင်ရအောင် ဟိုကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ကတည်း
 က မျက်နှာက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျတဲ့သတင်းကို ကြားရပြီး
 အပြန် သူ့အဖေ ကားတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့သတင်း ပူးတွဲကြားလိုက်ရ
 သလို ချက်ချင်း မျက်နှာက အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ရီဝေဝေး က ဆံပင်ထဲ လက်ငါးချောင်းထိုးထည့်ပြီး ခေါင်း
 ငိုက်စိုက်ကျနေတဲ့ အပူရုပ်နဲ့ ဟန်လုပ်နေတဲ့ ဇာနည်ရွှေတိုး ကို
 မြင်တော့ ...

“ဟင် .. ဇာနည် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

“ဂန်းနာမ .. နင်တော့ ကျုံးသွင်းခံရတော့မယ် ..”

ခပ်တိုးတိုး ကျွန်တော် ပြောတော့ ဖော်လိုဝေး က ကျွန်တော့်
 ပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ဇာနည်ရွှေတိုး က သက်ပြင်းရှည်ကြီး
 ချပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“ထားလိုက်ပါကွာ .. ဝေး ကိုလဲ ကိုယ့်အပူတွေ မဝေငှချင်
 တော့ဘူး ..”

ရွှေသမင်စာပေ

“အေး .. မင်းအသုဘကျမှ ငါ ယပ်တောင် အလကား ဝေငှ
 မယ် ရွေးသူတောင်းစား ..”

ကျွန်တော် တွတ်တွတ်နဲ့ပြောလေ ဖော်လိုဝေး က သဘောကျ
 လေပါပဲ။

“ဟာ!... ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. ဇာနည် အပူက ဝေး အပူပဲပေါ့!
 ပြော ဆို.. ဇာနည် .. ဝေး ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း .. ဇာနည်
 က ဝေး ရှစ်သူ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဒါကတော့ ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး က ခက်ခက်ခဲခဲပြောရင်း စကားကိုရပ်တော့
 ဝေး က ပြုံးသည်။

“ကဲ .. ဒါဆို ဘာဖြစ်လဲ ပြော ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး က စိတ်မသက်သာ ပုံစံနဲ့ ...

“အဖေ့ကို ရွဲရမယ်တဲ့ ..”

“ခွေးမသား .. ကိုယ့်အဖေတောင် ကိုယ် နေရင်းထိုင်ခင်း
 ဆေးရုံပို့တဲ့ကောင် ..”

“ဟုတ်ပါဗျာ ..”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖော်လိုဝေး ကိုယ်တိုင် မကျေမာ် ပြစ်နေပေ

ရွှေသမင်စာပေ

သည်။

“အဲဒါ ..”

စကားကို ဆက်မပြောချင်ဟန်နဲ့ပြောတော့ ရီဝေဝေ ဆိုတဲ့
ဝေး ဆိုတဲ့ နားဝေးတဲ့ ချာတိတ်မက သဘောတွေ စွတ်ကောင်း
ပြီး ...

“ငွေလိုတယ်ပေါ့ ..”

စာနည်ရွှေတိုး က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ..”

“အာရှတော်ဝင်မှာ ..”

“ဘယ်လောက်တောင်လဲ ..”

စာနည်ရွှေတိုး က လက်ငါးချောင်းထောင်ပြတော့ ကြားထဲက
ကျွန်တော်တောင် ရင်ဘတ်ဖိမိပါသည်။

“ဘုရား .. ဘုရား .. ဟာ .. အသေခွာတဲ့ကောင်ပဲ”

“အေးဗျာ .. တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ ..၊ ဟော ..”

ရီဝေဝေ က ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်နဲ့ ထလာ
ကာ ကျွန်တော်တို့ခိုင်းဆီ လျှောက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ
ဆီမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

ဖော်လိုဝေးနဲ့ ကျွန်တော် အချင်းချင်း အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“ဂျာ .. ဝေး ကို တစ်ခု ကူညီပါလား ..”

“ဗုဒ္ဓေါ့ ..”

ကျွန်တော် ဘုရားတော့ ဖော်လိုဝေး က တစ်ဖက်လှည့်
ရယ်သည်။ ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို သူမ တစ်ခုခု အကူလို
လျှင် အကူအညီပေးဖို့ အကူအညီ ဝေမျှထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့ကလို့
ထင်နေသည်လား မသိ ..။ အခုခေတ်မှာ လူမှုကူညီရေးအဖွဲ့အစည်း
တွေ အများအပြား ရှိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မြန်မာလူမျိုးပီပီ ကိုယ့်ဇာတိစေ့မှာ
ခုကွရောက်သူတိုင်းကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ကူညီနိုင်ပါ
သည်။ အခုဟာက ...

ရီဝေဝေး လက်ကို ဖြုတ်ပါတယ်။ အဲလေ .. လက်ကောက်
ဝတ်က ဟန်းချိန်းကို ဖြုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရွှေ
ချပေးပြီး..

“တစ်ကျပ်သားကျော်တယ်၊ ကာလပေါက်စေးဆိုရင် ခွင့်ပေး
ကျော်မယ် ..”

“အဲဒီတော့ ..”

ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြောတော့ သူမက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆိုပါတယ်။

“ဝေး .. မနက်ဖြန် လာရွေးမယ်၊ ငါးသိန်း ခဏပေးပါလား”

“ဟာ .. ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ် ..”

ရှာ အကြောက်အကန်ငြင်းတော့ သူမက ဟိုကောင် .. မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“လုပ်ပါ ရှာ ရာ .. အတိုးပေးပါ့မယ် ..”

ကျွန်တော်ကလည်း လူမိုက်အားပေး မလုပ်ချင်ပါဘူး ..။

“ဟာ .. အတိုးကိစ္စတွေ မပတ်သက်ချင်လို့ ငါ အရက်ရောင်းစားတာ၊ မူးပြီး ရစ်တဲ့ဒဏ်တော့ ခံနိုင်တယ်၊ လူများအပူနဲ့ ထမင်းမစားရစေနဲ့ ကျေးဇူးရှင် ..”

သူမက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မကျေနပ်ဟန်နဲ့ စုပုတ်ပုတ် လုပ်ကာ ...

“ကျစ် .. ရှာကြီး ရာ ... လူများဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကူညီရတယ်ရှင် ..”

“နေပါဦး .. ဘယ်သူက ဘာတွေဒုက္ခရောက်နေလို့လဲ၊ ညည်းနော် .. ငါ.. လူများကြားထဲ အဝင်မခံချင်လို့ .. ငါ့ပါးစပ်က ထွက်

တော့မယ်နော် .. ဟင်း .. ဟင်း ..”

ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါ။

“ပြီးရောလေ .. ရှာကြီး မပေးချင်ဘူးဆိုရင်လဲ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ငါးသိန်းနဲ့ပဲ ကြိုညှာလို့ ရောင်းလိုက်မယ် ..”

သူမက တကယ် တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်မယ့်ပုံပါ။ ဟမ်းချိန်းကို ကောက်ကိုင်တော့ ...

“ကျေးဇူးရှင် .. ကျုပ် ပေးလိုက်ပါ့မယ် ..”

ကျွန်တော် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ပြောပြီး ကျွန်တော် နေ့ခင်းနေ့လယ် အနားယူတတ်တဲ့ အတွင်းခန်းဘက်ဝင်ကာ မနက်ဖြန် ဘီယာစည်တွေဖိုး ရှင်းပေးရမယ့် ပိုက်ဆံ အသင့်ရှိနေတာကြောင့် သွားယူကာ ပေးလိုက်ပါသည်။

ပထမတော့ ဟမ်းချိန်း ပြန်ပေးလိုက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုကောင်က ပြောမရဘူး၊ ရရင် ရသလိုနဲ့မယ့်ပုံ ပေါက်နေတာကြောင့် ရှာ ယူထားလိုက်ရပါတယ်။

ရီဝေဝေး က ပိုက်ဆံကိုယူကာ ထွက်သွားပြီး ဟိုသူ့အား သားဆီ ပြန်လာကာ ပိုက်ဆံထုပ်ကို ပေးရင်း -

“ကဲ .. စာနည် သွားရအောင် -”

“ဟင် .. ဘယ်လဲ ..”

ဟိုကောင် အထိတ်ထိတ်အပျာပျာ ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပါ။
ဖော်လိုဝေး က ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကျွန်တော်ကို မျက်စိ
ပစ်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော် စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဟောတော့ .. ရှင်ပဲ ရှင်အဖေ ခွဲစိတ်ဖို့ဆို ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“အဲ .. ဟိုလေ .. ဪ .. ဒီနေ့က ပိုက်ဆံပဲပေးရမှာ၊ ပြီး
တော့ ဟိုပြေးရ ဒီပြေးရနဲ့ ..”

ဇာနည် က နာရီကို ကြည့်ပြီး ...

“ဝေး ပင်ပန်းပါတယ်၊ နောက်မှပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ ကဲ ..
ထိုက်လည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ချိန်းထားလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဇာနည်ရွှေတိုး က ထွက်မလိုပြင်ပြီးမှ ...

“ဒီဝိုင်းစိုး ဝေး ရှင်းလိုက်နော် .. နောက်ကျနေပြီ ..”

ရီဝေဝေး ဇာနည် ထွက်သွားရာကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။

ဇာနည်ရွှေတိုး က ကားတစ်စီးငှားကာ ကားပေါ်ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဝေး က လက်လှမ်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့
သူတို့ဝိုင်းဆီ လျှောက်လာကာ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲ ဂျာ .. ဟိုဝိုင်းစိုး ဘယ်လောက်လဲ ..”

ကျွန်တော်က ကျသင့်ငွေကို ပြောပါတယ်။ ရီဝေဝေး က ရှင်း
ပေးပြီး ...

“သွားမယ် .. ဂျာကြီး ..”

ကောင်မလေး လှည့်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော် စကား
တစ်ခွန်း ပြောမိပါတယ်။

“မင်းနှလုံးသားထဲတော့ ဖွတ်တစ်ကောင် ဝင်နေပြီ ရီဝေဝေး”

“ရှင်!...”

မည်မျှပင် သီထားတဲ့ပန်းတွေက
 ကြွေကျလို့ သီကုံးရအောင်
 ငါ တောက်ယုထားတာ မဟုတ်ဘူး ..
 အညှာမှာ ဖြတ်တောက်ခံရလို့
 စိမ်းစိုလတ်ဆတ်တဲ့ သွေးတွေ တွေ့မယ် ..

ဂျာ”

“ဂျာ .. ဟိုအန်ကယ်ကြီးက ဂျာကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့

ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် စာရင်းတွေကို ပြန်စိစစ်တွက်ချက်နေရာ
 မှ ပြူးတူး ရဲ့အသံကြောင့် ပြူးတူး ညွှန်ပြနေရာကို ကြည့်လိုက်
 တော့ သူ့ကို ကျောပေးထားတဲ့ အန်ကယ်ကြီးတစ်ဦး ..။

“ဘာကိစ္စလဲကွ ..”

“မသိဘူး ဂျာ ..”

“အေး .. ငါ သွားလိုက်မယ် ..”

ပြူးတူး ခေါင်းညိတ်ပြီး အကြော်ခန်းဘက် ထွက်သွား
 သည်း သူ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး စာရင်းစာအုပ်နဲ့
 ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်ပြီး သူတို့ခေါ်တဲ့ အန်ကယ်ကြီး

ကြီးဝိုင်း ရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ အန်ကယ်လ်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ ..”

အန်ကယ်လ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ အန်ကယ်ကြီးရှေ့စားပွဲပေါ်က ပုလင်းပြားက အခုမှ စဉ့်ထားဟန် တူသည်။

သောက်လက်စအရက်က အရာမယွင်းသေး ...၊ ကျွန်တော်အန်ကယ်လ်ကြီးကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတော့ အန်ကယ်လ်ကြီးက အားတင်းပြုံးပြရင်း ...

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား ... ရီဝေဝေးရဲ့ဒယ်ဒီ ဦးထွင်အောင်”

“ဪ ..”

အန်ကယ်ဦးထွင်အောင် က လက်ကမ်းပေးတော့ သူ ခါးကိုင်းပြီး ရိုရိုသေသေ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“အန်ကယ်လ် ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက ..”

“မောင်ဂျာ ..”

“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ကြာ ပါ အန်ကယ်လ်”

“အေးကွာ .. မောင်အောင်ကြာ .. အန်ကယ်လ် တစ်ခု အကူအညီတောင်းချင်လို့ ..”

“ဘာအကူအညီလဲ အန်ကယ်လ် ..”

ဦးထွင်အောင် ပုံစံက မလန်းဆန်း။ တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံ ရပါသည်။

“မင်း ရီဝေဝေး ကို နည်းနည်းလောက် စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းပေးပါလား ..”

အခုမှ ပြဿနာရဲ့ အစစ်အမှန်ကို သိရပါသည်။ သူ့သမီးကို ထိန်းရအောင်ကလည်း ကိုယ်ကလည်း ကလေးထိန်း မဟုတ်။ သူ့သမီးကလည်း ချိုမိုင့်မိုင့်အရွယ် ကလေးလေးမဟုတ်။

ကလေးဆိုရင်လည်း (ငိုနဲ့ .. ငိုနဲ့ .. သကြားလုံးကျွေးမယ်) ပြောလို့ ရသေးသည်။ အခုတော့ သူ့သမီးက သကြားလုံးကြိုက်တာ မဟုတ်။ ဟိုဟာကြိုက်တာ .. ဟိုဒင်းပြောပါတယ် (စာနည်ရွှေတိုး) သူ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ...

“အေးပေါ့လေ .. သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်ကြီးအကူအညီတောင်းလိုက်လို့ မင်း စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်။ အန်ကယ်လ်လဲ စုံစမ်းပြီးမှ မောင်ရင့်ဆီ ရောက်လာတာပါ။ မောင်ရင့်ကို ရီဝေဝေး က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဒုက္ခပေးတယ် ဆို ..”

www.burmeseclassic.com

“ရပါတယ် အန်ကယ်လ် ..”
 အန်ကယ်လ်ဦးထွဋ်အောင် က မသက်မသာပြုံးရင်း ...
 “အန်ကယ်လ် ကြားပြီးပါပြီကွာ .. ဒါနဲ့ မောင်အောင်ကြာ
 ရိုဝေဝေး နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာနည်ရွှေတိုး ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ ..”
 “ပိုက်လုံးလို့ မြင်တယ် အန်ကယ်လ် ..”
 “ဘာကြီး!...”
 “ဟို .. ပိုင်းလုံးလို့ ပြောတာ ..”
 “တော်သေးတာပေါ့ကွာ ..”
 အန်ကယ် ဦးထွဋ်အောင် သူ့သမီးအတွက် အခုမှ ရင်အေး
 သွားပုံ ရပါသည်။
 “ဟုတ်တယ် .. စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာ ဒီကောင်လေး တစ်စက်မှ
 ကောင်းကွက် မရှိတာ ဦးလေးလဲ သိပါတယ် ..”
 ကျွန်တော် အန်ကယ်လ်ဦးထွဋ်အောင် အတွက် ကိုယ်ချင်းစာ
 မိပါသည်။ ရိုဝေဝေး က ဇာနည်ရွှေတိုး ဖြစ်နေမှတော့ ဦးထွဋ်အောင်
 ဘယ်စိတ်အေးရမလဲ နော့ ..။
 “မနေ့ကလဲ ဒီကောင် အန်ကယ်လ်သမီးကို လာနှာသွား
 တယ်..”

“ဟင်!... ဘာနှာတာလဲ ..”
 ဦးထွဋ်အောင် မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ ဘုရား .. ဘုရား..
 သမီးလေး ရေတိမ်နစ်မြီ ထင်ပါရဲ့ ...။
 “ဟို .. ဟို .. ဒီလို နှာ .. ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို
 အန်ကယ်လ် ..”
 ကျွန်တော် ဇာနည်ရွှေတိုး ရဲ့ မလိမ့်တစ်ပတ်ကိစ္စတွေနဲ့ အစွပ်
 တော်ပုံကို သိသမျှ ပြောပြပါသည်။
 “အင်း .. အန်ကယ်လ် စုံစမ်းထားတာ ဒီထက်တောင် ဆိုးသေး
 တယ် မောင်အောင်ကြာ ..။ အန်ကယ်လ် တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တယ်
 မောင်အောင်ကြာ ..”
 “ပြောပါ အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့
 ရိုဝေဝေး ကို ကြည့်ထားပေးပါ့မယ် ..”
 “အေးကွာ .. ကျေးဇူးပါပဲကွာ ..”
 အန်ကယ်လ်က နည်းနည်းစိတ်အေးသွားဟန်နဲ့ အခုမှ အစွပ်
 တစ်စွက်ကို စသောက်ပါတော့သည်။
 “အန်ကယ်လ် မောင်အောင်ကြာ ကို တွေ့တွေ့ချင်း ထက်စွဲ
 ထင်ခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ ..”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် တွေ စက ကိုးလိုကန့်လန့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်
ကို တွေးမိတော့ ရယ်မိခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ ရီဝေဝေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။ အန်ကယ်လ်လည်း နည်းနည်းထွေလာဟန်
ရှိပါသည်။

“ကဲ .. ပြန်ဦးမယ်ကွာ၊ ဪ .. ဒါနဲ့ ဒါက အန်ကယ်လ်
လိပ်စာကတ် ဖုန်းနံပါတ်ရော .. အန်ကယ်လ်ကုမ္ပဏီလိပ်စာပါ
ပါတယ်၊ လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့ကွာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ် .. အန်ကယ်လ် အဆင်ပြေလား။”

“ရတယ် မောင်အောင်ကြာ .. အန်ကယ်လ်အတွက် စိတ်မပူနဲ့
ကားပါလာတယ်၊ မဆိုးဘူး .. မင်းဆိုင်လေးက ရောင်းအားကောင်း
သားပဲ၊ နောက်လဲ မကြာမကြာ လာခဲ့ဦးမယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ် .. ဒီဆိုင်က ကျွန်တော့်ဆိုင် မဟုတ်
ဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ဆိုင်လေ ..”

“ဪ ..”

“ခဏ အန်ကယ်လ် ..”

ကျွန်တော် ထထွက်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲက ရီဝေဝေး ရဲ့ဟမ်း
ချိန်းကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။

“အန်ကယ်လ် ယူသွားလော၊ ပိုက်ဆံကတော့ မပါလဲ နောက်မှ
ပေးပေါ့ ..”

အန်ကယ်လ်က လက်ကာတားကာ ...

“ထားလိုက် မောင်အောင်ကြာ .. တော်ကြာ အန်ကယ်လ်နဲ့
မင်း အဆက်ဆံ့ရှိတာ သမီး သိသွားလိမ့်မယ် ..”

“အင်း .. ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

အန်ကယ်လ်က “သွားပြီ” လို့ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားပါ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရီဝေဝေး ရဲ့ဇာတ်ရုပ်ထဲကို ကျွန်တော်ပါ ဝင်ရောက်ခဲ့
ပါသည်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဇော်ထိုက်နဲ့ နန်းသီတာ တို့ရဲ့ မင်္ဂလာစည်ခဲပွဲ ကျင်းပရာ ကရဝိက်ခန်းမကို သွားပြီး အပြန်မှာပေါ့။ ကိုယ်က လူများတွေလို ကားလည်း မစီးနိုင်တော့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ကားငှားမယ်လို့ တွေးမိကာ ပန်းခြံထဲက အထွက် ...

“ဟင် .. ပိုက်လုံး .. အဲ.. ဟုတ်ပါဘူး .. ပိုင်းလုံးကောင် ..”

စာနည်ရွှေတိုး သူ့ကို မမြင်။ မြင်သူတိုင်း ငေးရတဲ့ ကားလှလှ လေးပေါ်ကနေ ကောင်မလေးခပ်လှလှနဲ့အတူ မိုးမြင်လေမမြင် ဆင်းလာပါတယ်။

ကျွန်တော်က အကွယ်တစ်ခုမှာ ကပ်ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ ဘယ် သွားလဲ ကြည့်နေမိသည်။

စာနည်ရွှေတိုးနဲ့ ကောင်မလေးက ရွှေလက်တွဲပြီး ကမ်းစပ်နဲ့ ကပ်လျက်ဆိုင်လေးထဲ ဝင်သွားကာ ကန်အစွန်ဖျားကဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အစားအသောက်တွေ မှာပါသည်။

စာနည်ရွှေတိုးက ကောင်မလေးနဲ့ ပခုံးချင်း ယှဉ်ထိုင်ကာ ကောင်မလေးရဲ့ပခုံးကို ဖက်သည်။ ကောင်မလေးက ဒီကောင်ရင်ခွင်မှာ နဲ့နဲ့ လေးမှီကာ ကမ်းရေပြင်ကိုကြည့်လိုက်၊ မော့ကြည့်လိုက် ငုံ့ကြည့်လိုက် .. အားဘွားပေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် မသိမသာ ဆိုင်ထဲဝင်ကာ သူတို့ဝိုင်းရဲ့ လေးငါးကျော် ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို ...

“အစ်ကို ဘာမှာမလဲ ခင်ဗျ ..”

“ဟို .. ကော်ဖီ ..”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အသင့်ဝယ်လာတဲ့ဂျာနယ်နဲ့ ဂျာနယ်ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခိုးကြည့်သည်။

အမှန်က ဟိုက သူ့ကိုမြင်ဖို့ နေနေသာသာ သူတို့အလှူနဲ့ သူတို့ ရှုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ရသွားပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဟမ်းဖုန်းကို ထုတ်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး တစ်နေ့က အန်ကယ်လ်ပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာကတ်ကိုရှာသည်။ မတွေ့...၊ သူ ခဉ်းစားသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော် အလွတ်ကျက်လိုက်ပါ သေးတယ်။

“သိပြီ..”

ဗျတ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့ နံပါတ်တစ်ခုကို သူ လှမ်းဆက်တော့...

“ယခုခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းပိုင်ရှင်မှာ ညက အမူးလွန်နေပါသောကြောင့် ခုတင်အောက် သော်လည်းကောင်း၊ အမူးလွန် ဥသြဆွဲနေပါသောကြောင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါရှင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟာ!... ဘယ်သူလဲ”

“ဟဲ့ .. ကောင်စုတ် .. ငါ နှင်းနှင်းခိုင် ..”

“ဟာ!... ဆောရီးဟာ .. ဖုန်းမှားသွားလို့ ..”

နှင်းနှင်းခိုင် ဝုနုမှ ကျွန်တော်နဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ပြီး တဟီးဟီးတဟားဟား နောက်ကြောင်းတွေပြောပြီး ရယ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်ခဉ်းစားရပါသေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ .. ဒီနံပါတ် ကျိန်းသေတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် မမှားတော့ပါ ...။
“ဟုတ်ကဲ့ ထွင်အောင် ပြောနေပါတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ထွင်အောင် .. ဟာ!... ကန်တော့ .. ကန်တော့ အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော် အောင်ကြာ ပါ အန်ကယ်လ် ..”
“ဪ .. မောင်အောင်ကြာ ဘာထူးလို့လဲ ..”
“ထူးတယ် အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော် မျှော်စင်ကျွန်းမှာ အန်ကယ်လ်”
“မင်းက အဲဒီမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ ..”
အရေးထဲ အန်ကယ်လ်က ကျွန်တော့်ကို အတွဲချောင်းနေတယ် ထင်ပုံ ရနေပါသည်။
“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော် ကရဝိက်မှာ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲ ရှိလို့ ..”
“ဘာလဲ .. မင်း မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလား .. ဒါများ အန်ကယ်လ်ဆို အစောကြီးကတည်းက မိတ်ရမှာကွ ..”
“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ်၊ ခဏ ..”
ကျွန်တော် ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောနေတဲ့ အန်ကယ်လ် ဦးထွင်အောင် ကို ကမန်းကတန်း တားရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ကို လာရင်း ပန်းခြံထဲမှာ ဟိုကောင် .. ဘယ်သူ ..”

“စာနည်မတ်တိုး လား ..”

အရေးထဲ ဦးထွဋ်အောင် က မတ်တိုးပေးစားချင်နေပုံ ရပါသည်။

“စာနည်ရွှေတိုး ပါ အန်ကယ်လ်ရာ ..”

“အေး .. အေး .. နည်းနည်းရောသွားလို့ .. ပြောပါဦး”

“ဒီကောင် အန်ကယ်လ်သမီး မဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အတူထိုင်နေတယ် အန်ကယ်လ် ..”

“ဘာကွ!... ဒါဆို မင်း သွားမေးကွာ .. ငါ့သမီးကျတော့ ဘာလို့ အတူမထိုင်လဲလို့ ..”

အရေးထဲ နေရာဝင်လှချင်နေသေးတဲ့ အန်ကယ်လ်ထွဋ်အောင် ကြောင့် စိတ်ညစ်ရပါသည်။

“အရေးထဲ အန်ကယ်လ်ရာ .. ဒီလိုလေ အန်ကယ်လ် ..! အန်ကယ်လ် ဘယ်မှာလဲ .. အိမ်မှာလား ..”

“အေး .. ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ .. အန်ကယ်လ် ပန်းခြံကို လာခဲ့ ..”

“ဟာကွာ .. ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ အတွဲချောင်းရမှာ မသင့်တော်ပါဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ အန်ကယ်ရာ .. အန်ကယ်လ် တော်တော်ဝေးတာပဲ”

“ကားစီးရင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပါကွာ ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းတဖြင်းဖြင်း ကုတ်ရင်း ...

“အဲဒီ ဝေးတဲ့ အဝေး မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်လ်သမီး ဝေး ခဲ့ ကိစ္စ ..! အန်ကယ်လ်သမီးရှိရင် အပါခေါ်ခဲ့ ..”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ .. တော်ကြာ ဂျာနယ်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် နေ့ခင်းနေလယ် အတွဲ အတူချောင်းခြင်းလို့ ခေါင်းစဉ်မည်းကြီးနဲ့ ပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကျွန်တော် ကော်ဖီလာချပေးတဲ့ကောင်လေးကို ဖုန်းကို လက်နဲ့ပိတ်ကာ ...

“ညီလေး ဒီဆိုင်မှာမည် ဘာလဲ”

ကောင်လေးက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် “ကျေးဇူးပဲ” လို့ ပြောပြီး ...

“ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်းထဲက ‘...’ ဆိုင်ထဲ ထားခဲ့”

အန်ကယ်လ်တို့လာရင် ကျွန်တော်ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေ။
အဲဒီမှာ ဟိုကောင်တွေ စုံတွဲကို တွေ့လိမ့်မယ် ..”

“တွေ့တော့ ..”

အခုထိ သဘောမပေါက်သေးတဲ့ အန်ကယ်လ်ထွဋ် ကြောင့်
ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ...

“အန်ကယ်လ်သမီးနဲ့ တွေ့ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်ကြမှာပေါ့ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်သားပဲ။ ဟာ .. မောင်အောင်ကြာ .. ကျေးဇူး
ကွာ၊ ငါ ဘာလို့ အဲဒါကို မတွေးမိမှန်းလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ အေး ..
အေး .. သမီးရှိတယ် .. ငါ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ခေါ်ခဲ့မယ် ..”

“မြန်မြန်နော် .. တော်ကြာ သူတို့ ထွက်သွားချင် ထွက်သွား
မှာ ..”

“အေး .. အေး .. စိတ်ချ ..”

ကျွန်တော် မုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဂျာနယ်ကို ကွယ်ကာ အခြေ
အနေကို အကဲခတ်ပါသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ
အန်ကယ်လ်တို့ အရိပ်အခြည်တောင် မတွေ့ရသေးပါ။

“တောက် .. ကြာလိုက်တာကွာ၊ ဟိုကထွက်သွားမှဖြင့် လွဲ
တော့မှာပဲ ..”

ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေခဲ့ပါတယ်။ ဇာနည်ရွှေတိုး
က ပိုက်ဆံရှင်းဖို့အတွက် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်
ပါသည်။

“ဟာ!... ဒုက္ခပဲ ..”

ကျွန်တော်လည်း တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ကော်စီခွက်
အောက်ထဲညှပ်ပြီး အမြန်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆိုင်အပြင်ကို ကြည့်တော့ ဦးထွဋ်အောင် ရဲ့အရိပ်အယောင်
ကို မမြင်ရ ..။

ကျွန်တော် ဇာနည်ရွှေတိုး တို့ ကားရပ်ရာနေရာဆီကို အရင်
ဦးအောင်သွားပါသည်။ ရသလောက်တော့ အချိန်ဆွဲထားမှ ဖြစ်မှာ
လေ။

ဇာနည်ရွှေတိုး နဲ့ ကောင်မလေးက လျှောက်လာပါသည်။
သူ့ကို မမြင်သေး။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တကွတ်တကွတ်နဲ့ ကေားတွေ
ပြောလာကြပါတယ်။

ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲကဆေးလိပ်ထို ထုတ်ပြီး သူ့
လျှောက်လာတဲ့ ဇာနည်ရွှေတိုး ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လာ

“ညီလေး မီးတစ်တို့လောက် ..”

“မီးခြစ်မပါဘူး အစ်ကို .. ဪ .. ဆွေသဟာ ရွှေတစ်ရာ တ ဂျာကြီး ..”

ဇာနည်ရွှေတိုးက အံ့ဩသင့်ဟန်နဲ့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က အခုမှ မှတ်မိဟန်နဲ့ ...

“ဪ .. ညီလေး ဘယ်လာတာလဲ ..”

“ကိစ္စရှိလို့ လာရင်း .. သွားမယ် အစ်ကို ..”

ဇာနည်ရွှေတိုးက စကားဖြတ်ပြီး လစ်ချင်ဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဒီကောင်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ...

“နေပါဦးကွာ .. ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က မင်း သောက်သွားတာ ရှင်း တော့ ငါးရာတန် ပြနေတယ်ကွာ ..”

ဇာနည်ရွှေတိုးက စိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ သောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်ကာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီးပေးကာ...

“ပြတဲ့ပိုက်ဆံ အစ်ကို ယူလိုက်တော့ .. သွားပြီနော် ..”

ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြန်ပါသည်။ ကောင်မလေးက ကားထဲ ရောက်နှင့်နေပါပြီ ..။

“နေပါဦးကွာ .. ဒါနဲ့ မင်း အဲဒီနေ့က ဘီယာသောက်ရတာ အဆင်ပြေလား၊ ဘီယာဆိုတာ မုယောစပါးတို့ ဘာတို့နဲ့ ချက်တာ

လေ .. ငါလည်း ရေဝေးဘီယာဆိုပြီး ဖော်မြူလာအသစ်နဲ့ ဘီယာ အသစ်ထုတ်မလို့ ရေခဲတိုက်ဆိုတော့ကွာ ဘီယာများများလှောင်လို့ ရမယ် - သူတို့ကတော့ ရေခဲတိုက်ကို ငှားမလား .. မငှားဘူးလား မသိဘူး ..”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲဗျာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. ငါ့ဖော်မြူလာ ..”

“တောက် .. ဘယ်လိုလူမှန်းလဲ မသိဘူး”

ဒီကောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားကြောင့် တော်တော် ဒေါသဖြစ်သွားပုံ ရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ လှမ်းဆွဲထားရင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဒီကောင် လက်သီးနဲ့ထိုးမလား မသိပါ။

ကျွန်တော့်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ကောင်မလေးဆို ကားကိုမောင်းဖို့ မေးဆတ်ပြသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ကြား မှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြားဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ‘ရေဝေး’ဆိုတဲ့ ဘီယာအသစ်လေးအကြောင်းကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ ဒီဘီယာ အောင်မြင်ရင် ‘ကွမ်မြေ’ ဝိစကီ .. ‘မိတ္တီလာ’ရမ်တို့ ထပ်ထုတ်မလို့ဟာ -

ဒါတောင် ဖော်ပြုလာ ပျောက်သွားတဲ့ လပွတ္တာပိုင်တို့ ဘာတို့ တောင် မပါပါ ..။

“တောက် .. ဟိုက ပြန်သွားမှ လာတော့တယ်”

ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားကို ပါကင်ရပ်ပြီး ဆင်းလာ တဲ့ ဟိုသားအဖကိုမြင်တော့ မကျေမနပ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပြော ဖိပါသည်။ အန်ကယ်လ်ထွဋ် က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ဘယ်လိုလဲ ဆိုပြီး မေးဆတ်ပြပါသည်။

ကျွန်တော်က ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ရီဝေဝေး ကို ဆိုင်ထဲပို့ပြီး သူ့ဆီကို လာခဲ့ဖို့ အချက်ပြတော့ အန်ကယ်လ်ထွဋ် က နားလည် ဟန်နဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့သမီးကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောပြီး ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ ရီဝေဝေး က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ် ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။

အန်ကယ်လ်ထွဋ် သူ့ဆီ လျှောက်လာပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ မောင်အောင်ကြာ .. ဟိုကောင်တွေအတွဲ ဆိုင်ထဲ မှာလား၊ ကောင်းတယ်ကွ .. အခု သမီးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး စာရင်း ရှင်းကြပေါ့ကွ ..”

အန်ကယ်လ်ထွဋ် က အားရဝမ်းသာနဲ့ပြောတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ပြောသည်။

“အန်ကယ်လ် ကြာနေတာနဲ့ ဟိုက ထွက်သွားပြီ ..”

“ဟာကွာ .. မင်း အချိန်လေး ဘာလေးဆွဲထားတာ မဟုတ် ဘူး ..”

“အချိန်ဆွဲလွန်းအားကြီးလို့ ဟိုက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပေါက် ပေါက်နဲ့ မထိုးသွားတာ ကံကောင်း ..”

အန်ကယ်လ်ထွဋ် မကျေနပ်ဟန်နဲ့ ...

“တောက် .. ဒဲကြီးကို တွေ့သွားရမှာကွ၊ သမီးက ဖွင်းစရာ ကြီး မလိုက်ဘူးလုပ်နေလို့ မနည်းခေါ်နေရတာနဲ့ ကြာနေတာထူး”

“ကဲ .. ထားလိုက်ပါ အန်ကယ်လ်ရာ .. ဒီကောင် တစ်တွေ့ မဟုတ်ရင် တစ်ကွေ့တော့ ဆုံဦးမှာပဲလေ ..”

“ဟင် .. ဒါဆို ငါတို့က ဘယ်ကွေ့က စောင့်ရမှာလဲ -”

“ထော်လီကွေ့ .. ဟာ .. အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် က ဥပမာပေးတာ ..”

“အေး .. အေးပါကွာ ..”

“ကဲ - ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် -”

“တစ်ခုခု လိုက်စားဦးလေကွာ”

“မစားတော့ပါဘူး အန်ကယ်လ်ရာ.. တော်ကြာ ရီဝေဝေး ရိပ်မိ သွားမှာပေါ့ ..”

“အေး .. ဒါလည်း ဟုတ်သားဝဲ၊ ကဲ .. နောက်မှဆုံမယ်ကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ဟိုကောင် စာနည်ရွှေတိုး ကတော့ ကျွန်တော့် အကြံအစည် တွေကို ရိပ်မိမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး။

ရီဝေဝေး ဆိုတဲ့ အရွယ်ထုပ်မလေးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဟိုပတ်ရ ဒီပတ်ရနဲ့ လူစစ်စစ်ကနေ ကြောင်လိမ်လှေကားများ ဖြစ် တော့မလား မသိပါ။

* ကမ္ဘာမှာ မပျားမုန့်တွေသူ မရှိပါဘူး။
ကမ္ဘာမှာ အိပ်မလှော်ပွားတွေသူ မရှိပါဘူး။
ဒါလို အချစ်ကြောင့်
ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး သွားကြားညှပ်သလို
ခံစားရဖူးတဲ့သူတွေ ရှိမယ် ..။

“တော် .. တော် .. မြသက် .. မင်းတူက အနေကျပ်တယ် ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် ပြောမှာ .. ကဲ ဆိုပါဦး ..”

“ဘာသီချင်းလဲ ဦးလေး၊ ဘာလဲ .. ဦးလေး ကေတီဗွီမှာ အဆိုကျင့်နေတယ် ပြောသံကြားတယ် .. ဟုတ်နေပြီထင်တယ်”

“ဘာ!... ဘာကွ ..”

“ကိုဂလန် ..”

“ဟာ .. ဒီကောင် .. မဟုတ်ဘူး မြသက်၊ ကေတီဗွီက ဘာလဲ.. တရားစခန်းလား ..”

ဒေါ်လေးမိုး က ဦးလေးကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ပြန်ပါတော့ကွာ .. နောက်မှ အဲဒီ ဈေးနှုန်း တွာနေတဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ် ..”

ကျွန်တော်လည်း မပြုံးမိအောင် အောင့်ထားရင်း ဒေါ်လေးကို ဦးလေး မသိအောင် မျက်စပစ်ပြရပါသည်။ ဒေါ်လေးမိုး က ဦးလေး ကို မကျေမလည် ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ .. ငါ့တူလေး .. ဟိုမှာ မင်းအတွက် ငါးပိကြော်နဲ့ ကြက် သားကြော်တွေ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သေသေချာချာ ယူ သွား .. မှောက်ဦးမယ်”

“မင်းကွာ .. ပိုက်ဆံမကုန်ကုန်အောင် .. ယောက်ျားဝဲကွာ ဖြစ်သလို စားတတ်ရမှာပေါ့၊ ဆိုင်မှာလည်း ကိုယ်ကြိုက်တာ မှာ စားလို့ ရတာပဲ”

“ကိုဂလန် .. ဒါ ရှင့်တူနော် .. ကျွန်မဘက်ကပါတဲ့ တူ မဟုတ် ဘူး၊ ရှင့်လို ကေတီဗွီသွားပြီး အလကားသက်သက် သုံးဖြန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကျွန်တော် ခပ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ချိုင့်ကိုယူကာ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ ဘဲ လစ်ရပါသည်။ ခြံပြင်ရောက်တော့ အထဲကို လှမ်းကြည့်တာ ခြံဝအုတ်ခုံပေါ်မှာ ချိုင့်ကို တင်သည်။ ဒါက ထုံးစံ၊ ကျွန်တော် လာပြီဆိုရင် ဒေါ်လေး အခုလို စီစဉ်ပေးနေကျ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်လေး မရှိရင် အဘမြိုင် ရဲ့လုံခြုံရေးထိန်း မှာ သုံးဆင့်ချိုင့်ကို ထားတတ်ပါတယ်။ ဖွင့်ကြည့်စရာမလိုအောင် သေချာတာက အောက်နှစ်ချိုင့်မှာ ဟင်းတွေ ဘယ်လိုထည့်လို့ အပေါ်ဆုံးတစ်ချိုင့်ကတော့ ထောင်တန် တစ်အုပ်နှစ်အုပ်ကတော့ သေချာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကိုယူတာ ထောင်တန် ဆွဲထုတ်ပြီး -

www.burmeseclassic.com

“ရော့ ဘကြီး ..”

“သာခု ပါကွာ .. သာခု .. သာခု ..”

ကျွန်တော့်ခွဲတမ်းထဲက ဘကြီးကို အခုလိုပေးနေကျ ..။

“သွားပြီ ဘကြီး ..”

“အေး .. အေး ..”

အဘမြိုင် က ခြံတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ပြပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ကိုပြန်ဖို့ ကားငှားမယ်ကြပြီးကာမှ တစ်မှတ်တိုင် နှစ်မှတ်တိုင်ပဲ လိုင်းကားစီးတာပဲကောင်းမယ်လို့ တွေးပြီး ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်!..”

ကားမှတ်တိုင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဟိုကောင်မလေး .. ဘာလဲ.. ဝေလေလေ ဆိုလား.. ရီဝေဝေ ဆိုလား .. အဲဒီကောင်မလေး..။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကိုမမြင်သေး .. သူ့ဘေးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကား တစ်စီးရယ် .. ကုလားကြီးတစ်ယောက်ရယ် .. ကားနဲ့တိုက်မိလို့ ဖျံကျနေတဲ့ စမူဆာသုပိန်းတွေ .. ဟင်းရည်ဒိုင်းတွေနဲ့ ဝေဝေ ဆာဆာ ဧည့်ကားနေပါတယ်။

“ဒီမယ် ကန်မလေး ..”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကန်တော်လေး မဟုတ်ဘူး၊ ရီဝေဝေ” ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကားမှတ်တိုင်ထဲ စရီးသည်တချို့ကတော့ ကိုယ်စီးရမယ့်ကား လာနေတာတောင် မစီးနိုင်အား .. လမ်းပေါ်က မိဒီယာတွေအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ထိုက် ပါပါရာစီအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သဲသဲမဲမဲ စပ်နေကြပါသည်။

“အေး .. ဒီမယ် .. ကန်မလေး ရီဝေဝေ ..”

“ဟာ .. အစိုက်ကြီး .. ကျွန်တော့်နာမည် ရီဝေဝေးဗျ - ရီဝေဝေ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲ .. မာမွတ်နာမည်က အစိုက်ကြီး မဟုတ်ဘူး .. မာမွတ် ဘိုင်း၊ နင် နာမည်ကို မဖျက်နဲ့ ..”

ကျွန်တော် ကျိတ်ရယ်မိရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့လူ ..”

ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ခေါ်သည်လို့ မထင် ..။

ဟုတ်တယ်လေ .. အဲဒီ ကန်တော်လေးဆိုတဲ့ ဟာအဲဒီက ကျွန်တော် ပတ်သက်စရာမှ မရှိတာကို ..။

“ဟေ့လူ ..”

မာမ္မတ်ဘိုင် က ရီဝေဝေး အခုလို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သံ ကြောင့် ...

“ကန်မလေးနော် .. ဟိုလူကို ဟောလူ ခေါ်တော့ မာမ္မတ်က ထူတော့ လူ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကန်မလေး .. လူမျိုးရေး မစွဲခြားပါနဲ့-- ကမ္ဘာမှာ ဒီကိစ္စကို အားလုံး ဆန့်ကျင်နေကြပြီ ..”

“ဟာ .. ဘိုင်မာမ္မတ်က တမှောင့် .. ဟော့ .. ရွတ် .. ဟော့ လူကြီး... ဟို အဲ .. ကိုကြာဂျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မှန်း သိသွားပါသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတော့ သူမက လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီ လျှောက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ရီဝေဝေး ကို ...

“ဘာလဲ .. ဘာကိစ္စလဲ ..”

ကောင်မလေး မျက်နှာက နီမြန်းမြန်း။ ကြည့်ရတာ အရက်သောက်ထားပုံတော့ မပေါ်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာက နီနေတာတော့ အမှန် ..။

“ဟို .. ဒီက ဘိုင်မာမ္မတ်ကို ကြည့်ကျက် ရှင်းထားပေးပါ၊ ချက်ချင်း ပြန်လာနဲ့မယ် ..”

“ဟော့ .. ဟော့ .. ဟာ!...”

မပြောမဆိုနဲ့ ကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုကုလားဆီမှာ ယုံယုံကြည်ကြည်အပ်ထားပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့ ရီဝေဝေး ကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ မာမ္မတ် အစ်ကိုက ...

“ကောင်ကန်လေး .. ဟို .. ကန်မလေးနဲ့ မင်းက ဘာတော်လဲ၊ အဖေနဲ့ သမီးလား ..”

“ဘာဗျ .. ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ..”

မာမ္မတ်ဘိုင် အံ့သြသင့်ကာ သွားဖြူဖြူတွေပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ...

“အားပါးပါး .. မင်းတို့က လင်မယားလား .. အားပါး ..”

“အပ်ပါး မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးတွဲက .. ကဲ .. ကိုအာဆွတ်ဘိုင်”

“ဘာကွ.. မာမ္မတ်ဘိုင် . မိုင်နိုင်းအစ် .. မာမ္မတ်ဘိုင်”

“ကဲ .. ကိုမာမ္မတ် .. ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲ” ကိုမာမ္မတ်က လက်ညှိုးလေး တထိုးထိုးနဲ့ ကောင်းကင်တို

တိုင်တည်ပြီး တန်ဖိုးတွေ ပွစိပွစိနဲ့ ရွတ်ကာ တွက်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“အင်း .. လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ လူရင်းတွေမို့လို့ တစ်သောင်းပဲ ပေး ..”

“ဘာ!...”

ကျွန်တော် မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားရင်း မြေကြီးပေါ် ပျံ့ကျနေတဲ့ စမူဆာတွေ၊ ဘယာကြော်တွေ အကဲခတ်ကြည့်ပါသည်။ ကြည့်ရတာ ကုန်ခါနီးမှ ရိုဝေဝေး ကားနဲ့ တိုက်မိသည်ထင်သည်။ ကြီးကြီးမားမား ဘာမှမတွေ့ရ။ ပန်းကန်အကွဲ နှစ်ချပ်နဲ့ မဆိုစလောက်လေး ပိန်သွားတဲ့ ဒန်အိုးတစ်ခုသာ အပျက်အစီးရှိသည်။

“ခင်ဗျားဟာက မယ်မယ်ရရ ကွဲပြဲတာ တာမှမတွေ့ရဘူး၊ စမူဆာဆိုလို့ သုံးလေးခုနဲ့ ဘယာကြော် တစ်ခု နှစ်ခုပဲ တွေ့တယ်၊ ရော့ .. ငါးထောင် .. ကျေနပ်ရင် ယူ ..”

နောက်ဆုံးတော့ မာမွတ်ဘိုင် လက်ခံလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး ကားဂိတ်က တစ်စီးနဲ့တစ်စီး အချိန်မှတ်ပြီး ကားခြားအောင် လှမ်းပြောတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ကားကို အပ်ထားခဲ့ကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

လင်းပြည့် ရဲ့ စကားကြောင့် ...
“အိုး .. မိုင်ဂေါ့ ..”

ကိုမှိမ်းသာ၊ သူ့သမီးစကားကြောင့် သူ့နဖူးသူ ရိုက်ပြီး ပြောတော့ ဘဲကွေး က တဟားဟား ရယ်ရင်း ...
“ခင်ဗျားသမီး ခင်ဗျားထက် သာသွားပြီ၊ လင်းပြည့် ဟင်းလျာကတော့ နာမည်ကြီးမှာ အသေအချာပဲ ..”
လင်းပြည့် ကတော့ ဘာမှ မသိ ...၊ လိုက်ရယ်သည်။

သူ ညက အိပ်မက်မက်သည်။ အဲဒီအိပ်မက်ကြောင့် သူ အခုထိ မျက်နှာမသစ်ရသေး။ အဲဒီအိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း သူ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောရဲ။ အဲဒါကြောင့် သူ အခုလို အိပ်ရာထက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ငူငူကြီး ဖြစ်နေရပါသည်။

အိပ်မက်က ဒီလိုပါ။ သူ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကမ်းခြေ တစ်ခုမှာ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေသည်တဲ့။ ကောင်မလေးက ခိုးခိုး ခစ်ခစ် (အဲဒီလိုရယ်သည် ထင်ပါသည်)ရယ်ပြီး ရှေ့ကပြေးသည်။ သူက အဲဒီကောင်မလေးကို နောက်က လိုက်ဖမ်းပါတယ်။ ကောင်မ လေးက ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိတော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်စောနဲ့ နောက်က အခုလို လိုက်ဖမ်းတာပါ။

နောက်တော့ ကောင်မလေးက ရေထဲဆင်းပြေးပါတယ်။

သူကလည်း ရေထဲဆင်းလိုက်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ရေ တွေ စိုရွဲနေပါသည်။ နောက်တော့ ကောင်မလေးကို သူ့ နောက်က နေ သိမ်းကျုံးဖက်မိကာ နှစ်ယောက်လုံး ရေထဲထိုးကျသွားပါသည်။ နောက်တော့ သဲသောင်ပြင်ပေါ် ဘယ်လို ဘယ်လိုရောက်သွားသည် မသိပါ။ သူ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခံစားနေရသည် ထင်သည်။ သူ နောက်ကျောက သိုင်းဖက်ထားတဲ့ကောင်မလေးကို သူ့ဘက် ဆွဲ လှည့်တော့ ...

သူ မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။ ကောင်မလေးက ကောင်မ လေး ဖြစ်နေတယ်လေ ...။ အဲ.. ရီဝေဝေး ဖြစ်နေတယ် ပြောပါတယ်။ ရီဝေဝေး က အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ချစ်ဖို့ကောင်းနေပါတယ်။ ပြီး တော့ မျက်ချင်းဆိုသလို ရီဝေဝေး ကနေ ရုတ်တရက် စာနည်ရွှေတိုး မျက်နှာကြီး ပြောင်းသွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ အိပ်မက်ကနေ ရုတ် တရက် နိုးလာခဲ့သည်။

အခုထိ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုရွဲသလို ခံစားနေရပါတယ်။ လှိုင်းသံ က အခုထိ ကြားယောင်နေသလို ရီဝေဝေး ရဲ့အပြုံးက သူ့မျက်ဝန်း ထဲမှာ ပျက်စနဲ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ဟိုက်!...”

သူလုံချည်အောက်ပိုင်းကို စမ်းမိတော့ စိုရွဲနေသည်။ လက်နဲ့
စမ်းမိတဲ့ရေတွေကို နှာခေါင်းနဲ့ ရှူကြည့်တော့ ...

“ဟာ!... သေးတွေ ..”

သူ ကမန်းကတန်း ထခုန်မိပါတယ်။ အိပ်ရာခင်းကတော့ အိပ်
မက်ထဲက ပင်လယ်ကြောင့် ရွဲရွဲစိုနေပါသည်။

ဘဝမှာ လသားအရွယ်ကလေးဘဝကလွဲပြီး ဒီအရွယ်ထိ
အိပ်ရာထဲမှာ သေးပေါက်တတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါ။

အခုတော့ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဘဝမှာ တစ်ခါချစ်ဖူးသူဟာ
အရွယ်ရောက်မှ အိပ်ရာထဲမှာ မသိစိတ်နဲ့ သေးပေါက်လိုက်သလို
ပါပဲ။ စိုစိုရွဲတော့မှ သေးပေါက်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်လေ။
ဒါပေမယ့် အချစ်ကတော့ နံမယ် မတင်ပါဘူး ..။

သူ ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ငှုငှုငိုင်ငိုင်။ ညကအိပ်မက်က အခု
အချိန်ထိ သူ့ကို စိုးမိုး ချုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့လယ် ထမင်းစားချိန်လောက်မှာ သူ့ဆိုင်
ကို ရီဝေဝေး နဲ့ အဖော်နှစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

“ဣာ ရေ လာပါဦး ..”

ရီဝေဝေးက သူ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ သူမတို့ပိုင်းကနေ လှမ်း

ခေါ်ပါသည်။ ဒီက အရွယ်လွန်နွားကြီးကလည်း အဲဒီကောင်မလေး
လက်လှလှလေးနဲ့ လက်ယပ်ခေါ်လို့ကတော့ မီးပုံထဲကို ဓာတ်ဆီ
လောင်းပြီး ဝင်ချင်တဲ့ကောင်ပါ။

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ ရီဝေဝေး ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပုံရ
မယ့် ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ရယ်ပြဲရှာပါတယ်။

“ဣာ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ ..”

“ငါ့ကို ..”

ကိုယ်က ဓာတ်ရှင်မင်းသားလည်း မဟုတ်၊ အဆိုတော်လည်း
မဟုတ်၊ ကျွန်တော် အံ့ဩသင့်ဟန်ပုံစံကြောင့် ကောင်လေးနဲ့
ကောင်မလေးက ဂျိုကာတစ်ကောင် မြင်လိုက်ရသလို ရယ်ကြပါ
သည်။

ရီဝေဝေးက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ အခုလို ရှင်းပြရှာပါတယ်။

“ဒီလို ဣာကြီး ရဲ့ ... ဣာ ဝေး ကို အမြဲကူညီတာ သူတို့တို့
ပြောပြလို့ .. အဲဒါ သူတို့ကို ဆိုင်မှာ မနက်စာလိုက်တော့ရင်
မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုလို့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်အဖို့
က ရဲထွေး ပါ ဣာကြီး”

ကောင်လေးက သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ လက်ကမ်းပေးတော့ သူလည်း အလိုက်တသိ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် အောင်ကြာ ပါ။ အားလုံးကတော့ ခိုင်နိမ်းအစ် ‘ဂျာကြီး’လို့ ခေါ်ကြပါတယ်”

“ဒီဘက်ကတစ်ယောက်က သူသူအောင် တဲ့ ... သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေလေ ..”

“ဪ .. ဒီလိုလား .. ကဲ စားကြပါ။ ရီဝေဝေး လို ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုရင်တော့ ခင်နိုင်ပါတယ်”

“ဂျာ .. နော် ..”

ရီဝေဝေး ရဲ့ စုပုတ်ပုတ်ပြုစုပုံကြောင့် ဟိုနှစ်ယောက်က ရယ်သည်။ ရီဝေဝေး က ဦးဆောင်ပြီး မန်ယူ ကို အစားအသောက်တွေ မှာပါတယ်။ ရဲထွေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“မသူ .. ဟဲ .. ဟဲ ..”

သူသူအောင် ကလည်း သိသည်။ ရဲထွေး ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“တစ်ခွက်ပဲ ရမယ်နော် ..”

ကျွန်တော်ကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“ခွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. အရိုးထည့်ဖို့လား၊ ပန်းကန်တွေ ရှိတယ်လေ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရီဝေဝေး က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ကာ ...

“အဲဒီ ဂျာကြီးကလေ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘီယာတစ်ခွက်ပဲ သောက်ရမယ် ပြောတာ .. သိပြီလား”

“ဪ .. အဲဒီလိုလား၊ လုပ်ပါ .. မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ ဘီယာလောက်တော့ ကျွန်တော် တိုက်နိုင်ပါတယ်။ မန်ယူ ရေ .. ဝမ်းစည် ..”

“ဟုတ် .. ဂျာ ..”

နောက်တော့ ရဲထွေး က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အတင်းတိုက်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ရဲထွေး ဘီယာနှစ်ခွက် လောက်စီတော့ သောက်ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူသူအောင် က ပြောပါတယ်။

“ဂျာကြီးတော့ မိဝေး နဲ့ ခင်ရတာ ဒုက္ခခံရသလိုပဲ ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ..”

“အောင်မာ .. ငါက ‘ဂျာကြီး’ကို ဒုက္ခမပေးပါဘူးနော်... အစ်..”

ရီဝေဝေ ထမင်းစားရင်း နင်နေတာကြောင့် သူ မစဉ်းစားမိခင် မှာ သူလက်က ရေဘူးထဲကရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့ပြီးနေပါပြီ။ ပြီး တော့ ...

“ဧရာ .. ဧရာ .. သောက်လိုက် ..”

“အို .. ဆောရီး ..”

သူ ရီဝေဝေ ကို လှမ်းအပေးမှာ ဖန်ခွက်ထဲကရေက အနည်း ငယ် မှောက်သွားပါတယ်။

သူ ညကအိပ်မက်ကို သတိရမိသွားပြီး သူ ရီဝေဝေ ရေ မော့ သောက်နေတာကို ငေးမိသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ လည်ပင်းရှင်းရှင်း လေးထဲ ရေကို မော့သောက်ထည့်နေပုံက သူ သိပ်တုရင်ကြီး။ (လတ်တလော ရူးသွားရတာ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်လို့ ထောက်ခံ မိသည်။)

ကျွန်တော် သတိဝင်လာပြီး သူသူအောင် ကို ကြည့်မိတော့ သူသူအောင် ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ သူ့ကို ကြည့်နေတာမြင်တော့ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ဂျာကြီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား ..”

“ဟာ!... မရှိပါဘူး ..”

သူသူအောင် အမေးကို ရုတ်တရက်ကြီး အကြောက်အထန် ငြင်းတော့ ရီဝေဝေ က ဘာမှမသိဘဲ ...

“ဖြည်းဖြည်း ငြင်းပါ ဂျာကြီး ရယ် .. ယုံပါတယ် ..”

ရဲထွေး က စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့ ရီဝေဝေ မသိအောင် ရီဝေဝေ ဘက် တစ်ချက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါနဲ့ ဖျတ်စနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ...

“ဘာလို့ အိမ်ထောင်မရှိတာလဲ၊ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလို့လား”

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟိုဒင်းကြောင့် .. ဟိုဟာ မပြုတာပါဗျာ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်ကုန်ကြပါသည်။ သူသူအောင် က ဆက်မေးပြန်ပါသည်။

“ဘာဟိုဒင်းကြောင့်လဲ ဂျာကြီးရဲ့ ..”

“ဟိုဟာလေ .. ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလို့ ..”

ရဲထွေး က အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပါသည်။

“ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဂျာကြီးရဲ့ထ ကျွန်တော့်ထက်တောင် ဖြောင့်သေးတယ်ဟာ .. ဂျာကြီးအောင် က ...”

www.burmeseclassic.com

“သုံးဆယ့်ငါး ..”

“ဟယ် .. မထင်ရဘူးနော် မိဝေး ..”

“အေးလေ .. မသကာ ငါးဆယ့်သုံးပေါ့ ..”

“ဟာကွာ ..”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ခွံ့မဲ့တော့ သူတို့က သဘောကျနေပါသည်။ ဒါတောင် ပြန်ခါနီး ရဲထွေး က ကပ်ပြောသွားပါတယ်။

“ဂျာကြီးတဲ့ .. အခုခေတ်ကြီးက ကြီးတာငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်ရှိရင် ဖြစ်တယ်” တဲ့လေ။

ကျွန်တော် အိပ်မက်ကိုသတိရမိသလို ကျွန်တော့်နည်းသားလည်း ခိုရွှံ့ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

“ သမီးတို့ ဘယ် ...”

ဘေးအိမ်က ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ စိစိ နဲ့ နီနီ။ သူနဲ့လင်းပြည့် ကို နှုတ်ဆက်မယ်လုပ်ပြီးမှ ဟိုတစ်ခါလို ‘ဖာတန်း’ လိုက်မလား သတိရကာ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

ဒါတောင် ပြည့်ပြည့် က ...

“အန်တီ .. လိုက်ဦးမလား ..”

“အေး .. ဟာ .. မလိုက်ဘူး .. မလိုက်ဘူး ..”

ကျွန်တော် ရယ်ချင်စိတ်ကို အတော်ချုပ်ထားရပါတယ်။ ဒီကလေးမက မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပါ။

အဲဒီကိစ္စကို မနည်း ချောမောပြီး မပြောအောင် ရှင်းပြထားရပါတယ်။

ဒါတောင် 'မကောင်းတဲ့မိန်းမ'လို့ တင်စားမိတာတောင် ဒီကလေးမက 'မကောင်းတဲ့မိန်းမ'ဆိုတာ ဦးဖော်လိုဝေး ရဲ့အစ်မ အန်တီမကောင်း ကို ပြောတာလားတဲ့ ...။

အဲဒီအစွမ်းအစနဲ့ လင်းပြည့် ပါ ...။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လာရင်း ဆိုင်မျက်စောင်းထိုး ထ ကောကော တို့ ကွမ်းဆိုင်ဝင်ပြီး ကွမ်းဝင်ဝယ်ပါတယ်။ ကော ကော ဆိုတာက နာမည်ကြီး ...။

ကျွန်တော် 'ကောကော' လို့ ခေါ်တဲ့ အစ်မကြီးနာမည်က နာမည်သက်သက် ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ကို ဘယ်သူမှ မခေါ် ...။ ကောကော ပဲ ခေါ်ကြပါသည်။

ဆိုင်မှာလာဝယ်တဲ့ ဖောက်သည်မှန်သမျှရော .. အနီးနားက ဝတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ သူ့မှာ ဆူဖို့ဟောက်ဖို့ပဲ သိပါသည်။ အဲဒီလို အရမ်းကောတာကြောင့် 'ကောကော' လို့ အမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပြီး ရှိပါသေးသည်။ ဝယ်သူက အရေးကြီးလား မကြီး လား ကောကော တို့က စိတ်မဝင်စား။ သူ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ စကားကို လက်စုံကျပြီဆိုရင် လာဝယ်သူကိုလည်း အရေးမစိုက်။ ကွမ်းလည်း မယာပါ။

သူ့စကားဆုံးတော့မှ ကွမ်းကို ယာပါတော့သည်။ ကွမ်းယာ ဆိုတဲ့အမျိုးကလည်း တွေ့တဲ့ဆိုင်တိုင်း ဝယ်စားကြတာ မဟုတ်။ ထုံးပေါက်တာ .. စားနေကျဆိုင်မှ အရသာတွေ့တဲ့ အမျိုး။

ကောကော ရဲ့ခင်ပွန်း အစ်ကိုကြီးကျတော့ တစ်မျိုး။ တစ်နေ ကုန် စကားတစ်ခွန်းမှ ဘယ်သူမှ မပြော။ ဝယ်သူကပြောလည်း လိုရင်းတိုရှင်း။

သူတို့ဆိုင်ကလည်း ကားဂိတ်မှတ်တိုင်မှာဆိုတော့ စီးမယ့် ကား အဝေးက လာတာမြင်ရင် ရင်းနှီးနေကျမို့ 'အစ်ကိုကြီး မြန်မြန် ယာပေးပါ' ပြော ပြော .. 'အစ်ကိုကြီး တစ်ယာပဲလုပ်တော့ .. ပြန်လာမှပဲ ဝင်ယူတော့မယ်' ပြောပြော .. အစ်ကိုကြီးက စိတ်မဝင် စား ...။

ကွမ်းတစ်ယာကို စက္ကူခေါက် တစ်စတုံးရန်း တစ်စိတ်လောက် မကွာ အချိုးတိကျအောင် အနုပညာဆန်စွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း (စလို မိုးရှင်း)နဲ့ ယာပါတော့သည်။ ဘယ်လိုပြောပြော မရပါ ...။

ကောကောတို့လင်မယားက ထူးဆန်းသည်။ အစ်မကြီး (ကောကော)က စိတ်ကောင်းဝင်လာရင် သူ့ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်စနိုးနဲ့ (အစ်ကိုရေ .. ကိုကြီးလောင် ရေ ..

တို့ယောက်ျားရေ) ခေါ်တတ်ပါသည်။ စိတ်ကောင်းမဝင်ရင်တော့
အစ်ကိုကြီးက နားကားသည်မို့ (နဂါး)လို့ ခေါ်တတ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် စကားမပြောတဲ့ အစ်ကိုကြီးက ညအချိန်ရောက်
လို့ သုရာရည်လေးများ ဝင်လို့ကတော့ ဆိုင်မှာ ကွမ်းလာစားတဲ့သူ
တွေ နားညည်းပြီးသာ မှတ်ပေတော့။

အဲဒီလိုလှင်မယားပါ။ အခုလည်း ကောကော က ထုံးစံ
အတိုင်း စပ်စုနေပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဂျာ ..”

“ဆို .. ကောကော ..”

အစ်မကြီးက ကောကော လို့ သူ့ကိုခေါ်တော့ ကျွန်တော့်ကို
ဇွတ်စောင်းထိုးပါသည်။

“နင့်ဆိုင်မှာ ကျောင်မလေးတစ်ယောက် အရက်လာသောက်
နေတယ် ဆို ..”

“ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး .. ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“ဒန်းဒန်း ..”

ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ ဒန်းဒန်း ကောကော စပ်စုလွန်း
တာကြောင့် ဒန်းဒန်း ပေါက်တတ်ကရ ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ .. အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ရေးတေးတေး ဆို ..
နာမည်ကြီးကလဲဟယ် ..”

“ဟာ .. ရီဝေဝေ ပါ ကောကော ရယ် ..”

“သိပါဖူးဟယ် .. ငါက ရေးတေးတေး ပဲ ကြားလို့”

“ကဲ .. ဒေါ်ကောကော .. ခင်ဗျား လူများအကြောင်း စပ်စုမှာ
လား၊ ကွမ်းယာ ယာမှာလား ..”

“အေးပေးလေ .. ငါ့ဆို ဘယ်လိုနို့ပုံကွပ်ရမလဲပဲ စဉ်းစား၊ ဘာနဲ့
စားမှာလဲ ..”

“ပါးစပ်နဲ့ ..”

“ဟဲ့ ..”

“ဟို .. အစိမ့်တစ်ယာလောက် .. ခံတွင်းချင်လို့”

ကျွန်တော် ကွမ်းယာဝါးရင်း လင်းပြည့် ကို ချီကာ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လာပါသည်။

“ဦးဂျာ ဟိုလူကြီး ..”

လင်းပြည့် က တစ်ဖက်ကားလမ်းက ရပ်စကားပြောနေတဲ့
ကောင်လေးနဲ့ ကောင်လေး ..အဲ .. သေချာကြည့်တော့ ကောင်မ
ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ကောင်လေး ဆိုတာက ဟိုသကောင့်သား ဇာနည်ရွှေတိုး... ကောင်မကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက လေးဆယ်ကျော် လေးဆယ် ငါးလောက်ရှိမည် ထင်သည်။

ဒါပေမယ့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ခြယ်သ ဝတ်ဆင်ထားမှုကြောင့် လေးဆယ်ငါးနှစ်ဆယ်ကျော် ကိုး လုံးကန့်လန့် ဖက်ရှင်ပေါ့။

တချို့က အသက်ကြီးပေမယ့် နှစ်ဆယ်ကျော်စတိုင် ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံက လှသည်။ အခု ဒီမိန်းမကြီးကတော့ ဒီအမျိုးအစားထဲ မှာ ပေါင်ပေါ့။

ဇာနည်ရွှေတိုး ကို အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက ဘာတွေ စွတ် ဟောက်နေသည် မသိ။ ဟိုကောင်က လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ရှင်းပြနေ ပါသည်။

တစ်အောင်ကြာတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက ပခုံးသိုင်းအိတ် ထဲက ပိုက်ဆံတချို့ ထုတ်ပေးသည်။ ဟိုကောင်ကယူပြီး စကား စာစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောကာ ထွက်သွားပါတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဇာနည်ရွှေတိုး နောက်ကျောကိုကြည့်နေပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်း (စိတ်ပျက်သည်ဟန်ပေါ့)။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ဒီဘက်ကားလမ်းကို ကူးလာပါ သည်။

ကျွန်တော် ကားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး အနားရောက်လာတဲ့ အမျိုး သမီးကြီးကို ...

“ဟို .. အစ်မကြီး ..”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို အစ်မကြီးခေါ်တော့ ကျေနပ်ပုံ မပေါ့..။

“ဘာလဲ ဦးလေးကြီး ..”

ကျွန်တော် အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန် ပါ။ ဒါပေမယ့် သိလိုသည်ကိစ္စရှိတာကြောင့် ...

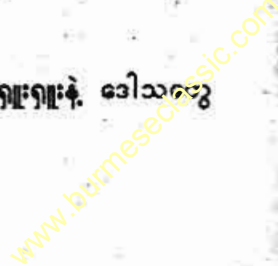
“ခုနကောင်လေးက ဒီက အစ်မကြီးရဲ့သားလား ..”

“ဘာ!...”

“အောင်မလေးဗျာ .. ဖြည်းဖြည်း အော်ပါဌာ”

ကျွန်တော် လန့်သွားပုံကြောင့် လင်းပြည့် တခစ်ခစ်နဲ့ သဘော ကျနေပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီး နာတမုတ်မုတ်နဲ့ တရှူးရှူးနဲ့ ဒေါသတွေ ထွက်ပြရင်း ..

“မင်း ဘာကောင်လဲကွ .. ဒီအစဉ်နဲ့ ဒီအစဉ် သားအမိ ဖြစ်
မလား ..”

“ဪ .. ဒါဆို တူပေါ့ ..”

“တော် .. တူလဲ .. မဟုတ်ဘူး .. သံလဲ မဟုတ်ဘူး၊ လှရည်
စန္ဒာ ရဲ့ချစ်သူကွ ..”

ကျွန်တော် အခုမှ ဇာတ်ရည်လည်ကာ...

“ဪ .. လှရည်စန္ဒာ ဆိုတာ အစ်မသမီးကိုး .. ဒါဆို အစ်မ
သမီးနဲ့ ရည်းစားပေါ့ ..”

ပြောမှ ပိုဆိုးလေပါပဲ၊ အမျိုးသမီးကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်မတတ်
(ဝနေတော့ ခုန်လို့မရနိုင်ပါ)။ အဲသည်ပုံစံနဲ့ ..

“ဟဲ့ .. သေနာကောင် .. လှရည်စန္ဒာ ဆိုတာ ငါ့ဟဲ့ .. ငါ ..”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားကာ ...

“ခင်ဗျားက လှရည်စန္ဒာ ..၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုကောင်က ချစ်သူ
တွေ ..”

“အေး ဟုတ်တယ် .. ငါ ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ သူတို့ တစ်
မိသားစုလုံးကို တိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတာ ..၊ အခုလဲ ပြောထား
တယ် .. ဟိုကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲ .. ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့

တွဲနေတာ ကြားတယ်.. တွဲတာက တွဲပါ .. အေး .. အချိန်တန်
လက်ထပ်ရမှာက ငါဆိုတာ ခေါင်းထဲရှိဖို့ ပြောနေရတာ ..၊ ကဲ ..
ဘာသိချင်သေးလဲ ..”

“ဟို .. ဟို .. မသိချင်တော့ပါဘူး .. သွားမယ်နော် ..”

ပြည်ပြည် ကလည်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကြီးကြီး ဝရည်စန္ဒာ .. သွားပြီ .. တာတာ ..”

“ဘာ!... သောက်ကလေးလေး .. မျိုးမစစ်လေး .. ငါ့ကို ..”

ကျွန်တော်နဲ့ လင်းပြည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တစ်မျိုးတည်း
လစ်ပြေးရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ်လို့ မစွပ်စွပ်လို့
 စာပိုဒ်များစွာများ စာပိုဒ် တွေပါ
 ဘယ်လိုလုပ်လုပ်
 ဘယ်ဘယ်လုပ်လုပ်
 စာပိုဒ်များစွာများ စာပိုဒ်ဖြူဖြူ
 စာပိုဒ် နိုင်တာစာ စာတူတူပါပဲ ...
 စာပိုဒ် -- ငါ့ကို ငါ့
 ငါ့ကို ဘယ်
 ငါ့ကို ခိုလှုံ ...

“နင့်လူက မဟုတ်တော့ဘူး ဝေး ..”
 အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်မယ်လို့ ကြိုကာစ ရှိပါ
 သေးတယ် ..၊ သူသူအောင် နဲ့ ရဲ့ငွေ့ ရောက်လာပြီး အခုလိုပြော
 တော့ သူမက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ...
 “နင့်လူတော့ မသိဘူး .. မင်းလူတော့ သိတယ်၊ စာရေးဆရာ
 လေ ..”
 “ဟဲ့ .. ပြောင်ချော်ချော် လုပ်မနေနဲ့ - နင့်ကို အကောင်းပြော
 နေတာ ..”
 သူသူအောင် က သူမဖတ်နေတဲ့ ဝတ္ထုကို ဆွဲယူကာ လေးပွဲပေါ်
 ပစ်ချရင်း ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ သူသူအောင် ကို မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

“နင်ဟာလေ .. အဘွားကြီးလေး ကျနေတာပဲ၊ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့ .. နော် .. ရဲထွေး ..”

ရီဝေဝေး က ရဲထွေး ကို စစ်ကူတောင်းတော့ ...

“မယ်မင်းကြီးမ ငါ့ကို စစ်ကူလာတောင်းမနေနဲ့ .. နင်လုပ်ပုံလဲ ကြည့်ဦး .. ငါ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာနော် မိဝေး ..”

“ဆို ..”

“ငါတို့စကားကို တစ်ခါတလေလောက် ကောင်းကောင်းမွန် မွန် နားထောင်စမ်းပါဟာ ..”

သူမက လက်သည်းအဖျားတွေကို လက်သည်းညှိတဲ့ စတီး တံစဉ်းနဲ့ ညှိနေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ .. အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ ပြောကြပါတော့ ..”

ရဲထွေး က အရေးတကြီး အကြောင်းအရာပြောပြဆိုရင် သူ လုပ်နေကျအတိုင်း နှာခေါင်းက ဆားဝက်ခြံတွေကို ညှစ်ရင်း ...

“နင့်ကောင် ရွှေတိုး လုပ်ပုံတွေက မဟုတ်တော့ဘူး မိဝေး၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ နင့်ကြောင့် မိဝေး ..”

“ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ရဲထွေး ရယ် ..”

ရဲထွေး က သူမတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေတဲ့ ရီဝေဝေး တို့ ခြံထဲ က ဒန်းရဲ့ပေါင်ကို ကိုင်ရင်း ...

“နင် မသိတာလား .. မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်တာလား ငါ စဉ်းစားရခက်နေတယ် မိဝေး .. ငါတို့လောက် ပြောတာ ငါတို့ပဲ ရှိတယ်၊ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်မတတ်ဘဲ၊ ရွှေတိုး ဆိုတဲ့ကောင်က ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး .. ယောက်ျားပိုင်းလုံးပါ ပြောလဲ နင် ပေတေပြီး ဒီကောင်ကို တွယ်ကပ်နေတာ .. ဒီကောင်က ဘာမှို့လို့လဲ ...”

“ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ် မိဝေး .. အခုဆို ဒီကောင်က ငါနဲ့ ငါ့ဘော်ဒါရှေ့မှာ သောက်ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ပွေပြီးတစ်ပွေ တွဲနေ တာ .. ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် .. မင်းတို့ သူငယ်ချင်း ရီဝေဝေး က ငါ့အတွက် အေးဆေးပါပဲ၊ ကြာရင် နင့်အတွက်နဲ့ တစ်ကြိမ် မဟုတ် တစ်ကြိမ် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ် မိဝေး ..”

သူမ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ သူမကိုယ်တိုင် မသိတာလည်း မဟုတ်ပါ။

သူသူအောင် ကရုဏာသက်ဟန် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူမကို ကြည့်ပြီး ...

“ဒီကောင်တွဲတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းက ချမ်းသာတဲ့လူတွေချည်းပဲ မိဝေး .. သတိထားကြည့်မိရင် နင် သိလာမှာပါ ..”

“ငါ သိပါတယ်ဟယ် ..၊ ဒါပေမယ့် ...”

ရဲထွေး က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ...

“နင် သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ငါ သိပါတယ် မိဝေး။ နင်လိုပဲ နင်ကို လူမသိအောင် ကျိတ်ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“ဂျာကြီး လား ..”

“ဟင်!...”

သူ့အောင် က ရဲထွေး စကားကို အခုလို ဆုံးဖြတ်ပေးတော့ သူမ တကယ့်ကို အံ့အားသင့်ရပါသည်။

သူမ မယုံကြည်ဟန်နဲ့ ...

“ဘယ်လို!... ဘယ်လို ...”

သူ့အောင် က သူမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုံးနေပါသည်။

ပြီးတော့ သူမကပဲ ...

“ဟုတ်တယ် မိဝေး .. နင်ကသာ မသိပေမယ့် ဘေးလူက

မြင်တယ် .. သိတယ် ..”

“ဟာ!... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..”

သူမ အကြောက်အကန် ငြင်းမိပါသည်။

“မဆိုစလောက် အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုကလွဲရင် ငါက တော့ မိုင်းနိုမ်းအစ် ဂျာ နဲ့ နင်ကို သဘောတူတယ် မိဝေး ..”

“ဟာ!... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ .. ငါက ဂျာကြီး ကို ဘော်ဒါတစ်ယောက်လို .. အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်တာ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး မိဝေး .. နင် ရွှေတိုး ကို ချစ်တာနဲ့ သာယာမှုနဲ့ကို မခွဲခြားတတ်ဘဲ တွဲနေတာလို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒီကောင်က ရုပ်ချောတယ် .. အပြောကောင်းတယ် .. ဒါကြောင့် ကောင်မလေးတွေ နင် အပါအဝင်ပေါ့ .. ဒီကောင်နဲ့တွဲရတာ ဝုဏ်ယူနေတာလို့ ငါ ထင်တယ် ..”

ရဲထွေး က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား ..၊ ပြီးတော့ အခုလို ဟော့ဟော့ခိုင်းခိုင်း ပြောတတ်တဲ့လူ ..။

ရီဝေဝေး ငိုငိုတွေမိပါသည်။

ပြီးတော့ ဂျာကြီးကိုလည်း မြင်ယောင်မိပါသည်။

သူမ စာနည် နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကူအညီတောင်းပြုလိုရင် မျက်

နာကြီးမှန်ကပ်ပြီး လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို ပေးတတ်တာ သူမ သတိထားမိပါသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကရော စတွေ့တွေ့ချင်းကတည်းက အကြောက်အလန့်မရှိ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဂျာကြီး ကို ဘာကြောင့် အကူအညီတောင်းနေမိရတာလဲ ...။

ဒီအဖြေကို ရိုဝေဝေး ဖွင့်မပြောမိပေမယ့် ရဲထွေး က သိနေပုံရပါတယ်။

“ဂျာကြီးရဲ့ဥပမာကိုက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ရုပ်၊ ပြီးတော့ ထူးခြားတာက သူ့ပါးစပ်က ဘာတွေပဲပြောပြောလူတစ်ဖက်သားကို ညှာတာပေးတတ်တာ၊ နှင် သတိထားကြည့်မိရင် သိမှာပေါ့။ ကဲ .. ငါတို့လဲ သွားဦးမယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်းမသူ က ဆံပင်ပေါင်းတင်မလို့တဲ့လေ .. လိုက်မလား ..”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ ..”

မသူ က ထရပ်ရင်း ထွက်မသွားခင် အခုလို ပြောသွားပါတယ်။

“ရွှေတိုး နဲ့ ဂျာကြီး ရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ နင့်အပေါ် နားလည်မှုကို တစ်ခုချင်း နှင် ယှဉ်ကြည့်ပေါ့ဟာ ..”

သူမ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

တကယ်လို့ ဖန်ဆင်းရှင် ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ရွှေတိုး နဲ့ ဂျာကြီးကို စိတ်ဓာတ်တွေ ချိန်းပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

ခက်တော့ ခက်နေပြီဆိုတာ .. ရိုဝေဝေး သိနေပါသည်။

“ ညည်း ငါ့ဆိုင်ကို မလာသင့်ဘူး မိဝေး .. ”
 “ ဘာလဲ .. ဂျာ က ဝေး ကို နှင်ထုတ်တာလား .. ”
 “ ကျစ်!... နှင်ဟာလေ .. တော်တော် နားမလည်တဲ့ ဟာမလေး
 ဝဲ .. ”
 ရိုဝေးဝေး က သူ့ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ထင်နေ
 သလား မသိပါ။ တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်လောက် လာတတ်ပါသည်။
 တစ်ခါတလေ သူမက အကြော်ခန်းထဲဝင်ပြီး ပေါက်တတ်
 ကရ လုပ်စားတတ်သည်။
 ဒါပေမယ့် သူမလက်ရာကို ဒိုင်ခံ စားတတ်သူ လင်းပြည့်။
 ဒန်းဒန်း က ဘီယာကို တစ်ငုံသောက်ရင်း ...

“ ဂျာ ရယ် .. သူ့ဘာသာ သူလာတာ ဂျာကြီး က ဘာဖြစ်နေ
 တာလဲ .. ”
 “ အေးလေ .. ”
 ဒန်းဒန်း စကားကို ရိုဝေးဝေး က ထောက်ခံဟန်နဲ့ မျက်စောင်း
 ထိုးရင်း ပြောပါသည်။
 “ မဟုတ်သေးဘူးလေ .. ဒီဆိုင်က ဒီပြင်ဆိုင်တွေလို မဟုတ်
 ဘူး .. ဟို ... ”
 “ အရက်ဆိုင်လို ပြောချင်တာ မဟုတ်လား .. ”
 သူမက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ပြောတော့ သူက
 ခေါင်းညိတ်သည်။
 “ ဪ .. ဂျာရယ် .. မိဝေး ဖဝေး အဲ .. မဟုတ်ပါဘူး ..
 ဆောရီး ... နော် .. စကားလုံး လွဲချော်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ
 နော် .. ”
 အရေးထဲ ဒန်းဒန်း က နောက်နေပါသေးတယ်။ ပြီးတော့
 သူ့စကားကို ပြန်ဆက်ပါတယ်။
 “ မိဝေးက ... လူစည်တဲ့အချိန် လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့
 လာသောက်နေတဲ့ လူတွေကလည်း မျက်နှာစိမ်းတွေ မဟုတ်တော့

ခင်မင်နေပါပြီ၊ မိဝေး ကို ရိုသဲ့သဲ့ လုပ်ကြည့်ပါလား .. ဘယ်သူက ငြိမ်ခံနေမှာလဲ ..”

“ဘယ်သူက ငြိမ်ခံနေမှာလဲ ..”

“ဒန်းဒန်း ပေါ့ ..”

“အရေးထဲ ဒီသောက်တလွဲမက တမှောင့် ..”

ကျွန်တော် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောတော့ ဒန်းဒန်း၊ က စိတ်မဆိုး...။

“အဲဒါပေါ့ .. အိုးကမပူ .. သူက ဗိုက်ကြီးချင်နေတယ်ဆိုတာ ..”

“စလောင်း ပါ .. ဒန်းဒန်း ရယ် ..”

“ဪ .. မိဝေးဖဝေး က ဘယ်သိမလဲ၊ စလောင်းတွေက သိပ်မသုံးကြတော့ဘူး၊ စကိုင်နတ်တို့ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းနတ်တို့ကို ဝန်းသေးသေးလေးနဲ့ အလွယ်တကူ တပ်ထားကြတာ ..”

ဒန်းဒန်း နဲ့ စကားပြောလို့ကတော့ တော်တော် စဉ်းစားရတာ အမှန်ပါ။

“ဟော .. အန်ကယ်လ် ..”

ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသူက အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် ...၊ ရီဝေးက ကျွန်တော် နှုတ်ခွန်းဆက်သံကြောင့် ...

“ဟင် .. ဂျာကြီးက ဒယ်ဒီနဲ့ သိတယ်”

ဦးထွဋ်အောင် က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း...

“လုပ်ကွာ .. မောင်ကြာ .. ပူတယ် .. ဘီယာတစ်ခွက် ..”

“စည်ဝမ်းမယ်ဟေ့ ..”

“ပူနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်တော့ မွေးတော့မှာလဲ ..”

ဒန်းဒန်း ရဲ့နောက်ရွတ်ရွတ်သံကြောင့် ဦးထွဋ်အောင် ကလည်း...

“မွေးတော့ မွေးချင်တယ်၊ မင်းလို အခြောက်လေးဖြစ်မှာ စိုးလို့ ..”

ဒန်းဒန်း က စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ...

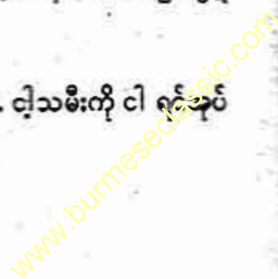
“ဪ .. အံကပ်ကြီးရယ် ..”

“မင်းကြီးတော် အံကပ်ကမှာလား ..”

“ဟို .. ဟို .. အန်ကယ်လ်ကြီးရယ် ပြောတာ .. မီးမီးလို မခြောက်ချင်ရင် ရေစွတ်လိုက်ပေါ့ .. နော် .. မိဝေးဖဝေး ရယ် ..”

ရီဝေးက သဘောကျစွာ ရယ်တော့ အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် က ...

“မင်းကြီးတော် မိဝေးဖဝေး ရမှာလား .. ငါ့သမီးကို ငါ ရင်အုပ်မကွာ ထားတာ ..”

“ဟင် .. အန်ကယ်လ်က ကြက်ပေါ့ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ရင်အုပ်မကွာထားတာ ကြက်မတွေပဲ ရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သားပိုက်ကောင်လား ..”

“ကဲ .. တော်ပါတော့ ဒန်းဒန်း ရယ် .. ဒယ်ဒီက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ ..”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောရပါသည်။

“မိဝေး မူးပြီးမှောက်တဲ့နေ့ကစပြီး အန်ကယ်လ် တစ်မျိုးထင်နေတယ်လေ .. နောက်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သိပြီးတဲ့နောက် ခင်သွားကြတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ..”

သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ဂျာကြီး ကို ကြည့်ကာ...

“ညော် .. ဝေး ကို လိမ်ထားကြတယ်ပေါ့ ..”

“လိမ်ဆို ဒီဆိုင်မဖွင့်ခင်က ဂျာကြီး က မုန့်ကြီးလိမ် ရောင်းစားတာလေ ..”

“တော်ပါတော့ ဒန်းဒန်း ရယ် .. နင့်ပါးစပ်ကို ဘီယာနဲ့ ပိတ်မှ ရမယ် ထင်တယ် ..”

ကျွန်တော် ရွဲ့ပြောတော့ နားစွင့်နေတဲ့ ပြူးတူး က ...

“ဝမ်းစည် ..”

ပြူးတူး အသံကြောင့် ဒန်းဒန်း က ...

“ဟဲ့ .. နင့်တို့ဂျာကြီး မှာတာနော် .. အဲဒီတစ်ခွက်ဖိုး ငါ့လာမတောင်းနဲ့ .. ဒါပဲ ..”

“အန်ကယ်လ် တစ်ခုခု စားမလား .. နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒန်းဒန်း က ...

“အန်ကယ်လ် ဒီဆိုင်က ဟိုအစားအသောက်က နာမည်ကြီးတယ် ..”

အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် ကလည်း ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

“ဘာအစားအစားလဲ ..”

“ပုတီးသင်ညို မကျက်တကျက်”

“ထို့ .. နင်စား .. ဗရမ်းဗတာမရဲ့ ..”

ဒန်းဒန်း က အန်ကယ်လ် ရွဲ့မဲ့သွားပုံကြောင့် တဟုတ်ဟားနဲ့ ရယ်ပါသည်။

အခြောက်ထဲမှာ ကနွဲ့ကလျက်နဲ့ မရယ်တတ်တာ ဒန်းဒန်း
တစ်ယောက်ပဲ ရှိမည် ထင်သည်။

အဲဒီနေ့က အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် ရယ် .. ကျွန်တော် ..
ဒန်းဒန်း နဲ့ မိဝေး တို့ ဆိုင်မှာပဲ ထမင်းစားဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒန်းဒန်း ပြောတဲ့ ပုတ်သင်ညို မကျက်တကျက်တော့ မပါ
ပါဘူး။

ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဖယ်လာတဲ့ ဂျာ - မနိုင်မနိုင်
နဲ့ မစွည်းတွေကိုသယ်လာရင်း .. လမ်းပေါ်က မြင်ကွင်းကြောင့်—
"ဘုရားရေ!..."

ဟို .. လှရည်စန္ဒာ ဆိုတဲ့ မြက်နုနုကြိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးနဲ့
ကျွန်တော် ရဲ့ ဝေး .. လမ်းပေါ်မှာ အချိုအချ ဓကားများနေထန်
တူပါတယ်။ ဟို သကောင့်သားက ရွှေတိုး ကတော့ ဖင်ကုတ်ခေါင်း
ကုတ်နဲ့ ဒီပြဿနာကို သူနဲ့မဆိုင်သလို နေနေပါတယ်။

မလှရည်စန္ဒာ လား .. ဒေါ်လှရည်စန္ဒာ လား - အဲဒီမိန်းမချို
မိန်းမကြီးက သူ့ကိုယ်သူ (စမတ်ဒေါင်း) ပြိုင်ပွဲထဲက မိန်းမတူနဲ့
ကောင်းလို ရိုဝေဝေး ကို စားတော့ဝါးတော့မယ့်တိုင်ထဲနဲ့ မိန်းမ
နေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ .. အချစ်ကိုသာ ဝေစားမယ် .. မုန့်ကိုတော့ ဝေမစားဘူး၊
အဲ .. ဟုတ်ပါဘူး .. ဘာမှမစားဘူး၊ လှရည်စန္ဒာ ဆိုတာ ငယ်ငယ်
ကလေးထဲက ကိုယ့်မုန့်ကို ဘယ်သူမှ မကျွေးခဲ့တာ .. နင် ရွှေတိုး
နဲ့ ကင်းကင်း နေစမ်း .. ပြီးမှ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့ ..”

ရီဝေဝေး က လူတွေကြားထဲမှာမို့ ရှက်လည်း ရှက်တာကြောင့်
ဗျက်ရည်က တရှုံ့ရှုံ့ ..။ သူ့ အဲဒီ(စမတ်ဒေါင်း)ဝိုင်းထဲ အမြန်ပြေး
ဝင်လာရင်း ...

“ဝေး ..”

“ဟင်!... ဂျာ ..”

ရီဝေဝေး က ရုတ်တရက်မို့ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားသလို
တော်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားပုံ ရပါတယ်။ သူ့လက်မောင်းကို
အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲက ဆိုင်အတွက်ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်း
တွေကို သူ့မလက်ထဲကို ထိုးပေးတော့ သူ့မကလည်း ယောင်တောင်
တောင်နဲ့ လှမ်းယူပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ အချစ်နဲ့ထိတွေ့တဲ့ လူသား
တိုင်း ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိတာလား .. အရှက်မရှိတာလား မသိ .. သူ
လုံချည်ကို ခိုင်ခိုင် ပြင်ဝတ်သည်။

လှရည်စန္ဒာ က သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း .. မင်းက ဘယ်သူလဲ ..”

“သိကြားမင်း .. အဲ .. ဟုတ်ပါဘူး ..။ မိုင်နိုင်းအစ် ဂျာ ..”

“ဘာ!...”

“ဘာ ... မဟုတ်ဘူး .. ဂျာ ..”

ဘေးမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့လူတွေက တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြ
ပါသည်။

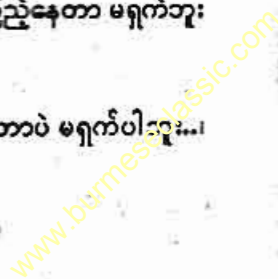
“တောက် .. ဂျာတွေ ဘာတွေ ငါ မသိချင်ဘူး ..။ မင်းက
ဘာဝင်ရုပ်တာလဲ ..”

“ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ခင်ဗျားကရော ဘာဖြစ်လို့ ဝေး ကို
စွတ်ဆက်ဟောက်နေရတာလဲ ..”

ရွှေတိုး ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ မျက်နှာပျက်နေပါပြီ။ သူ့ရဲ့
ဝရည်စန္ဒာ .. အဲလေ .. လှရည်စန္ဒာ ကို လက်မောင်းကဆွဲရင်း ...

“လာပါ .. မမစန္ဒာ ရယ် .. ဟိုလူတွေ ကြည့်နေတာ မရှက်ဘူး
လား ..”

“ဟဲ့ .. သူတို့ဘာသာ အားလို့ကြည့်နေတာပဲ မရှက်ပါဘူး...။
ဒီမှာ ဂျောင် ..”

“ဘာဗျ .. ဂျောင် မဟုတ်ဘူး .. ဂျာ ဗျ ..”

“အေး .. နင့်ဘာသာ ဂျာ တာတွေ ဂျောင်တာတွေ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဒီကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်မရှုပ်စေချင်ရင် ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား ..”

“ဟဲ့ .. ငါ့ကို ငါ့လမ်းငါ သွားခိုင်းရအောင် နင်က ယာဉ်ထိန်းရဲ လား ..”

“ကျုပ်သာ ယာဉ်ထိန်းရဲဆိုရင် ခင်ဗျားလို ဖျက်သိမ်းတော့မယ့် ကားအိုကြီးကို သံရည်ကျိုစက်ထဲ ပို့လိုက်ပြီ ..”

“ဘာ!... နင် .. နင် - ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ပစ်ပစ် ပြောနေ ပါလား ..”

“ဟဲ့ .. ယောက်ျားလဲ ပါးစပ်ပါတာပဲ ..”

ဘေးကလူအုပ်က ပြေးစေ့စေ့တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

“လာပါ ဂျာ ရယ် .. လူတွေကြည့်နေတာ ရှက်စရာကြီး ..”

ရီဝေဝေး က သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ရန်ပွဲထဲက ခေါ်ထုတ် သွားသလို လှရည်စန္ဒာ ကိုလည်း ရွှေတိုး က ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ရီဝေဝေး ကိုယ်တိုင် ဖရက်ရှာထဲက သွားယူ

ထုတ်လာတဲ့ ရေခဲရည်အေးအေးလေးကို အမောပြေ သောက်ပါ သည်။

“နေပါဦး .. ညည်းက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာ လဲ ..”

စကားဦးသန်းရပါသေးတယ်။ ရီဝေဝေး က မျက်ရည်စို့ချင်နေ ပါသည်။

“ဝေး နဲ့ စာနည် နဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ပြဿနာတက်ကြတယ်”

“ပြဿနာတက်ကြတယ် .. ဘာကိစ္စနဲ့လဲ ..”

ရီဝေဝေး က မဝံ့မရဲဟန်နဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ ...

“ဒီဆိုင်ကို မလာနဲ့တဲ့ ..”

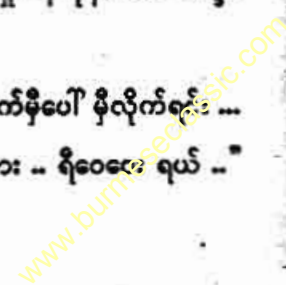
ဒီတစ်ခါ ဂျာကြီး ကိုယ်တိုင် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အောင်မာ .. ဒီကောင်က တောက် ..”

“ဝေး ကလည်း ဘာဆိုလဲပေါ့၊ ပြီးတော့ စာနည် ရွပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ပြန်ပြဿနာရှာနေတုန်း အဲဒီ မစန္ဒာ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ရောက်လာတာပဲ ..”

ဂျာကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခုံနောက်မှီပေါ် မှီလိုက်ရင်း ..

“ဟူး .. မင်းအစား စိတ်မောရပါလား .. ရီဝေဝေး ရယ် ..”

ရီဝေဝေး ကို စို့တက်လာတဲ့မျက်ရည်ကို မသုတ်မိ။ သူမ လမ်းမကို ငေးကြည့်ရင်း အခုလို ပြောပါတယ်။

“ကျွန်မမှာ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ဇာနည် တို့ ချစ်မိတဲ့ အားနည်းချက်ပဲ ဂျာ ..”

.. ကျွန်တော် ဒီကလေးမကို သနားလည်း သနားမိပါတယ်။
ပြီးတော့ ပိုတိုးတိုးပြီး ချစ်လာမိသလို သူမ နာကျင်ကြေကွဲနေချိန်မှာ အားပေးဖော်အဖြစ် အနားမှာ ရှိနေခွင့် ရချင်ပါသည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဝေး ရယ် .. ကဲ .. အဲဒါတွေ မေ့ထား လိုက် ..”

သူမက အားတင်းပြီး ပြုံးသည်။
မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခဲနဲ့ အရှိန်နဲ့ လိမ့်ဆင်းသွား သည်။

“ဂျာကြီး ..”
“ဆို ..”
“ဝေး ..၊ ယောကျ်ားတွေ စိတ်ညစ်ရင် ဘာလုပ်လဲ ..”
“အရက်သောက်တယ် ..”
“ဝေး .. သောက်ချင်တယ် ..”

“သောက် .. ဟာ!... ဘယ်ဖြစ်မလဲဟာ .. မကောင်းဘူး .. မကောင်းဘူး ..၊ မလုပ်နဲ့ ..”

“ဟင့်အင်းကွာ .. သောက်မှာပဲ .. တစ်ခွက်တည်း ..”
ကျွန်တော် ဒီကောင်မလေးအတွက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရပါ သည်။

“ဒီလိုလုပ် .. စပိုင်ပိုင်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေက အမျိုးသမီး တွေ သောက်တာ .. အဲဒါ သောက် ..၊ အဓိကက စိတ်ပါပဲ ဝေး ရယ် .. မူးတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ သောက်ရင် မူးတာပဲ ..”

သူမက မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နဲ့ ...
“ဒါဆိုရင် ဂျာကြီး က အရက်သောက် ..”
“ဟာ .. ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“သိဘူးကွာ .. ပြော .. ဝေး အရက်သောက်ရမလား၊ ဂျာကြီး သောက်ရမလား ..”

ခက်တော့ ခက်နေပါသည်။ ဘာမှလည်းမဆိုင်ပါဘူး။ သူ စိတ်ညစ်တာကို ကိုယ်က အရက်သောက်ပေးရမယ်တဲ့ ..။

“ကျွန် .. သောက်မယ် ဝေး .. မင်း စပိုင်ပိုင်ပဲ သောက်ရမလား နော် ..”

“အင်းပါ ..”

ဂျာကြီးတို့ကတော့ မိုက်တွင်းနက်ပါပြီ။ ဒီအရွယ်အထိ ဘိယာ လောက်ကလွဲပြီး အရက်ဆိုတာ မသောက်စဖူး တစ်ခါတစ်ရံ သူ ငယ်ချင်းတွေ အတင်းတိုက်ရင်တောင် ကျွန်တော် အသည်းအသန် ငြင်းခဲ့တဲ့ ကောင် ..။ အခုတော့ မ,ဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက် ပါနေ ပါသည်။

“မန်ယူ .. မဲပြာ လာစမ်း ..”

“လာပြီ .. ဂျာ”

“ယလ်စ် ဂျာ ..”

“ရက်လေဘယ် .. ယူလာခဲ့ .. ရေခဲ .. ရေ အဆင်ပြေမယ့် အခြည်း .. ခြောက် .. သူ့အတွက် စပိုင်ပိုင် တစ်လုံး ယူခဲ့ ..”

“ရက်လေဘယ်က ဘယ်သူ သောက်မလို့လဲ ..”

ရီဝေဝေး က ပြုံးစေ့စေ့ - ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည် နဲ့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မေးလာတဲ့ မန်ယူ ကို ...

“ငါ သောက်မလို့ ..”

“ဗျာ!...”

“အမ်!...”

ဟိုနှစ်ကောင်က မျက်လုံးအပြူးသား .. ရီဝေဝေး က နှုတ်ခမ်း စေ့ကာ ခေါင်းငုံ့ရယ်သည်။

“ဘာ ကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေတာလဲ .. သွားယူလေ..”

“ဗျာ .. ခြောက် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဟိုနှစ်ကောင် ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ကျွန် တော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၊ သူတို့ချင်း ငြင်းခုံလိုက်နဲ့ ထွက်သွားပါ တယ်။

အရက်သောက်ရတော့မှာမို့ စစ်ထွက်မယ့် စစ်သူကြီးတစ် ယောက်လို ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ သူ့အခန်းထဲက အိပ်ရာကို အသင့် ပြင်ဆင်ထား၊ ခိုင်းသလို သူ အန်ချင်ရင် အန်ဖို့အတွက် လေ့တစ်လုံး ကို အသင့် ပြင်ခိုင်းထားရပါတယ်။ ကောင်တာသော့ကို မောင်စံလှ ကို အပ်လိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဂျာကြီး အရက်သောက်မယ် ကြားလိုလားမသိ မိုးက တစ်မှိမ်မှိမ်ရွာသည်။

အကြော်ဆရာ ကိုမှီးသားက အခြည်းတွေကို သုံးလေးပွဲ ရှယ် ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“ဂျာကြီး .. ဟိုမှာ ကိုဒီထိပ်တင် ..”

“ဟာ .. အတော်ပဲ လာဗျာ ..”

ရီဝေဝေး လှမ်းပြလို ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ကိုဒီထိပ် တင် ကို လက်လှမ်းပြရင် ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုဒီထိပ်တင် က ကျွန်တော့်ရှေ့က အရက်ပုလင်းနဲ့ အရက် ခွက်ကိုကြည့်ကာ အံ့သြဟန်နဲ့ ...

“ဟေ့လဲ့ .. ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ ..”

“အရက်သောက်မလို့ ..”

“ဘုရား .. ရေ .. ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ ..”

“ကဲ .. ဘွားတော် .. ရှင်းပြလိုက်ပါဦး ..”

ရီဝေဝေး က ကျွန်တော့်ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးနဲ့ ကြည့် ကာ ...

“ဟိုလေ .. ဝေး စိတ်ညစ်လို့ ..”

“ဟ .. နင် စိတ်ညစ်တာနဲ့ ဂျာကြီး အရက်သောက်တာ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ ..”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ညစ်သူက တစ် ယောက် ..၊ အရက်သောက်သူက တစ်ယောက် .. မဆိုင်ရေးချ ဘာမှမဆိုင် ..။

“ဟာ .. ဒီ ကိုဒီထိပ်တင် ကလည်း ဝေး စိတ်ညစ်လို့ အရက် သောက်မလို့ဟာ .. ဂျာ က မသောက်ရဘူးတဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က မိန်းကလေးလေ ..”

“ဒါဆို တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲမှာ .. ကိုရီးယားကားတွေထဲ မှာ မိန်းမတွေလဲ အရက်သောက်နေကျတာပဲ ..”

“ဒါဆို နင်က သိုင်းတတ်လို့လား .. ဒါမှမဟုတ် နင်က တရုတ်လား .. ကိုရီးယားလား ..”

ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် ဝေး .. ပြောစရာစကား မရှိ။

“အဲဒါနဲ့ နင့်အစား အရက်မသောက်စဖူး ဂျာကြီး က အရက် သောက်ပေးရမယ်ပေါ့ ..၊ အဲဒီလိုလား ဝေး ..”

“ဟင့်အင်း .. ကိုဒီထိပ်တင် လဲ သောက်ရမယ် ..”

“ဘုရားရေ .. ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကိုဒီထိပ်တင် က ငြင်းတော့ ဝေး က ခူပုတ်ပုတ်နဲ့ ...

“ဘာလဲ .. မသောက်ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. သောက်မယ် .. ဝေး ခွက် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ပြောပုံကြောင့် ဝေး က မျက်စောင်းတို့သည်။

ကျွန်တော်က ...

“ခွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. တောင်းစားဖို့လား ..”

“ခွေးကောင် .. အရက်သောက်ဖို့ ဖန်ခွက်ပြောတာကွ၊ ငါက သောက်ချင်လို့ သောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် .. မင်း တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေလို့ ..”

ဣာကြီးရဲ့တပည့်တွေက ဘေးမှာဝင်ထိုင်ပေးကာ အရက်ငဲ့ ပေးသူက ငဲ့ .. အမြည်း ဝင်အားပေးသူက ပေးနဲ့ပေါ့။

အမြဲလာသောက်တတ်တဲ့ အားပေးသူတွေက မသောက်စဖူး ဣာကြီး အရက်သောက်နေတော့ တအံ့တဩ ရှိကြပါတယ်။

အရက် တစ်ခွက် နှစ်ခွက်ဝင်လာတော့ အစဆွဲထုတ်သူက ကိုဒီထိပ်တင် ..။

“ဝေး .. နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ..”

ဝေး ဆိုတဲ့ ဟာမလေးကလည်း စပိုင်ပိုင်လေး သောက်ပြီး အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်လို ရင်ဖွင့်ပြနေပါသည်။

“ဇာနည် ကြောင့်ပေါ့ ကိုဒီထိပ်တင် ရယ် ..”

ကျွန်တော်က ဝင်ရှင်းပြပေးရပါသည်။

“ဒီလိုဗျာ .. ဇာနည်ရွှေတိုး ရဲ့ မမကြီးတစ်ယောက်က လမ်း လယ်ကောင်မှာ ဝေး ကို သူ့ကောင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ပြောတယ်လေ”

“ဟ .. အသလွတ်ကြီးပါလား၊ နင်ကလဲ ဒီကောင်နဲ့ မပတ် သက်လို့ကို မရဘူးလား ..”

ရီဝေဝေး က ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချပါတယ်။ ကိုဒီထိပ်တင် က ဝေး ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။

“အချစ်ဆိုတာ ဟောဟို ဘီယာပန့်ထဲက ငဲ့ထည့်လိုက်တဲ့ ဘီယာခွက်လို့ပဲ တွေ့လား၊ အေးစက်နေတဲ့ဖန်ခွက်ထဲက ဘီယာ တွေ ..”

မန်ယူ က အခြားစားပွဲက လှမ်းမှာတဲ့ ဘီယာခွက်ကို သွားချ ပေးသည်။

“အမှန်း .. ဥပေက္ခာနဲ့ မေ့လျော့မှုတွေက ခွက်ချက်နာပြင်က ဘီယာအမြှုပ်တွေလို့ပဲလေ .. ဒါပေမယ့် မော့သောက်လိုက်တဲ့အခါ အေးမြတဲ့အရသာကို တွေ့ရမယ် .. ငါ ပြောချင်တာက ဘီယာမြှုပ် တွေ ဖုံးနေတဲ့အောက်က အေးစက်စက် ဘီယာအရသာကို အချစ်နဲ့ တင်စားတာ ..”

“ဟင် .. ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး ..”

ဝေး က ကိုဒီထိပ်တင် စကားကို ရဲ့ချတော့ ကိုဒီထိပ်တင် က ပြုံးပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“ဆိုင်လား မဆိုင်လားတော့ မသိဘူး .. ပြောချင်တာကတော့ မမြင်ရတဲ့နောက်ကွယ်က ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ နောက်ကွယ်က အရသာ .. အဲဒါကို .. နော် .. ဂျာကြီး ..”

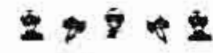
ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်း သိတာကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ...

“မသိဘူးလေဗျာ .. ကျွန်တော်က ဘာမှမှ ဖုံးမထားတာ ..”

ရိဝေဝေး က ချက်မှောင်တွန့်ကာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မနေတတ်တာကြောင့် လက်ကျန် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ပိုင်းက စိုးစိုး ဆိုတဲ့ ဖြူနဲ့နဲ့ ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို အခုလို လှမ်းပြောပါတယ်။

“ဂျာကြီး လျှော့သောက်နော် .. ကိုယ်က အူရိုင်းလေး ..”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အူရိုင်းလေးပါ။ ပြီးတော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ...

ဝေး .. ဂျာ ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကရော ဂျာကြီး အပေါ်ဆိုလျှင် အနိုင်ကျင့် ခိုလ်ကျတတ်တာလည်း မသိပါ ..။ ဂျာကြီး ကောင်းကောင်းကြီး မူးနေပါသည်။

“အေ .. အနှောင်အဖွဲ့ဆိုတာ မထား .. အေ .. တာ ကောင်းတယ် .. ကိုဒီကိုဂျင် ..”

“ဟေ့ကောင် ဒီထိပ်တင် ကွ ..”

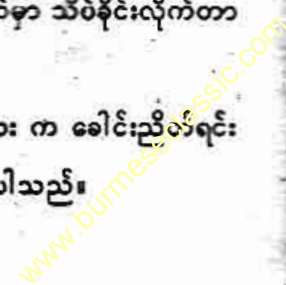
“အဲဒါပါဗျာ .. ကိုဒီထိပ်တင် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် လည်း မူးတော့ မူးနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျာကြီး လောက်တော့ မဆိုး ..။

“ပြောပါဦး .. အနှောင်အဖွဲ့ဆိုတာ မထားတာ ကောင်းကယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဂျာ က အကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်ပြီး ...
 “ထူပံမှာ ဘာအဆောင်လက်ဖွဲ့မှ မရှိဘူး ..”
 “အမ် .. ဘာဆိုင်လို့လဲကွ ..”
 “အဆောင်လက်ဖွဲ့ဆိုတာ အနှောင်အဖွဲ့ပဲလေ .. ဟုတ်တယ် နော် .. ဝေး ရယ် ..”
 “ဒါပေါ့ ဂျာကြီး ..”
 သူမလည်း ဂျာကြီး မူးတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင် ပါတယ်။ ရယ်လည်း မရယ်ရက်ပါ။ သူမကြောင့် ဂျာကြီး ချာချာ လည်နေပြီလေ ..။
 “ဟော့တော် .. ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ..”
 သူသူအောင် က လွယ်ထားတဲ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ဝေး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ တအံ့တဩ မေးသည်။
 ဝေး က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...
 “ဟိုလေ .. ငါ စိတ်ညစ်လို့ ..”
 “ဘုရားရေ .. နင် စိတ်ညစ်တာနဲ့ ဂျာကြီး အရက်သောက်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”
 “မဟုတ်ဘူးလေဟာ .. အစား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အေး .. ကိုယ်စားဝင် သရုပ်ဆောင်ပေးတာ.. ဟဲ .. ဟဲ ..”
 ဂျာကြီး က တော်တော်မူးနေပါသည်။ ကိုဒီထိပ်တင် က ဟို တစ်ခါ ရိုဝေဝေး မိတ်ဆက်ပေးထားလို့ သူသူအောင် ကို သိနေတာ ကြောင့် အခုလို ပြောပါတယ်။
 “အေး .. အွတ် .. ဂျာကြီး ဆိုတာ ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်ပေး တယ် .. အထူးသဖြင့် ရိုဝေဝေး အတွက် ဆိုရင်ပေါ့ ..”
 “ဒါပေါ့ ..”
 ဂျာကြီး က ထောက်ခံစကားဆိုရင်း အရက်ဖန်ခွက်ထဲ အရက် ငဲ့မယ်လုပ်တော့ ဝေး က လှမ်းတားသည်။
 “တော်လောက်ပြီ .. ဂျာ တော်တော်မူးနေပြီ ..”
 “ဪ .. ဝေး ရယ် .. အရက်သောက်ပါတယ်ဆိုမှ မူးမှဖြစ် မှာပေါ့ .. အချစ်နဲ့ အရက်ဆိုတာ လူကို မူးစေတယ် .. ရူးစေတယ်”
 “ဝေး .. နင် ဂျာကြီးကို သူ့အခန်းထဲမှာ သိပ်ခိုင်းလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ..”
 သူသူအောင် စကားကြောင့် ရိုဝေဝေး က ခေါင်းညိတ်ရင်း အခုမှ ကိုယ်အမှု ကိုယ်ပတ်ပြီလို့ တွေးမိပါသည်။

“ဟိုကောင်လေးတွေ .. လာဦး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မလေး ..”

မန်ယု နဲ့ မဲပြာ က ပြေးလာပါသည်။ ရီဝေဝေး က တစ်ဖက်ကနေ ဂျာကြီး ကိုယ်လုံးကို မနိုင်မနင်းသယ်ရင်း ဟိုကောင်လေးတွေကို ...

“ဟဲ့ .. ဟိုဘက်က တွဲလေ ..”

“ဟုတ် ..”

မဲပြာ နဲ့ မန်ယု က တစ်ဖက်က တွဲ၊ သူသူအောင် ကလည်း သူမနဲ့အတူ တစ်ဖက်က တွဲကာ အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးရပါသည်။ အခန်းထဲရောက်လို့ အိပ်ရာပေါ်လှဲတင်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်.. ဂျာကြီး ထိုးအန်ပါတော့သည်။

“ဟာဗျာ .. ဂျာကြီးက လုပ်ပြီ ..”

မန်ယု နဲ့ မဲပြာ က နှာခေါင်းတစ်ဖက် နဲ့လုပ်တော့ သူသူအောင်

က ...

“ကဲ .. မိဝေး... နင့်ကိစ္စ နင်ရှင်း .. ငါ အပြင်မှာပဲ ထိုင်စောင့်

တော့မယ် ..”

“အေးပါ ..”

ဟိုနှစ်ကောင်က ရေပုံးတွေ အဝတ်တွေ သွားယူပါတယ်။ သူမကိုယ်တိုင် အန်ဖတ်တွေ စွန်းပေနေတဲ့ ဂျာကြီးအကျို ချွတ် .. အဝတ်သစ် ပြန်လဲ .. အန်ဖတ်တွေကို ရှင်းလင်းရပါသည်။ ပြီးတော့ ဂျာကြီးကို ခုတင်ပေါ် ပြန်တင်ပြီး သိပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။

မထူးတော့ပြီမို့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ကောင်တာမှာဝင်ထိုင်ပြီး မိုင်နိုင်းအစ် ဂျာကြီး 'ဝင်လုပ်ရပါတယ်။ လူကလည်း ကျနေပြီလေ။ သူသူအောင် သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြုံးစေစေနဲ့ --

“အခုထဲက သင်ထားမှ ကောင်းမှာ .. လုပ်ခမ်းပါဦး ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ ..”

ဝေး .. လှရည်စန္ဒာ .. စာနည် တို့နဲ့ အဖြစ်အပျက်ကစ၍ ဂျာကြီး အရက်သောက်ပုံကို ပြောပြတော့ ...

“ကြာလာရင်တော့ ဂျာကြီးတော့ လုံးပါးပါးတော့မယ် ထင်တယ် ..”

သူသူအောင် ဘာဆိုဆိုလိုမှန်း ဝေး သိပါသည်။

“ဟေ့လူ .. နေဦး ..”

ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် လျှောက်နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ စာနည်ရွှေတိုး နဲ့ အဖော်နှစ်ဦး ..။

သူ့အဖော်နှစ်ဦးက လူမိုက်စတိုင် .. ရုပ်ကို ခပ်တည်တည် ခိုက်ကန်းကန်း နေနေပေမယ့် ပုံစံလေးတွေက လူဖလံ .. ဖြူဖလံ ဖြူလျော်လေးတွေ ..။

သူက ...

“ဇာနည်ဦး .. နှစ်ထောင်သုံးရာကို ခြောက်နဲ့ ပြန်စား .. ခြောက် သုံးလီ .. အဲ .. ခြောက်သုံးလီ ဘယ်လောက်လဲ ..”

“ဆယ်ရှစ် .. ဟာ!... ခင်ဗျား .. ဗျာ .. ဒီမှာ .. ဂျာကြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် စာရင်းရှင်းရမယ် ..”

ဂျာကြီး လက်ချိုးရေတွက်နေရာမှ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...
“ဇာနည် ..”

ဂျာကြီးက သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲက လက်စွဲတော် အရက် သမား အမေ့တစ်ထောင်စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ

“ဘယ်နေ့က စာရင်းလဲ ..”

“မနေ့က .. ဟာ .. ခင်ဗျားကို စာရင်းရှင်းမယ်ဆိုတာ အဲဒီ စာရင်း မဟုတ်ဘူး .. တောက်!...”

ဂျာကြီးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အခုလို ပြောပါသည်။

“မင်းကို ငါက အရက်ဆိုင်မှာပဲ သိတာလေ .. ဘယ်စာရင်း ရှိသေးလို့လဲ ..”

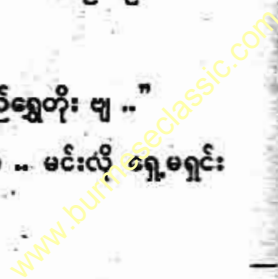
စာနည်ရွှေတိုး ပိုလို့ ဒေါသထွက်လာကာ --

“ရှိတယ်ဗျ .. ရှိတယ် .. ခင်ဗျား ကြာကူလီလုပ်ပြီး ကျုပ် ရည်းစား ရိုဝေဝေး နား ကပ်နေတာ ..”

“ဘာ!... ငါက ကြာကူလီ .. ဟုတ်လား - ခဉ်းခဉ်းစားစား ပြောပါ .. စာနည်ရေဝေး ရာ ..”

“စာနည်ရေဝေး မဟုတ်ဘူး .. စာနည်ရွှေတိုး ဗျ ..”

“အေး .. အေး .. စာနည်ရွှေတိုး ရာ .. မင်းလို ရှေ့မရှင်း

နောက်မရှင်း .. မိန်းကလေးမှန်သမျှကို ချူစားနေတဲ့ကောင်က
ငါ့ကို ကြာကူလီ တဲ့ .. သိကွာရှိရှိစကားကို ပြင်သုံးစမ်းပါကွာ ..”

“ခင်ဗျား .. ဟာ .. ချကွာ ..”

စာနည်ရွှေတိုး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရှေ့မှာ ရှက်ရမ်း ရမ်းပါ
တော့သည်။

သူ့အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက်ကလည်း စာနည်ရွှေတိုး
မြှောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ မိုက်တီမိုက်ကန်း ပြေးဝင်လာတော့ ဂျာကြီး
ကလည်း မြန်သည်။

“ခွပ် ..”

“ခွပ် ..”

ပွဲတောင် မစလိုက်ရ .. သူ့လူနှစ်ယောက်က မှောက်သွားပါ
ပြီ ..။

စာနည်ရွှေတိုး က သူ့ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့ ဂျာကြီး
ကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောပါ
သည်။

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော် ..”

“တိုးတယ်ကွာ .. မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ..”

စာနည်ရွှေတိုး မျက်နှာပျက်နေရင်း တံတွေးမျိုချကာ ...
“ကျုပ် .. ကျုပ် .. ကို ဘာကောင် .. ထင် .. ထင်နေလဲ ..”
“မင်း ဘာကောင်လဲ ငါ သိတာပေါ့ကွာ ..”

ဂျာကြီး က ရှေ့တိုးသလို စာနည်ရွှေတိုး က နောက် တဖြည်း
ဖြည်း ဆုတ်ပါသည်။

ဂျာကြီး က စာနည်ရွှေတိုး ကို အမဲဖျက်ချင်နေတာကြောင့်
အောက်ကို မကြည့်မိ။ ဂျာကြီး ရှေ့တစ်လှမ်းအတိုး .. ငှက်ပျောခွံ
တက်နင်းမိကာ ...

“ဟာ!...”

“ဖုန်း ..”

ဂျာကြီး အတော် အီစလံဝေသွားသလို မေးနဲ့ မြေကြီးနဲ့ ရိုက်
မိကာ မေးကွဲသွားပါသည်။ ဂျာကြီးက သူ့မေးကိုသူ စမ်းမိတော့
သွေးတွေ ထွက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားဘာသာ ချော်ကျတာနော် .. ကျုပ် လုပ်တာ မဟုတ်
ဘူး”

“မောင်အောင်ကြာ .. မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟာ!... အန်ကယ်လ် ..”

ရိဝေဝေး ဒယ်ဒီက လူတို့နားကို ကားကိုရပ်ကာ ဆင်းလာရင်း မေးသည်။ ဦးထွဋ်အောင်က ဂျာကြီး ကို တွဲကူရင်း ဇာနည်ရွှေတိုး ကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ ...

“မင်း .. ငါ့သမီးကို ချူစားနေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား ..”

ဇာနည်ရွှေတိုး ကံဆိုးရှာပါသည်။ ဇာနည်ရွှေတိုး မျက်နှာပျက် ပျက်နဲ့ ...

“ဟိုလေ .. အန်ကယ်လ် .. ဒီလို .. သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဇာနည်ရွှေတိုး လဲကျနေတဲ့ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို ဆွဲထူ ကာ လစ်ပြေးပါတော့သည်။

အန်ကယ်လ်ဦးထွဋ်အောင် က ကားရှိရာဆီ ဂျာကြီး ကို ခေါ် သွားရင်း ...

“တက် .. အန်ကယ်လ် လိုက်ပို့ပေးမယ် ..”

“ဟာ .. ရပါတယ် .. ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ ပြန်ပါ့မယ် အန်ကယ်လ် ..”

“လုပ်မနေနဲ့ မောင်အောင်ကြာ .. တက်မှာသာ တက်စမ်းပါ ကွာ၊ မင်းကွာ .. အရေးထဲ ငှက်ပျောခွံ တက်နင်းမိရတယ်လို့ ..”

ကျွန်တော် ရယ်မိရင်း ...

“ဒီကောင်ကို ထိုးချင်စိတ်က များနေတော့ အောက်ကို မကြည့် မိဘူးလေ ..”

ဦးထွဋ်အောင် က ကားကို မောင်းထွက်လာရင်း ...

“အတော်ပဲ .. အခွင့်ရေးရတုန်း နည်းနည်းတော့ အကြံအဓန လုပ်ရမယ် ..”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်လ် ..”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ .. ငါ့ဘာသာ ခွင်ဆင်လိုက်မယ် .. မင်းသာ မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေ .. ဟုတ်လား ..”

“ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကျွန်တော်လည်း ရောယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါ တယ်။ ဆိုင်ရောက်တော့ အန်ကယ်လ်က ကားပေါ်က မဆင်း ..။

“အန်ကယ်လ် ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခုခု သုံးဆောင်ပါလား ဝေဗျာ..”

“နောက်မှ အေးဆေး လာခဲ့မယ်၊ ကဲ .. သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်ကယ်လ်”

အန်ကယ်လ်က နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ပြကာ ထွက်သွားပါ သည်။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်တော့ ဘေးကွဲ က ကျွန်တော့်မေးက
သွေးထွက်နေတဲ့ဒဏ်ရာကို မြင်တော့ ...

“ရှာကြီး မေး က ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဒီလိုပဲ .. မတော်တဆကွာ ..၊ ပြူးတူး လာဦး ..”

“ဟုတ် .. ရှာ ..”

“ငါ့အခန်းထဲက ဆေးသေတ္တာ သွားယူ .. သွား ..”

ပြူးတူးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ မေးက အခုမှ
စစ်ဖျင်းဖျင်းနဲ့ နာလာပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဝေး .. တကယ် ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဣ”
“ဘာ မလုပ်ရမှာလဲ .. ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့ဟာ .. ဘာထဲ
စာနည် .. ဝေး ဒယ်ဒီက လိဆယ်ပြီး လိမ်ပြောတယ်လို့ ပြောချင်နေ
တာလား ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်တယ် ..”

“ဘာ!...”

“ဟိုလေ .. မဟုတ်ဘူး၊ သူ အမြင်မှားတာ နေမှာပါ ..
က စာနည် တို့ပါ ဝေး ရယ် ..”

စာနည် စိတ်ထဲကတော့ ဒီလူကြီး ဝလီဝလာ ဝလီဝလာ
ပြောတာလို့ စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အလကားလူကြီး .. ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ခံရသေး .. အခု ကြည့်စမ်း .. ဂျာကြီးက သူ့ကို လုပ်ချင်စောနဲ့ ရှေ့တိုးလာရင်း ချော်လဲကျတာကို မသိရင် .. သူကပဲ ထိုးသလိုလို .. သူ့သမီးကို ပြောလွှတ်လိုက်ပါသည်။

“နေပါဦး .. ဂျာကြီးနဲ့ ဝေး ကို ရှင် အထင်သေးတာလား ..၊ ဇာနည် .. ရှင်းချင်ရင် ဝေး ကို ခဲ့ လာရှင်း .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ချောင်းရိုက်တာတို့ ဘာတို့ လုပ်ရအောင် ရှင်က အခြောက်လာ..”

“ဟင့်အင်း အစို .. အဲလေ ယောက်ျား ..”

အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ဇာနည် ပြောတော့ ဝေး က ချက်စောင်းထိုး အံကြိတ်ရင်း ...

“အေး .. ဂျာကြီး တစ်ခုခုဖြစ်တယ်လို့ ကြားလို့ကတော့ ရှင် အသေပဲ မှတ် ..၊ တောက် .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိတဲ့ ကောင် .. ယောက်ျားပိုင်းလုံးကောင် ..”

အခုနောက်ပိုင်း ရီတေဝေး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အရင်လို သူ လိမ့်လို့ ပတ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ဇာနည်ရွှေတိုး ရိပ်မိလာ ပါ သည်။ ဒါပေမယ့် ရသလောက်တော့ အပျော့ဆွဲ ဆွဲကြည့်ရမှာပဲ လေ ..။

“ဝေး ရယ် .. ကိုယ်လေ .. ဝေး ကို မခွဲနိုင်လို့ အချစ်လွန်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့တာပါ .. နော် .. ဇာနည် ကို မမှန်းပါနဲ့နော်..”

“ထွီ.. ရှင်ကို မမှန်းဘူး.. ရွဲတာ ..၊ ရှင်မို့လို့ အရှက်မရှိ ပြော ရဲသေးတယ် .. ကိုယ့်အမေလောက်ရှိတဲ့ ဟာမကြီးကို တွဲပြီး ညာစား တဲ့ကောင် .. ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး .. တောက်!..”

ရီဝေဝေး .. အားပါးတရပြောပြီး လှည့်ထွက်တော့ ...

“ဟာ!.. ဝေး .. ဇာနည် ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ..၊ ဝေး ...”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဇာနည်ရွှေတိုး ဘယ်လိုမှ တားမရတော့..၊ လှရည်စန္ဒာ ဆိုတဲ့ ဝပြမကြီး ကိုရှင်ရှာပြီးကတည်းက တက်လိုက်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဒီနေ့နဲ့ပါဆို ဇာနည်ရွှေတိုး နဲ့ တွဲတဲ့ ကောင်မလေး တွေ ဝေး နဲ့ပါဆို ခွာပြကြတာ ငါးယောက် ရှိပါပြီ ..။

“ပြိတ္တာမကြီး .. သင်းလုပ်လို့ ငါ့စားပေါက်တွေ ပိတ်ကုန်ပြီ”

ဇာနည်ရွှေတိုး ဟို ဝရည်စန္ဒာ ဆိုတဲ့ ဟာမကြီးကို စိတ်ပေါက် ပေါက်နဲ့ မေတ္တာပို့နေမိပါသည်။

ဦးထွဋ်အောင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးထွဋ် အောင် မနေ့က မောင်အောင်ကြာ ကို ပို့ပြီးပြီးချင်း အိမ်နောက်တော့

သမီးဖြစ်သူကို မှင်သေသေနဲ့ အခုလို ပြောတာပေါ့။

“ဘုရား .. ဘုရား .. ဒယ်ဒီကို လှပျံ့တော်ပတ္တမြားသွေးဆေးလေး ပေးစမ်းပါကွယ် ..”

ဒယ်ဒီရဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာတဲ့ပုံစံကြောင့် ရီဝေဝေး ပျာယာ ခတ်သွားပါသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ ဒယ်ဒီ ..”

ရီဝေဝေး ဒယ်ဒီအတွက် သွေးဆေးကို ဗျာလာရင်း အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ရေတစ်ခွက် ယူခိုင်းကာ ဒယ်ဒီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ဒယ်ဒီက လက်ကာပြကာ ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သမီးရယ် .. ခဏလေး ..”

ဒယ်ဒီက ခပ်မြန်မြန် သွေးဆေးကိုသောက်ပြီး ကောင်မလေး ယူလာတဲ့ရေခွက်ကို လှမ်းယူကာ ရေနဲ့ မျောချပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ဒယ်ဒီ အရောက်မြန်လို့ ..”

“ရှင် .. ဘာကိုလဲ ဒယ်ဒီ..”

“မောင်အောင်ကြာ ပေါ့ သမီးရယ် .. မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကွယ် ..”

“ရှင်!... ဂျာကြီး .. ဂျာကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ ..”

ရီဝေဝေး ကိုယ်တိုင် ဒယ်ဒီစကားကြောင့် ရင်ဘတ်ဖိမိပါသည်။

ဦးထွဋ်အောင် သမီးဖြစ်သူကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သမီးရယ် .. သမီးရဲ့ကောင် .. ဟိုကောင်...”

“စာနည် လား .. ဒယ်ဒီ ..”

“အေး .. အေး .. စာနည်ရေဝေး ဆိုလား ..”

“စာနည်ရွှေတိုး ပါ ဒယ်ဒီရယ် ..”

ရီဝေဝေး စကားကြောင့် ဦးထွဋ်အောင် ခေါင်း အမြန်ညိတ်ဖြဲလိုက်ရင်း ...

“အေး .. အဲဒီကောင် ဘယ်ကလူမိုက်တွေခေါ်လာလဲ မသိဘူးငါးယောက်လောက် ရှိမယ် ..၊ ဟာ .. လက်ထဲမှာလဲ တုတ်တွေ ဓားတွေ .. ဒူးလေးတွေ .. သေနတ်တွေ ...”

ရီဝေဝေး မျက်လုံးပြူးသွားကာ ...

“ဘယ်လို!... ဘယ်လို .. ဒယ်ဒီ .. ဒူးလေးတွေ သေနတ်တွေ ဟုတ်လို့လား ..”

ဦးထွဋ်အောင် သူ့စကား လွန်သွားတာ သိလိုက်တာကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟိုဒင်းလေ .. သူတို့အကျိုးမှာ ဒူးလေးတွေ သေနတ်ပုံ ပြောတာ”

“ဪ ..”

ရီဝေဝေး က တကယ်ကိုယ့်ကာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ တအံ့တဩ နားထောင်နေပါသည်။

“မောင်အောင်ကြာ က သူ့ဘာသာသူ လာတာ .. ဟာ .. ဒီကောင်တွေ နောက်ကနေ ဓားနဲ့ ခုတ် .. တုတ်နဲ့ ရိုက်ကြတာ..”

“ဘုရား .. ဘုရား .. ဂျာကြီး ဘာဖြစ်သွားလဲ ဒယ်ဒီ .. အခု ဆေးရုံမှာလား ..”

“ဟို .. ဆေးရုံတော့ မရောက်လိုက်ပါဘူး သမီးရယ် .. မေးစေတစ်ချက်ပေါက်သွားတယ် .. ပြီးတော့ အောက်ပိုင်းဆိုလား ..”

“ရှင်!...”

ဦးထွဋ်အောင် ကလည်း လည်သည်။ မမြင်ရ မတွေ့ရ နေရာဆိုတော့ သမီးလဲ လှန်လှောကြည့်လို့မရဘူးလို့ အပိုင်တွေးထားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဦးထွဋ်အောင် ခွင်ဆင်လိုက်တဲ့အကြိမ်အတိုင်း ဇာနည်ရွှေတိုး ခံရတော့တာပေါ့။

ရီဝေဝေး ဇာနည်ရွှေတိုး ခဲ့ပြဿနာကို ရှင်းလင်းပြီးတော့ ‘ဆွေသဟာ ရွှေတစ်ရာ’ ဆိုင်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ ရီဝေဝေး ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ ဂျာကြီး ကို မြင်တော့ ...

“ဟင်!... ဂျာကြီးကို ပိုင်းအရိုက်ခံလိုက်ရတယ်ဆို ..”

ဂျာကြီး က တအံ့တဩနဲ့ ...

“ဝေး က ဘယ်လိုသိလဲ ..”

“ဒယ်ဒီ ပြောတာလေ .. ဟို .. ဟို .. အောက်ပိုင်းထိသွားတယ်ဆို ..”

ဂျာကြီး မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။ အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် တော့ ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တာကြောင့် ...

“အင်း .. ဟိုလေ .. ထိသွားတယ် ..”

“ကွဲသွားတယ်ဆို ..”

“ဟမ်!...”

ရီဝေဝေး အတော် ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ ခေါင်းကုတ်ရင်း...

“ဟို ... မေး .. မေး ..”

ဂျာကြီး ယောင်ယမ်းပြီး သူ့မေးမှာကပ်ထားတဲ့ (လာစတာကို

စမ်းမိကာ ...

“အင်း .. ဟုတ်တယ်”

အခုမှ ရိုဝေဝေး ဒေါသ စဖြစ်မိပါသည်။

“တောက်.. သရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင် .. သတ္တိရှိရင် တစ်ယောက်ချင်း ချပါလား ..”

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ဝေး ရယ် .. ပြီးတာလဲ ပြီးသွားပြီပဲဟာ”
ကျွန်တော့်က ပြန်ဖျောင်းဖျနေရပါသည်။

“အို .. မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဝေး လဲ ခုန ဒီကောင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး အပြတ်ပြောလိုက်တယ်၊ နင်က လူမိုက်ငါးယောက်လောက်ခေါ်ပြီး တုတ်တွေ ဓားတွေနဲ့ ဂျာကြီး ကို ချောင်းရိုက်တယ်ဆိုလို့ ..”

“ပုခွေ၊ .. အဲဒီလို ပြောတော့ ...”

နည်းနည်း မဟုတ်ပါဘူး .. အန်ကယ်လ်တို့ကတော့ အဆမတန် ပိုပိုသာသာကို ပြောလိုက်တာပါ။

“စေချင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဘာဘူးပေါ့ .။ ဝေး လဲ ပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး နင် မလိမ်နဲ့ .. ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ပြောတာလို့ ပြောမှ လက်မခံချင်ဘဲနဲ့ လက်ခံလိုက်ရတာ ..”

ဂျာကြီး လေပူမှတ်ထုတ်မိပါသည်။ ဝေး က စိုးရိမ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ...

“သွားတာလာတာ သတိထားပြီး သွားပါ ဂျာရာ .. နော် ..”

ကျွန်တော် သူမမျက်ဝန်းတွေကို ငေးကြည့်မိပြီး တစ်စတစ်စ သူမ ကျွန်တော့်အတွက် အရောင်ပြောင်းလဲလာသလားလို့ သိချင်နေမိသည်။

ဒါပေမယ့် မမေးရဲ ..!

ပြီးတော့ အခွင့်ရေးယူတဲ့လူလို့ သူမ ထင်သွားမှာ ကျွန်တော် ကြောက်နေမိပါသည်။

ရင်မောရပါလား ကလေးရယ် ...!

“ဟာ .. တုံးလိုက်တာ ဂျာကြီး ရာ ..”
 ရုတ်တရက် သူ့လက်မောင်းကိုထိုးပြီး ရဲထွေး က ဝမ်းသာ
 အားရ ပြောတော့ သူ ခွံ့မဲ့ပြီး ...
 “ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါကွာ ..”
 ရဲထွေး က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ လက်အုပ်လေးချီကာ ...
 “ကန်တော့.. ကန်တော့.. ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးလို့ ဝမ်းစည်”
 ရဲထွေး က ဝမ်းစည် လို့ လှမ်းအော်တော့ ...
 “ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး ..”
 ရဲထွေး က တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်ပြီး ...
 “ဝမ်းသာတော့ အူခြောက်တယ်လေ .. အဲဒီတော့ အစိုဓာတ်
 ပြန်ဖြည့်ရတာ ..”

“ဒါဆိုလဲ ရေသောက်ကွာ ..”
 သူ ညစ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောတော့ ...
 “ရေက အမြုပ်မှ မထတာ ..”
 “ဒါဆိုလဲ ရှူးရှူးပေါက်ပေးမယ် ..”
 ကျွန်တော် ကပ်သီးကပ်သတ် ပြောနေတော့ ရဲထွေး နှုတ်ခမ်း
 တစ်ဖက် ကွေးရင် ပြုံးကာ ...
 “ရတယ်လေ .. မသူ ကို ပြောပြီး ဂျာကြီး အတွက် အောင်
 သွယ်လုပ်ပေးမယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရုံပဲ ..”
 ဒီတစ်ခါတော့ သူ ဗျာယာဇတ်သွားရပါတယ်။
 “ညီရေး .. အဲလေ .. ညီလေးကလဲကွာ .. ချစ်လို့ စတာကို
 စိတ်ဆိုးလား .. ဘာများမလဲ .. သောက်ခမ်း .. ကိုင်းခွက်နဲ့သောက်
 ရတာ အားမရရင် ညီလေး ဟောဟိုက စည်ပန်အောက်မှာ ပါးစပ်
 သွားဖြဲ .. သွား ...”
 “ဂျာကြီး .. ခင်ဗျား အဲလောက်လဲ လာစားမနေနဲ့ .. ပုံမှန်ပဲ
 ဆက်ဆံ ..”
 ကျွန်တော်က တဟဲဟဲ ...၊ ရဲထွေး မောင်စံလှ လာချပေးလို့
 စည်ဘီယာကို တစ်ငုံမော့သောက်ပြီး ခုနကကားကို ပြန်ဆက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဂျာကြီး .. အခုဆိုရင် .. မိဝေး .. ဂျာကြီး အပေါ် ဆက်ဆံပုံက သိသာလာပြီ .. စိုးရိမ်ပူပန်တယ်ဆိုတာ သံယောဇဉ် ရှိလို့ဗျ ..”

“နောက်တစ်ခွက် သောက်ဦးမလား ..”

“ဂျာကြီး နော် .. ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောတဲ့ဟာ” ကျွန်တော် သွားကြီး တဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ဟဲ .. ဟဲ .. ငါ အဲဒီလိုကျတော့လဲ မနေတတ်လို့ပါကွာ..” ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရဲထွေး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်

သည်။

“ဪ .. ဂျာကြီး .. ဂျာကြီး .. အခုကျတော့လဲ အပျိုမတမ်း လေး ကျနေတာပဲ ..”

“မင်းကြီးတော် အပျိုမတမ်းပါလား ..”

“အလကား စတာပါ ဂျာကြီးရယ် .. ကျွန်တော် အကောင်း ပြောနေတာ .. အခုဆိုရင်ဗျ .. အားလုံး အေးဆေး .. အန်ကယ်လ် ကလည်း ဂျာကြီးကို ကျိတ်ခိုက်နေပုံ ရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ဟို .. သူ့သမီးအတွက် ပြောပါတယ် ..”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ဒါပေမယ့် ငါ ဖွင့်မပြောရဲဘူးကွ၊ တော်ကြာနေ လက်ရှိအခွင့်အရေးလေးတောင် ပျောက်သွားပါဦး မယ် ရဲထွေး ရယ် ..”

ရဲထွေး က ကျွန်တော့်ကို အားမလို အားမရဟန်နဲ့ ...

“ကျစ် .. ဂျာကြီးဟာလေ .. ဘာကိုလန့်နေမှန်းကို မသိဘူး.. နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တယ် .. တကယ် ..”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ် ..”

ရဲထွေး က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“ဥပမာ ပြောတာပါဗျာ .. စိတ်ကြီးပဲ ..”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတွေ ခွတ်ချပြရင်း ...

“မလွယ်ဘူးကွ .. ငါက မင်းတို့အရွယ် မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ .. အိုကြီးအိုမ ဆိုတော့လဲ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဘာပြောတယ် ..”

“ဥပမာပြောတာပါ ဂျာကြီး ရယ် .. နောက်တစ်ခွက် ..”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဟေ့ကောင် .. ခုနကကား သုံးရင် ငါ ပါမစ်ပိတ်လိုက်မှာ နော် ..”

ဒီကောင်လေး ကျွန်တော့်ကို တမင်စနေမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

“အလကားစတာပါဗျာ .. အသံကံအရွယ် ဘာကွာလို့လဲဗျာ.. မီးဝင်မီးထွက်လောက်ပဲ ကွာတာ ..”

“ကဲကွာ .. ကွာဦးကွာ ..”

ကျွန်တော် ဒီကောင်လက်မောင်းကို ထိုးတော့ ဒီကောင်က တဟားဟား။ ကျွန်တော်လဲ ရောရယ်မိပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့..

“ကဲ .. ဂျာကြီး .. ပြောစရာရှိတာ ပြော .. လုပ်စရာရှိတာ လုပ် .. ကျွန်တော် အာမခံတယ်ဗျာ ..”

“မင်းက ဘယ်လို အာမခံတာလဲ ..”

“ဪ.. ဂျာကြီးကို မိဝေး လက်မခံရင် ဂျာကြီး ကို ကျွန်တော့် အဒေါ် တစ်ခုလုပ်နဲ့ ပေးစားမယ် ..”

“ခွေးကောင် ..”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆဲမိပါသည်။ ရဲထွေး ကတော့ အားပေးပါတယ်။ ငါးခွက်မြောက် အနေအထားနဲ့ပေါ့။

* ဝူးရတာလား ...

အရှူးထတာလား .. လူတွေက မေးတယ် ..

အမှန်က .. ကျွန်တော် ဘူးမကျပ်ဘူး။

အရင်လူ ဦးသွားပေမယ့်

ပထမ .. မရလဲ

ဒုတိယလူဆိုပေမယ့်

ထူးခြားတဲ့ ရံဘုန်သံက

စုံသံတွေလို ဆူညံနေတယ် ..

ရဲထွေး ရဲ့မြောက်ပေးမှုအရ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရီဝေဝေး ကို ရည်းစားစကားပြောကို ပြောရပါမယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုကဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိတာကြောင့် အခက်တွေ့ရပါသည်။

ဂနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ ကောင်တာမှာ ထိုင်လိုက် .. လမ်းလျှောက် လိုက် လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် စားပွဲတွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတဲ့ မန်ယူ က ...

“ဂျာကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဖြစ်ပါတယ် ..”

ကျွန်တော် ခုံသုတ်နေတဲ့ မန်ယူ ဆီ သွားပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“မင်း ရည်းစားထားဖူးလား ..”

မန်ယူ က မသင်္ကာဟန်နဲ့ ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. အလုပ်ထုတ်မလို့လား ..”

“ဟာ .. ငါ မေးတာ ဖြေစမ်းပါကွာ ..”

“အင်း ..”

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အားတက်သွားပါသည်။

“မင်း ရည်းစားစကားကို ဘယ်လိုပြောလဲ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြန်မာလိုပဲ ပြောတယ်”

“ဟာ .. ဒီကောင် ..”

“ဟို .. ဝါးစပ်နဲ့ ..”

ဒီကောင်လုပ်မှ ပိုဆိုးကုန်ပါသည်။

“ဟိုလေကွာ .. ရည်းစားစကားကို အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လို ပြောလဲ .. အဲဒါ .. မေးတာ ..”

မန်ယူ က အခုမှ သဘောပေါက်ပုံနဲ့ ...

“ဪ .. အဲလိုမေးတာလား .. ဒါများ ဂျာကြီးရဲ့ .. လွယ်

လွယ်လေး .. မင်းကို ချစ်တယ် .. မင်း ချစ်မလား .. လက်ခံလား... ဒါပဲပေါ့”

“ဟာ .. မင်းစကားက ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ကွာ ...”

ဒီကောင် ခေါင်းကုတ်သွားပါသည်။

“အဲလို ဒွဲကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဂျာကြီးရယ် အခြေအနေ ပေါ် မူတည်ပြီး လှည့်ပတ်ပြောရတာပေါ့၊ ဘာလဲ .. ဂျာကြီး အစ်မ ဝေး ကို ပြောမလို့လား ..”

“ဟင် .. မင်းက ဘယ်လိုသိလဲ ..”

မန်ယူ က ကျွန်တော့်ကို ‘အ’ရန်ကောဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ ကြည့်ကာ...

“ဂျာကြီးရယ် .. ရင်းနှီးတဲ့လူတိုင်း အကုန်သိတယ် .. အစ်မ ဝေး တောင် သိတဲ့ဟာ ..”

“ငါ့ပုံစံက အဲလိုရုပ် ပေါက်နေလို့လား ..”

“ဟာ .. ပေါက်တာပေါ့”

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်ဆို ဒီ ကောင်မလေး အိမ်မှာပဲ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော် ဖုန်းရှိရာကို သွားပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ လုပ်တော့ ...

“ဂျာကြီး ဖုန်းကြိုးတွေ ပြတ်နေတယ်လေ ..”

“ဟာ .. အရေးထဲကွာ ..”

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ ဖုန်းကို ချတော့ ...

“ဂျာကြီးမှာ ဟမ်းဖုန်း ရှိတာပဲဟာ ..”

“ဪ .. အေး .. ဟုတ်သားပဲဟာ ..”

ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် မန်ယူ က ရယ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ယူကာ လှမ်း ဆက်သည်။

“ဟလို .. ရီဝေဝေး ရှိပါသလား ခင်ဗျာ ..”

တစ်ဖက်က အခုလို ပြောပါတယ်။

“မရှိပါဘူး ရှင် ..”

“ဘယ်သွားလို့လဲ ခင်ဗျာ ..”

“အခု ဖုန်းပြောနေလို့ပါ ..”

“ဟာကွာ ..”

ကျွန်တော် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံကြောင့် သူမ တစ်ဖက်ကနေ သဘော ကျနေပုံ ရပါတယ်။

“ပြော ..”

“ဟိုလေ .. အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ ..”

“အဲဒါများ ပြောလေ ..”

“ဟိုလေ .. ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလား ..”

သူမ အတန်ကြာတဲ့အထိ အသံတိတ်သွားပါသည်။ ပြီးမှ ...

“ဘာလဲ .. ရည်းစားစကားလား ..”

“အင်း .. ဟာ .. ဟုတ်ဖူး .. ဟို ..”

ရီဝေဝေး က ကျွန်တော့် ဖြစ်ပုံကြောင့် သဘောတွေကျနေပါသည်။

“အလကား စ,တာပါ”

“ဒါဆို လာမယ်ပေါ့”

“အင်း ..”

“ဟာ .. တကယ်နော် ..”

“အင်းပါဆို .. ဒါပဲနော် ..”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရင်း လက်သီး

လက်မောင်းတန်းကာ ...

“ဒါမှ ငါကွ ..”

“ဂျာကြီး ဘာတဲ့လဲ ..”

“လာမယ်တဲ့ ..”

မန်ယူက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်လိုပဲ ဝမ်းသာနေပုံ ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကို ရီဝေဝေး ရောက်လာပါတယ်။ သူမ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ အန်ကယ်လ်ဦးထွင်အောင် နဲ့ပါ။

သူမက သူ့အဖေလက်ကို တွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေစေနဲ့ ကြည့်ပါတယ်။

“အေးကွာ .. ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီအော့ဖ် ဆိုတော့ ဘီယာလေး ဘာလေးသောက်ရင်း မင်းနဲ့ စကားပြောရအောင် လိုက်လာတာ ..”

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီလို ..။

ပြဿနာတစ်ခုက ဝင်ပြီဟောဆိုရင် အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ နေရာစုံက ရှုခိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းနေတယ်လို့ ပလာတာရောင်းတဲ့ လူကြီး ဟိုနေ့က အရက်မူးမူးနဲ့ ပြောသွားတာ မှန်တယ်။

စာကလေးခွေရောင်းတဲ့သူလည်း မူးလာပြီဟောဆိုရင် ဒဿန စကားတွေ ပြောတတ် ဆွေးနွေးတတ်ပါတယ်။

ညနေစောင်းလောက်ကတည်းက မိုးက မှောင်ကျနေပါသည်။ ရာသီဥတုက အေးစက်စက်။ ဒီမိုးမှောင်ကျနေတာက ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာအတွက် အကြိုခိုမိတ်ပုံတစ်ခုလို့ ဘယ်လိုထင်မှာလဲလေ။

လူက ပျားချင်ချင်ရှိတာကြောင့် အနွေးထည်တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်ထားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နားလို့က မဖြစ်။ မနက်ဖြန် ဦးအင်္ဂလန် ဆိုင်လာမယ်တဲ့လေ။

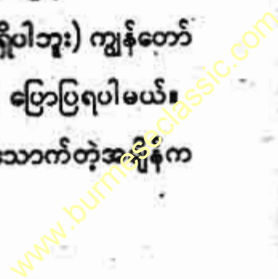
လူတစ်ဖက်သားကို ရစ်မယ် ဆူမယ် ပူမယ်၊ နားထဲက အငွေ့ တွေ ထွက်ပြီး ဦးခေါင်းက အပူရှိန် တထောင်းထောင်း မထရုံတမယ် ဦးအင်္ဂလန် က ပြောတတ်သည်။

ဆိုင်ကလည်း ထုံစံအတိုင်း ညနေစောင်းပြီဆိုတာနဲ့ လူက ကျလာပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ .. ထမင်းဆိုင်တို့သာ ဘေး ချင်းကပ်ဖြစ်ဖြစ် .. တစ်ဆိုင်ကျော် နှစ်ဆိုင်ကျော်ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်လို့ ကတော့ သာတဲ့ဆိုင်က ရောင်းရပြီး ကျန်တဲ့ဆိုင်က အရောင်းပါး တတ်သည်။

အရက်ဆိုင်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ဘေးချင်းကပ်လည်း လူ စည်ကားနေတတ်ပါသည်။ ကိုယ့်ဆိုင်လည်း ရောင်းရ သူများဆိုင် လည်း ရောင်းရပါသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလို ဒီ အရက်က လက်ဖက်ခြောက်များသွားလို့ .. နည်းသွားလို့ မရှိ။ ဒီအရက်က ဒီရေစံနဲ့ရောလည်း ဒါပဲလေ။

ထားပါ .. အရက်ဆိုင်ကအကြောင်း ရှင်းပြဖို့ တော်တော် လျှာရှည်သွားတယ် မထင်ပါနဲ့။ (ထင်လဲကိစ္စမရှိပါဘူး) ကျွန်တော် တံဆိုးမိုးမှောင်ကျတဲ့ ညတစ်ညအကြောင်းကို ပြောပြရပါမယ်။

ကိုဒီထိပ်တင် နဲ့ ဖော်လိုဝေး တို့ လာသောက်တဲ့အချိန်က

ည ရှစ်နာရီခန့်ရှိပါပြီ။ သူတို့ဝိုင်းလဲ ကိုယ် မသွားဖြစ် ...။ ည ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ လူက နည်းနည်းပါးလာတယ်ဆိုရုံလေး ခေါ့။ ကျွန်တော် ကောင်တာမှာ မကွေးသား မဲပြာ ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး သူတို့ဝိုင်းဆီ ကူးလာပါတယ်။

“နေမကောင်းဘူးလား ဂျာကြီး ..”

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်း ဖော်လိုဝေး က မေးတော့ ...

“အေးဗျာ .. လူက ချမ်းစိမ့်မိနဲ့ နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်ချင် နေတယ် ..”

သူတို့ဝိုင်းကို ကြည့်တော့ ပုလင်းက တစ်ပိုင်းကျိုးနေပါသည်။ ကိုဒီထိပ်တင် က ကျွန်တော့်ပုံစံကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဟေ့လူ ပေါ့မနေနဲ့ .. ဒီရာသီက .. အားလုံး တုပ်ကွေးဖြစ်နေ တဲ့သူတွေ များတယ်နော် .. ဆေးလေးဘာလေး ကြိုသောက်ထား ဦး ..”

“အေးဗျာ .. မန်ယူ ခဏလာဦး”

“ရက်စံ ဂျာ ...”

ကျွန်တော် တစ်ဆိုင်ကျော်က ဆေးခန်းက ဒေါက်တာနေထွန်း ဆီမှာ ဆေးသွားဝယ်ခိုင်းပါသည်။

“ပိုက်ဆံမယူသွားနဲ့ .. မနေ့က ဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှာ လာဆွတ် သွားတာ သူ မရှင်းသွားဘူး ..”

“ရက်စံ .. ဂျာ ..”

မန်ယူ ထွက်သွားတော့ ကိုဒီထိပ်တင် က ...

“ဒီဆရာဝန်က သောက်တတ်လို့လား”

ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် ဖော်လိုဝေး က အမြည်းတစ်ဖတ် ယူစားရင်း ...

“ဆရာဝန် .. အရက်မသောက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ ..”

“အေး .. ဒါတော့ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူမမြင်အောင် အရက်ကို ပိုက်နဲ့ ဒရစ်သွင်းပြီး ချိတ်ချင် ချိတ်လေးလို့ ...”

ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။ မန်ယူ ပြန် ရောက်လာတော့ ဆေးထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ဆရာဝန်က ဂျာကြီး ကို ပြောနေတယ် ..”

“ဘာပြောလဲ ..”

မန်ယူ က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“မင်းတို့ဂျာကြီးက ဆေးခန်းမလာရအောင် ရောဂါကြွမ်းနေလို့ လားတဲ့၊ သူ့ဆိုင်ကျတော့ ငါက လာသောက်ရတယ်တဲ့၊ ငါ့ဆေး

ခန်းကျတော့ သူက ဘာလို့ မလာရတာလဲတဲ့ ..”

ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ...

“မင်း ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ .. ဆရာဆေးခန်းက အမြည်းမှ မရှိ တာလို့ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် တို့က ရယ်ကြပါသည်။ ဆိုင်ထဲကို လှုပ် ဖြူနဲ့နဲ့ နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာပါတယ်။

“ဂျာကြီး ရေ .. လုပ်ဗျာ”

ဝိုင်းနံပါတ်ဆယ့်တစ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောတော့ ကျွန်တော်က လှမ်းအော်ရပါသည်။

“ဟေ့ .. စိုးစိုး ဆီ သွားလိုက်ဦးလေ ..”

“ရက်စံ .. ဂျာ ...”

ပြူးတူး က စိုးစိုး ဝိုင်းဆီ သွားပါသည်။ ကိုဖော်လိုဝေး က စိုးစိုး ကို ကြည့်ရင်း ...

“လှုပ်ကသာ ပျောနဲ့နဲ့ ပျောဖတ်ဖတ် .. တော်တော်သောက် နိုင်တဲ့ ကောင်ကွာ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က စိုးစိုး ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီကောင်ရုပ်က တကယ် ကောင်မလေးတွေကျမယ့်ရုပ် ..”

ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် ဖော်လိုဝေး က သတိရဟန်နဲ့--

“ဟေ့လူ .. ဒါနဲ့ ဟိုကောင် လာသေးလား ..”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“ဘယ်သူရမှာလဲ .. ခင်ဗျား အချစ်တော် ဓာနည်ရွှေတိုး လေ ဗျာ ..”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါရင်း ...

“မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီဗျ”

“သတိလဲထားဦးနော် .. ဒီကောင်က ခင်ဗျားကို အမှုန့်ချေချင် တာနော် ..”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျာ .. အလကားကောင် .. တကယ် သတ္တိ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် က ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ...

“အေးလေ .. ဂရုစိုက်စရာက ရှိနေပြီဆိုတော့ .. ဘယ်လိုလဲ လုပ်ပါဦး ..”

ရီဝေဝေး ကို ရည်ရွယ်မှန်း ကျွန်တော် သိတာကြောင့် တူနီ တော် ရှက်ရှက်နဲ့....

“ဒီလိုပါပဲဗျာ ...”

“ဟေ့လူ .. ရှက်မနေနဲ့ .. အဆင်ပြေနေတယ်ဆို ..”
ဖော်လိုဝေး ကလည်း သူ့ကဗျာအတွက် ကုန်ကြမ်းယူချင်နေပုံ
ရသည်။

“ဖွင့်တောင် မပြောရသေးပါဘူးဗျာ ..”

“ဟာ .. လုပ် .. လုပ် .. နောက်ကျတယ်ဆိုတာ နောက်
ကောက်ကျတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်နော် ..”

“ဟာ .. ခင်ဗျားပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ .. ဖွဟဲ့ .. လွဲပါစေ”

ကျွန်တော် ဖြစ်ပုံကြောင့် ဟိုလူတွေက တဟားဟား။ ကျွန်
တော် ဆေးသောက်ပြီးတော့ ...

“ကဲ .. သွားဦးမယ်၊ တော်ကြာ မိန်းမ ပွမ်နေဦးမယ် ..”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ လစ်မှ ..”

ကျွန်တော် ဖော်လိုဝေး ကို ဖ်ချင် နောက်ချင်တာကြောင့် ...

“ခင်ဗျားက ပွမ်ရတဲ့လူမှ မရှိတာ .. ဖော်လိုဝေး ရယ် ..”

“ပွမ်ရမယ့်လူ မရှိပေမယ့် မနက်ဖြန် မြို့ထဲမှာ စောစောချိန်း
ထားတဲ့လူ ရှိတယ်လေ .. ကဲ ဟေ့ .. ရှင်းမယ် ..”

“လာပြီ ..”

ဖော်လိုဝေး က ဒီနေ့ရိုင်းအတွက် ရှင်းသည်။

ဖော်လိုဝေးနဲ့ ကိုဒီထိပ်တင် က တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရှင်း
ကြေး .. ကတိကဝတ် ပြုထားကြတဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကို။ သူတို့
ပြန်သွားတော့ လူလည်းရှင်းပြီမို့ မန်ယူ တို့အုပ်စုက စိုးစိုး ရဲ့ရိုင်းမှာ
တဝါးဝါးနဲ့ အဖွဲ့ကျနေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆေးသောက်ပြီးတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ မျက်
လုံးစဉ်းချင်နေတာကြောင့် အိမ်မပြန်တော့ဘဲ မဲပြာ ကို သေချာမှာ
ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာပဲ ဝင်အိပ်နေလိုက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရိုဝေဝေး ကို တွေ့ရပါသည်။ ရိုဝေဝေး က
အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အားရပါးရ ဖက်သည်။

ကျွန်တော်က တခစ်ခစ်နဲ့ သဘောကျနေပါသည်။

“ ဖုန်း .. ”

“ အမလေးဗျာ!... ”

နောက်ကနေ ဘယ်သူ ဘယ်လို ကြုံးကန်လိုက်သည် မသိ။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်ကနေ ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားပါ တယ်။

ရိဝေဝေး တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ ...။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်မှုန်ဝါးနဲ့ မျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်တော့ မားမားကြီး ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ...။

“ ဟင်!... ဦးလေး .. ”

ကျွန်တော် အခုမှ သတိဝင်လာကာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ငိုနေတဲ့ စိုးစိုး ...။

“ ဟင် .. မင်းက ဘာလို့ငိုနေတာလဲ၊ နေပါဦး .. ဒီအခန်းထဲ ကို .. ဟင်!... ဒေါ်လေး .. ”

ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်ရင်း ...

“ ဟေ့ကောင် ထစမ်း .. မင်း ငါ့ဆိုင်ကို အယောင်ပြုပြီး မဟုတ် တရုတ် လုပ်နေတဲ့ကောင် .. ”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ထရပ်ရင်း ...

“ ဦးလေးနော် .. ကျွန်တော် ဘာမဟုတ်တာ လုပ်လို့လဲ .. ”

ဦးလေးအင်္ဂလန် က ကျွန်တော် ပြောမှ ဒေါသပိုထွက်လာပုံ ရပါတယ်။ ဒေါ်လေး ဗြသက်မိုး က မျက်နှာထွက်နေပါသည်။ ဦးလေးက အဲကို ကြိတ်ရင်း ...

“ မင်း ဒီဟာမနဲ့ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး - ”

စိုးစိုး ကို လက်ညှိုးထိုးပြောတော့ စိုးစိုး က ချွန်းပွဲချင်ပါသည်။

“ အမလေး .. အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား .. တစ်သက်လုံး ယောက်ျားလို ဟန်ဆောင်ထားတာ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး။ ညက များသွားလို့ ဒီအခန်း ဝင်အိပ်မိမှ .. အိမ် .. ဟိမ် .. ”

“ ဗုဒ္ဓေါ .. ”

ကျွန်တော် ဆံပင်မွေးတွေ ထောင်တက်သွားသလို သေသေ

ချာချာ စိုးစိုးကို ပြန်ကြည့်မိပါသည်။ ဆံပင် ဖရိုဖရဲတွေကြားက စိုးစိုး ဟာ ...

“ဂလု ..”

တံတွေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ မျိုချရပါတယ်။ ဖုတန် ဖု .. ဖောင်း တန် ဖောင်းတွေက အခုလို ဖရိုဖရဲကြားမှာ အထင်းသား ..။

“ဟာ!... ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး ..”

“ဘာကွ .. မင်း .. မင်း ယောကျ်ား မဟုတ်ဘူးလား ..။ ကဲကွာ ..”

“အောင်မယ်လေးဗျ .. ဦးလေး”

“ကိုဂလန် .. ရှင် လွန်မယ်နော် ..”

“မလွန်ဘူးကွ .. မင်း ထွက်သွားစမ်း ..”

“မဟုတ်သေးဘူး .. ဦးလေး ..”

“မင်း ငါ့ကို ဦးလေးလို့ မခေါ်နဲ့ .. မင်း ဒီဆိုင်နဲ့ လုံးဝ မပတ် သက်နဲ့ ..”

“ကိုဂလန် .. ရှင် ပြဿနာကို စစ်စစ်မြစ်မြစ်မသိဘဲ စွတ်ဆက် ရမ်းမနေနဲ့ ..”

ဒေါ်လေးမြသက် က ကျွန်တော့်ရှေ့က ကာရင်း ပြောတော့

ဦးလေး မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ...

“ဘာ .. မင်းပါးစပ် ပိတ်စမ်း .. မင်းပါးစပ် မပိတ်ရင် ငါ ဒေါသက မင်းဘက် လှည့်သွားမယ် ..”

“ရှင် .. ရှင် ...”

“ဟိုလေ .. ဂျာကြီး က ဘာမှ ...”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းတို့ပါ .. ဒီဆိုင်က ထွက်သွားချင်လား”

မန်ယူ ကျပ်သွားရပါသည်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်ပါ တယ်။

“ဟင်!...”

အပေါက်ဝမှာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း မျက် ရည်တွေစီးကျရင်း သူ့ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်

ရဲ့ ဝေး ..။

“ဝေး .. ဟိုဟာ မဟုတ်ဘူး .. ရှင်းပြ ..”

“တော် .. ရှင်ပါးစပ်က ဘာမှမကြားချင်ဘူး .. ရှင် လူယုတ် မာ .. ရှင်ကို ကျွန်မ အထင်ကြီးမိတာ မှားတာပဲ ..”

ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့လဲ ရီဝေဝေး ကြောင့် ဝေဝေဝေတွေဖြစ် နေကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေမိပါသည်။

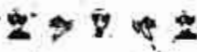
“ကိုယ် ရှင်းပြ ...”

“ဖြန်း ..”

ကျွန်တော် ပါးတစ်ဖက် ပူထူသွားပါသည်။ ရီဝေဝေ မျက်ဝန်း
တွေက မုန်းတီးနာကျင်မှုတွေ ထိခိုက်ခံစားလို့မဆုံးတဲ့ အရိပ်
အယောင်တွေက ကျွန်တော့်ပါးစပ် စကားလုံးတွေကို ရပ်တန့်စေခဲ့
ပါတယ်။

သူမ ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ ကျွန်
တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည်သွားစေခဲ့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အား
အင်တွေ ပျောက်ဆုံးစေခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခုခု လှစ်ဟာသွားခြင်းနဲ့အတူ ကိုယ် မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့
ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တဲ့ တစ်ဖက်သတ်ပုဒ်မကို နာကျင်
မုန်းတီးနေမိပါသည်။

“ ကျွန်တော်လဲ မှားသွားပါတယ် ဂျာကြီး ရယ် ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြရင်း ...

“မင်း မှားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘဲကွေး ရာ - ကံကြမ္မာကိုက
ငါ့ဘက်က မရှိတာ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖော်လိုဝေး က သက်ပြင်းချပါ
သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်ပြုတ်ပြီ။ အလုပ်ပြုတ်တာ
ထက် ရှက်တာက ပိုဆိုးပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်မှာလည်း မနေ။
တစ်နေရာရာမှာ သွားနေနေပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေရဲ့ မျက်လုံးရဲ့ အကြည့်ဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့
ကျွန်တော့်မှာ တကယ်တမ်း သတ္တိမရှိပါ။ တစ်နေ့ကုန် အပြင်
လျှောက်သွား .. ညဘက် မိုးတအားချုပ်မှ ပြန်လာတော့ ကိုနီနီ

တင်တို့ ကျွန်တော့်ကို လာရှာတော့ မတွေ့။ ဒီနေ့မှ .. အစောကြီး
ဒီလူတွေ ရောက်လာလို့ တွေ့ရတာပါ။

ကိုဒီထိပ်တင် မိန်းမ မဝိုင်း ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာ
သက်ဟန်နဲ့ ကြည့်ရင်း ...

“နင်တို့ မသိကြဘူးလားဟယ် .. စိုးစိုး က မိန်းကလေးမှန်း..”

မဝိုင်း စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် က သူ့မိန်းမ မဝိုင်း ကို
မကျေမနပ်နဲ့ ပြောပါတယ်။

“ဪ .. မင်းလို အရပ်တကာလှည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

မဝိုင်း သူ့ယောက်ျား စကားကြောင့် ...

“ဘာပြောတယ် ..”

“ဪ .. ဟိုလေ .. အရပ်တကာလှည့်ပြီး အတိုးတောင်းနေ
တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ..”

မဝိုင်း က မျက်စောင်းထိုးပြီး ...

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်နေတာ .. ရှင်တို့ အရေသောက်ဖို့ မဟုတ်
ဘူးလား ..”

ကိုဒီထိပ်တင် က မျက်နှာချိုသွေးပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ .. ငါက ဘာပြောလို့လဲ ..”

မဝိုင်း ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ ကျွန်
တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ...

“ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့ သိတယ်ထင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီ
ကိစ္စကလည်း ပြောစရာစကားက မစပ်မိတော့ ..”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်မိပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ မဖန်တီး
ခင်ကတည်းက ပျက်စီးမှုနဲ့ စတင်ခဲ့လေသလား ..။

ဝေးရဖို့အတွက် ‘ဝေး’ဆိုတဲ့ အရိပ်ကလေးနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့တာ
လား ...။

အပူအအေးတွေယုတ်ယူပြီး ပြောပြလိုရရင် မင်းကို ရှင်းပြ
ချင်ပါတယ်။ အချိန်အခါမဟုတ် ရွာချတဲ့ တစ်ဖက်ခွန်း ကံကြမ္မာကို
နာကျင်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြပါဦး .. ဘဲကွေး -”

တစ်ချိန်လုံး ပြောချင်နေတဲ့အကြောင်းကို ဘဲကွေးက အခုမှ
စပြောခွင့် ရပါသည်။

“ဒီလိုဗျ .. ဂျာကြီး ဝင်အိပ်နေတာ ကျွန်တော် နဲ့ ကိုဖိုးသား
တို့ မသိဘူး၊ ဟိုကလေးတွေကတော့ သိတယ်လေ .. သိတယ်ဆိုပေ
မယ့် ယောက်ျားလေးပဲ ထင်တာပေါ့ .. ဆိုင်ပိတ်ခါနီး အကြောင်းနဲ့

www.burmeseclassic.com

ပိတ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမိုးသား က ကလေးတွေမှာပြီး တခြား ဆိုင်မှာ ဘီယာ ..”

ဘဲကွေးက မရဲတရဲနဲ့ ဂျာကြီး ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ဖော်လိုဝေး က ဘဲကွေး ကို ပြောသည်။

“နေပါဦး... ကိုယ့်ဆိုင်မှာကိုယ် ဘာလို့ မသောက်တာလဲ”

ဘဲကွေးက ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟိုလေ .. ကိုယ့်ဆိုင်က ကိုယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ကာစတန်မာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ ..”

ဘဲကွေး က ရယ်ရင်း ...

“တခြားဆိုင်မှာဆိုတော့ ကိုယ်က စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အေး အေးဆေးဆေး သောက်လို့ ရတယ်လေ ..”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

ကိုဒီထိပ်တင် က စဉ်းစားရင်း ဘဲကွေး ဘက်က ထောက်ခံ စကား ပြောပါတယ်။

“ကဲ .. ပြောပါဦး .. ရှင်က အရေးထဲ ..”

မဝိုင်းက ပြဿနာ အစအဆုံးကို သိချင်နေပါသည်။

“ကလေးတွေက စိုးစိုး အရမ်းမူးနေတော့ သူ့အိမ်ကို ပြန်ပို့ဖို့ လည်း မသိ၊ ဆိုက်ကားတွေကလည်း မိုး တအားရွာတော့ တစ်စီး မှ မတွေ့တော့ဘူးလေ .. အဲဒါနဲ့ ဂျာကြီး အခန်းထဲကို ပို့လိုက် တာ ..”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း ...

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို ...”

ကျွန်တော် မပြောချင်တဲ့ဇာတ်လမ်းရဲ့အဆုံးသတ်ကို မပြော ချင်ပြောချင်နဲ့ ပြောမိတော့ ဘဲကွေး က ပျာပျာသလဲလဲနဲ့ ...

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာကြီး .. ဟိုဒင်း ဟိုဟာ .. မပြုဘူး”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။

“တကယ် .. တကယ်နော် .. မလိမ်ရဘူးနော် ..”

ဘဲကွေးက ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ...

“ဂျာကြီးရယ် .. ဂျာကြီးလဲ အရက်ဆိုင်မှာလုပ်နေတာပဲ .. ဂျာကြီး တအားကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာ .. အရမ်း အမူး လွန်နေတဲ့ အရက်သမားနဲ့ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့လူက ဒီစိတ် ရိုက် မလား ..”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် စကားကြောင့် မဝိုင်း က မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ရှင်က ထောက်ခံစကားတော့ အမြဲပြောတတ်တယ်နော် ..”

မဝိုင်း စကားကြောင့် ဘဲကွေးက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်တော့ ဂျာကြီးက လူးရင်းလိမ့်ရင်း ခုတင်အောက် ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်ပဲ စောင်ခြံပေးခဲ့တာလေ၊ ကျွန်တော် ထင်တာက ဂျာကြီး မနက်မိုးလင်းမှ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ အပေါ့ပါးသွားပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်တက်အိပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ..”

ကျွန်တော် မနည်း သေချာစဉ်းစားမိတော့ လင်းခါနီးအချိန် အပေါ့သွားချင်တာနဲ့ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဟိုစမ်းဒီစမ်းနဲ့ အပေါ့သွားတာ မှတ်မိပါသည်။

အိပ်ချင်နေတာကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှာ လူရှိနေလား .. မရှိလား မစဉ်းစားနိုင်အားပါ ..။

“အဲဒါဆို .. မင်း .. ဘာလို့ ဦးလေးအင်္ဂလန် လာတော့ မရှင်းပြတာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောတော့ ...

“ဂျာကြီးရယ် .. မနက်တိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမိုးသား .. ဆိုင်အတွက် ဈေးသွားဝယ်ရတာ ဂျာကြီး လဲ သိရဲ့သားနဲ့ ..”

“ဟာ .. ဟုတ်သားပဲ ..”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေး ..”

ဘဲကွေး ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဦးလေးအင်္ဂလန် ကို ဖြစ်ဖြစ်ချင်းနေကပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမိုးသား သွားပြီး အကြောင်းစုံ ရှင်းပြပြီးပြီ .. ဂျာကြီးက မနက်အစောကြီးက ထွက်သွား .. မိုးအရမ်းချုပ်မှ ပြန်လာတော့ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့မရလို့ ဦးလေးတော့ တပျစ်ပျစ်တောက်တောက်နဲ့ ...၊ ဖုန်းလဲ မကိုင်ဘူး ဆို ..”

ဖုန်းဆိုလို့ အခုမှ သတိရမိပါသည်။

“ဟာ .. ငါ့ဖုန်းက ဘက်ထရီကုန်နေလို့ အဲဒီ ငါအိပ်တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ဒီအတိုင်း ထားထားတာ ..”

ဘဲကွေး က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောသည်။

“ဟိုလေ .. ကျွန်တော်တို့ကို မဆူရဘူးနော် ..”

“ငါက ဘာကိုဆူရမှာလဲ .. မင်းတို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေတာ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဦးလေးက မေးလို့ ဂျာ နဲ့ အစ်မဝေး နဲ့အကြောင်း ပြောပြ လိုက်မိတယ် ..”

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားကာ ကမန်းကတန်း ဝင်မေးမိသည်။

“ဘာ .. ဘာပြောလဲ . ဦးလေး ..”

“ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မရတော့ဘူးတဲ့ .. တစ် ယောက်တည်းဆိုရင် အခုလို ပေါက်တတ်ကရ ဖြစ်နေမှာတဲ့ ...၊ ပြဿနာတွေ အေးချမ်းသွားရင် ငါတို့လင်မယားပဲ အဲဒီကောင်မ လေးရဲ့ အဖေနဲ့ စကားပြောရမယ်တဲ့ ..”

“ဟံ့!... တကယ် ..”

ဘဲကွေး က ရက်ရတ်စက်စက်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဒါဆို ပြဿနာ ပြေလည်အောင်ပဲ ကြိုးစားရတော့မယ်ပေါ့”

“ဒေါ်လေးက ပြောသေးတယ် ..”

ဘဲကွေး စကားကြောင့် ဘဲကွေး ဆီ အားလုံး အာရုံရောက် သွားကြပြန်ပါသည်။

“ဘာပြောလဲ ..”

မဝိုင်း ဝင်မေးတော့ ...

“ဂျာကြီးက သူတို့တူ ဆိုပေမယ့် သူတို့သားပဲတဲ့၊ သူတို့လဲ

သားသမီးရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီဆိုင်ကို လက်ဖွဲ့ပြီး အကြီးကျယ် ဆုံး မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ပေးရမယ်တဲ့ ..”

အားလုံး ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ငိုငင်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် မဝိုင်း က ...

“ဟဲ့ .. နင် ပျော်ရတော့မယ့်အချိန်လေ ..”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဒါပေမယ့် ဝေး က ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတဲ့ဟာ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဖော်လိုဝေး က ကျွန်တော့်လက်ပြင် ကို လှမ်းရိုက်ရင်း ...

“တုံးပါကွာ .. ရှင်းပြရမှာပေါ့ .. ငါတို့လဲ ခွဲတာပဲဟာ ..”

“လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းပြလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး -”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုဒီထိပ်တင် က ခြီးစားဟန်နဲ့-

“ဒါဆိုလဲ ဒီလိုလုပ် .. ဒီအချိန်ဆို ခိုးခိုးလဲ သူ ဟိုဒင်းမပြန်

ရတာ သိနေလောက်ပြီပေါ့ ..”

“ဒါပေါ့ ..”

“သူ့ကို ခေါ်ပြီး ရှင်းပြခိုင်းရင်းရော ..”

RJ

ဒီဇိုင်းခ

ကိုဒီထိပ်တင် သူ့အကြံအစည်ကို အားတက်သရော ပြော
တော့ သူ့မိန်းမ မပိုင်း က အခုလို ပြောပါတယ်။

“ရှင် အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့ပြီ ကိုထိပ်တင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. စိုးစိုး သေသွားလို့လား ..”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

မပိုင်း က ငြင်းတော့ ကိုဒီထိပ်တင် က သူ့မိန်းကို မျက်စောင်း
ထိုးကာ ...

“အဲဒါများ .. မင်းစကားက ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ကျွန်မ ကြားတာတော့ စိုးစိုး အိမ်မှာ မရှိ
တာ နှစ်ရက်ရှိပြီလို့ သတင်းသုံးသုံး ကြားတာပဲ ..”

တစ်ချိန်လုံး ဝမ်းသာနေရပြီးမှ အခုမှ ရင်ထဲကို အလုံးကြီး
စို့တက်သွားပါတယ်။

“ဒုက္ခပဲကွာ .. ဟုတ်မလိုလို့နဲ့ ..”

ကိုဒီထိပ်တင် ရဲ့ ညည်းသံကြောင့် ဖော်လိုဝေး က အခုလို
ပြောပါတယ်။

“လုပ်မနေနဲ့ .. မင်း ဝေး ကို မရမက ရှင်းပြကွာ ..”

“အေးဗျာ .. အိမ်ထဲဝင်ပြီး သွားတွေ့ပြီး ရှင်းမယ် ..”

ပိုင်ခိုင်းအပ် “ဂျ”

RR

“ကောင်းတယ် ..”

အားလုံးရဲ့ထောက်ခံမှုကြောင့် ကျွန်တော် အားတက်သွားတာ
အမှန်ပါ။ ကိုယ် မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားအတွက် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်
ဖို့ ခွန်အား ရှိလာပါပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး ရိုဝေဝေး ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကို
အဆုံးရှုံး မခံနိုင် ...။

ဘာတွေပဲ တယ်လိုအတားအဆီးတွေ များများ ကိုယ် မင်း
အနားကို ရောက်အောင်လာခဲ့မယ် ဝေး ...။

မင်းရင်ထဲက အမုန်းတွေ ပြေပျောက်ဖို့ ငါ့အချစ်တွေ မင်း
အတွက် ယူလာခဲ့ပါ့မယ် ဝေး ရယ် ...။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

- * သမာဓိမရှိလို့ မသိရှာတာ မဟုတ်ဘူး...။
- * ခြေရာရှာပြီး ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်
ခါးနှာတာပဲ အပတ်တင်မယ်...။
- * ဟိုလိမ့် ဒီလိမ့်နဲ့ မီးခိုတ်အိပ်လဲ
အိပ်မပျော်သူက အိပ်မပျော်တာပါပဲလေ...။
- * ရင်ဘတ်ဆိုတာ သိပ်ထည့်လို့ရတဲ့
ပလတ်စတစ်အိတ်လဲ မဟုတ်ဘူး...။
- * ကတ္တီပါဘဲပြုံးနဲ့
မိုးထစ်ချွန်းရွာဘောင် ပြုံးပြလိုက်ဝမ်းကွယ်
မသမာသူတွေ ဝမ်းသာတဲ့အရာတွေ
ဝမ်းပေါလအောကြီးတွေမယ်...။

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ ..”
 “ဟိုလေ ..”
 “အေး .. ရပြီ ..”
 ကျွန်တော်တောင် ဘာမှမပြောလိုက်ရသေးဘဲနဲ့ လှည့်ထွက်
 သွားတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်ရပါ
 တယ်။
 “ဦးလေး ..”
 ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ကာ --
 “ဘာတုန်းက ..”
 “ကျွန်တော် ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ ..”
 “မင်းပဲ .. ဟိုလေ .. ဆို ..”

ကျွန်တော် အလောက်တုံးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။
“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဟိုလေ ဆိုတာ ကျွန်တော် စကားပလ္လင်ခံ
တာ ..”

“ရှုပ်နေတာပဲကွာ .. ကဲ ပြော ...”
ခြံစောင့်သာ ပြောတယ် .. လေသံက ဘုရင်ခံလေသံ ..။
“ဂျာ ..”

“ဘာ .. မင်း လာနောက်မနေနဲ့ ..”
ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက သူ့ကို တမင်
နောက်နေတယ်လို့ ထင်ပုံ ရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော့်နာမည်က .. ဂျာ ..”
“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ .. မုည့်လဲ မုည့်တတ်ပါ့ကွာ”
ပါးစပ်က ပွစိပွစိရွတ်ပြီး ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး ခြံမစောင့်ဘဲ
ခြံထဲ ဝင်သွားပါသည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ ပြန်ရောက်လာပါ
တယ်။

“မရှိဘူး .. အပြင်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ..”
“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ ..”
“ရှိဝေဝေး .. လေ ..”

“အဲဒါဆိုလဲ တံခါးဖွင့်ပေးလေ ..”

“အေး ..”

ယောင်ရမ်းပြီး ဦးလေးကြီးက ဖွင့်ပေးမည်လုပ်ပြီးမှ သတိရ
ကာ ...

“ဟာ .. မရှိပါဘူးဆို ..”

“ဦးလေးပဲ ရှိတယ်ဆို ..”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး အတော်စိတ်ညစ်နေပုံ ရပါသည်။

“ငါ ယောင်ပြီး ပြောမိတာပါကွာ .. သွားပါတော့ ကလေး
ရယ် ..”

ကျွန်တော်လည်း သံမိဋ္ဌာန်ချမိသည့် စိတ်ကူးအတိုင်း ...

“ဟင့်အင်း .. သွားဖူးဗျာ ..”

“သွားပါကွာ .. ငါ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဆို တိုက်ပါ့မယ် ..”

ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်လေး ..”

“ဟာ .. ဘာလို့ တိုက်ရမှာလဲ ..”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ခေါင်းတဖြည်းဖြည်း ကုတ်ကာ ...

“တိုက်ပါကွာ .. မဟုတ်ရင် ငါ အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ် ..”

သူ့ဘာသာ ပြုတ်ပြုတ် ကင်ကင် .. ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိစ္စ

အခုအချိန် အရေးကြီးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေး ညားရင် အလုပ် ပြန်ခန့်လို့ရတာပဲ မဟုတ်လား... အဲဒါကြောင့် ...

“ပြုတ်ပြုတ်ဗျာ .. ဝေး .. ဝေး ..”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ပြုကြီးနဲ့ ခြင်က လှမ်းအော်ပါသည်။ ဦးလေး ကြီးက ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေရှာပါတယ်။

နောက် သုံးလေးငါးခါလောက်တော့ သူမ မျက်နှာစုပုပ်ပုပ်နဲ့ ထွက်လာပါတယ်။

“ရှင် .. အရှက်မရှိဘူးလား ..”

ကျွန်တော် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ...

“ရှိပါတယ် ဝေး ရယ် .. အိမ်မှာ ခဏထားခဲ့တယ် .. ကိုယ်

ရှင်းပြတာ ခဏလေး နားထောင်ပေးပါကွာ ..”

“အို .. နားမထောင်ပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မအားလို့လား ..”

“ဘာ!... ရှင် .. ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ် .. ဂျာ လေ ..”

ရီဝေဝေး တကယ့် အလိုက်ကနဲဆိုးမသိတဲ့ ဂျာကို ကုပ်ဆွဲ ထုရိုက်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ရှင် ဒီကသွားမလား .. မသွားဘူးလား ... မသွားလို့ရှိရင် ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ..”

“ခွဲထိုးရမှာလား ဟင် ..”

“ရှင် .. ရှင် ...”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး မနေသာတော့။ သူထက်တုံးတဲ့ကောင်နဲ့ လာတိုးနေရတာကြောင့် သူ့ရဲ့ခြံပိုင်ရှင် ရီဝေဝေး ရဲ့မျက်နှာကို အလိုက်တသိနဲ့ ကြည့်ကာ ...

“ကဲပါ မောင်ရင်ရယ် .. ပြန်ပါတော့ .. နောက်မှ ပြန်လာခဲ့ နော် .. ငါ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါ့မယ် ..”

ရီဝေဝေး က ကျွန်တော့်ကို စားမတတ် ဝါးမတတ်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက လက်ဖက်ရည် ခေ့တိုက်ပါ။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ .. နင်က အစအဆုံးလဲ မသိ .. ခဏလေး ဖြစ်ပျက်နေရတာကို အဟုတ်ထင်နေတာ .. အစအဆုံး နင့်ကို ပြော ပြီးပြီပဲဟာ .."

"သိပါတယ် .."

ရီဝေဝေး ရဲ့ တုံးတိတိစကားကြောင့် ဟိုနှစ်ယောက် ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်သွားကာ ...

"ဘယ်လို .."

သူသူအောင် စကားကြောင့် ရီဝေဝေး က စုပုတ်ပုတ်နဲ့ ...

"ငါ့ကို ဒန်းဒန်း အဖြစ်အပျက် အစအဆုံး လာပြောပြီးသွား ပြီ .."

ရီဝေဝေး စကားကြောင့် ရဲထွေး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ...

"ဒါများ နင်ကလဲ ဂျာကြီး သနားပါတယ်ဟာ .."

"အို .. မသနားနိုင်ပါဘူး၊ ဂျာကြီးက ဘာမှမလုပ်ဘူး ဆိုပေမယ့် အိပ်မောကျနေတဲ့အချိန်တော့ ဖက်တော့ ဖက်မိမှာပေါ့ ဟာ .."

ရီဝေဝေး စကားကြောင့် သူသူအောင် နဲ့ ရဲထွေး တဟားဟား ရယ်ပါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ မိဝေး ရယ် .."

ရဲထွေးနဲ့ မိသူ ဘယ်လိုပြောပြော သူမက လုံးဝကို မယုံ ကြည်..။

"နင်တို့ ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်ပြောမနေနဲ့ မိသူ .. ငါက ငါ့မျက်စိ ရှေ့မှာတင် မြင်ရတာ .. တွေ့ရတာ .."

ရဲထွေး ခေါင်းမာလွန်းလှတဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်း မိဝေး ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ရင်း ...

သူမက မကျေမနပ်နဲ့ ...

“နင်တို့နော် ဘာရယ်တာလဲ ..”

ရဲထွေး ရယ်တာကို အရှိန်မသတ်နိုင်သေးဘဲ ...

“အဟွတ် .. နင် တော်တော်ရယ်ရတာပဲ၊ နင် ဂျာကြီးကို မကြိုက်လို့ပဲ .. သဝန်ကလဲ တိုပါ့ ..”

“ဘယ်သူက မကြိုက်ဖူး ပြောလို့လဲ ..”

“ဒါဆိုရင် ..”

သူသူအောင် ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ မေးတော့ သူမက ရယ်ချင်ဟန်နဲ့...

“ချစ်တာ ..”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..”

“မိုင်နိုမ်းအစ် ဂျာ ..”

“ပေါ့ပါ့ဟာ ..”

သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ရဲထွေး ကို ဆိုဖာနောက်မှီက ခေါင်းအုံးနဲ့ ကောက်ပေါက်ရင်း ...

“တမင်ညစ်ထားတာဟာ .. အဲဒီလူကြီးကို အမြင်ကို ကတ်တယ် ..”

သူသူအောင် က ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ သူမကို သိချင်း စောင်းဆိုနေပါသည်။

“ရေလာလို့ မြောင်းပေးလဲ အေးတိအေးစက်နဲ့ .. ရှင်ကလေး နားမလည် ..”

“မိသူ နော် ...”

ရီဝေဝေး ရှက်ရှက်နဲ့ အော်တော့ ...

“ဟဲ့ .. သွားမေးပါလား ..”

“ငါက ဘာမေးရမှာလဲ ..”

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲလို့ ..”

သူမက ရယ်ရင်း မကျေမနပ်နဲ့ ...

“အေးဟာ .. တစ်ခါတလေတော့ အဲဒီ ဂျာ ကို ဆွဲစက်ကုတ် ပစ်လိုက်ချင်တာ ..”

“ဒါဆိုလဲ မိဝေး ရယ် .. ကျွန်မ အကြော်နဲ့ .. အဲလေ .. အကြောင်းနဲ့ သိပါပြီ .. ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် .. ပြောလိုက်ပေါ့ဟ”

ရဲထွေး ရဲ့စကားကြောင့် ရှက်ရှက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ကာ ...

“ဟာ .. မပြောရဲပါဘူး .. ရှက်တယ် ..”

www.burmeseclassic.com

ရဲထွေးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဒုက္ခပဲ .. စာတ်ပေါင်းခန်းကျမှ တစ်နေတယ် ..”

ရဲထွေး ဖြစ်ပုံကြောင့် သူ့ရဲ့ကြင်ရာလောင်း မိသူ က ဤသို့

ဆို၏။

“အဲဒါဆိုလဲ နင်က ဒီစာတ်သိမ်းကို နင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပေါ့

ဟာ ..”

“အိုကေ .. ဖြစ်တယ် ..”

လက်ဖျောက်တီးပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ရဲထွေး ပုံစံကြောင့် ရီဝေဝေး

ပြုံးမိပါသည်။

အိမ်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် က သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ ဂျာကြီး ကို ကြည့်ကာ ...

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ မောင်အောင်ကြာ ..”

အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဦးထွဋ်အောင် ရဲ့ပုံစံကြောင့် ကျွန်တော် ...

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ် .. ကျွန်တော် ရှင်းပြတာ ..”

အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် က မေးကြောကြီးတွေ တစ်ခု မတတ် အံကြိတ်ပြရင်း လက်ကာကာ ...

“တော် .. တော် ..”

အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုပဲတားတား ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ဒီနေရာက လုံးဝကို မခွာနိုင် ..။

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်လ် .. ဒီကိစ္စက မရှင်းပြလို့ကို မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ အမှန်တရားရဲ့မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေပြီး အမှန်တရား လမ်းကြောင်းပေါ်ကကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ အငြင်းခံနေရတဲ့ဘဝ.. ဘယ်လောက်နာကျင်ဖို့ ကောင်းလဲ၊ အန်ကယ်လ် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်မိလား အန်ကယ်လ် ..”

ညကတည်းက ဝတ္ထုထဲက စာသားတွေကို ကူးပြီး အလွတ် ရွတ် ကျက်မှတ်ခဲ့တာတွေ အမှားအယွင်း မရှိခန့် ..။ အမှားအယွင်း ရှိခဲ့တာက ဒီလို ..။

အန်ကယ်လ် ဦးထွဋ်အောင် ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ...

“မောင်အောင်ကြာ .. မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

ကျွန်တော် လန့်သွားတာ အမှန်ပါ ..။

“ဟိုလေ .. အန်ကယ်လ် .. သမီးကိစ္စ ..”

“အေးလေ .. ငါ သိတာပဲ၊ မင်းကို ငါက ဘာတွေ အပြစ်ပြော နေလို့လဲ ..။ မင်းရဲ့စာရိတ္တကို ယုံကြည်လို့ ငါတောင် ငါ့သမီးကို ပါးချ.. အဲလေ.. နားချနေတဲ့ကြားက မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ..”

လွဲပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ ..။

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အန်ကယ်လ်က အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောတော့..”

ဦးထွဋ်အောင် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ လေပူမှတ်ထုတ်ရင်း ...

“တကယ့်ကောင်ကွာ .. ငါ သွားကိုက်နေလို့ဟေ့ .. အဲဒါ ကြောင့် အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောနေရတာပေါ့ ..”

ကျွန်တော် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ...

“အန်ကယ်လ် .. မေးကြောကြီးတွေ ထောင်နေတာကို ..”

“ဟကောင်ရ .. အံ့ကြိတ်ပြောမှတော့ မေးကြောမထောင်လို့.. ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ ထမင်းစားတာတောင် ထမင်းစားလို့ မရလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ .. ဘယ်လိုကောင်နဲ့ လာတွေ့နေ မှန်း မသိဘူး၊ သွား .. သွား .. မင်း ငါ့ဆီ လာရမှာ မဟုတ် ဘူး..”

အန်ကယ်လ်က လက်ခါကာ နှင်တော့ ...

“အန်ကယ်လ်သမီးဆီလဲ သွားလို့မရဘူး”

“အဲဒါဆိုလဲကွာ .. မင်း ဗေဒင်လေး မေး .. ယတြာလေး ဈေး .. ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လေး လုပ်ပါလား ..”

“ဘယ်ဆရာက ကောင်းလဲ အန်ကယ်လ် ..”

အန်ကယ်လ် ဒီတစ်ခါ မေးကြောကြီးတွေ မထောင်ဘဲ စိတ်တို လာပုံ ရပါတယ်။

“ရှိုးမှပဲ .. မင်းကို ရွဲ့ပြောနေတာဟေ့ .. ရွဲ့ပြောလို့ ပြောမှန်း တောင် မသိတဲ့ကောင်ကွာ .. ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်ကောင်မှန်း မသိဘူး၊ သွား .. သွား .. ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်တွေ့ .. ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ် ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန် အန်ကယ်လ်ရုံးခန်းထဲက ထွက်မယ် လုပ်တော့ အခန်းထဲကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာကာ...

“ဆရာ .. မနေ့ကခန့်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ရောက်လာပါ ပြီ ..”

“အေး .. ဝင်ခဲ့ခိုင်းလိုက် ..”

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အရိုအသေပေးကာ ပြန် ထွက်သွားပါတယ်။

ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ဝင်လာသံကြောင့် ကျွန် တော် အမှတ်တမဲ့ ငဲ့ကြည့်တော့ ...

“ဟာ!... စိုးစိုး ..”

“ဟင်!... ရှာကြီး ..”

ကျွန်တော်က စိုးစိုး ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတာကြောင့် အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားသလောက် စိုးစိုး က အခုမှ မြင်လိုက်တာမို့ သာမန်လောက်ပဲ အံ့ဩသွားပုံ ရပါတယ်။

အန်ကယ်လ်ကို ကြည့်တော့ အန်ကယ်လ်က ရယ်ရင်း ...

“ခွေးကောင် .. ဒီကောင်မလေး အလုပ်လာလျှောက်ကတည်း က မင်းတို့ရုပ်ကွက်လိပ်စာနဲ့မို့ မင်းနာမည်နဲ့ မင်းဆိုင်ကို သိလား မေးကြည့်တော့ အကြောင်းစုံ သိရတယ်လေ၊ စိုးစိုး ကိုယ်တိုင်ပဲ ငါ့သမီးကို သွားရှင်းပြတာ ..”

စိုးစိုး က ခေါင်းငုံ့၍ ပြုံးနေပါသည်။ စိုးစိုး ရဲ့အပြင်အဆင်က လုံးဝကို ခြားနားသွားပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံစံ အစစ်ကြီးပုံမျိုး ချက်ချင်းထို မပြောင်းလဲသွားပေမယ့် တော်တော်ကို သိသာ ပြောင်းလဲသွားတာ တော့ အမှန်ပါ ...။

“မင်း .. အဲ .. နင်က အိမ်က ပျောက်သွားတယ်ဆို ..”

စိုးစိုး မျက်နှာ အရဲသားနဲ့ အန်ကယ်လ်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်နဲ့ ကြည့်တော့ အန်ကယ်လ်က အခုလို ပြောပါတယ်။

“စိုးစိုး က ငါ့မန်နေဂျာနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာလေ ... အဲဒါကြောင့် ငါပဲ နှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတာ .. ငါ့မန်နေဂျာကတောင် မင်းကြောင့် စိုးစိုး ကို ရတယ်ဆိုပြီး မင်းကို ကျေးဇူးတင်နေတာ ..”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတာ အမှန်ပါ။

“ဒါဆိုရင် ..”

အန်ကယ်လ်က တဟားဟား ရယ်ရင်း ...

“ငါ့သမီးက အခုဆိုရင် မင်းဆိုင်တောင် ရောက်နေပြီ ထင်တယ် ..”

“ဗျာ!... ဒါဆို သွားပြီ အန်ကယ်လ် ..”

“ဟာ .. ဟေ့ကောင် နေပါဦးကွာ .. နေ့လယ်စာ မင်းနဲ့ငါ စားမလို့ ... ဟာ .. ဒီကောင် အဖေကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး ..”

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုတားတား ဒီအချိန်မှာ တားလို့မရမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကုမ္ပဏီကထွက်လာတော့ တက္ကစိတစ်စီးကို ဈေးမေးမနေတော့ဘဲ တားကာ ဆိုင်ကို ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

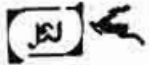
“ခင်ဗျားကားကလဲ နှေးလိုက်တာဗျာ ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကားသမားက ပြုံးသည်။

“မြန်တော့ မြန်ချင်တာပေါ့ဗျာ .. ကားတွေက ဒီလောက်ကျပ်တာ .. မြန်မြန်ရောက်ချင်ရင် မိုးပေါ်က ယုံမှရမှာ ..”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

ဒီနိုင်းခ

“ ဂျာကြီး .. ဂျာကြီး .. ”

ကားခရုင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ် .. မဲပြာ က ခပ်မြန်မြန် ပြေးလာပြီး ခေါ်တော့ ...

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ”

“ ဟိုလေ .. နံပါတ်ခုနစ်ပိုင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် မှောက်နေ တယ် .. ”

“ ဟာ!... ဒုက္ခပဲ .. အိပ်ချင်တာပဲကွာ .. တည်းခိုခန်း ပိုလိုက် ပေါ့ ”

မဲပြာ က ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ အဲဒီလိုမှောက်တာ မဟုတ်ဘူး .. မူးပြီး မှောက်နေတာ .. ”

“ ဘာ!... ”

မိုင်နိုင်းအစ် “ ဂျာ ”

မဲပြာ ကျွန်တော့်အော်သံကြောင့် တွန့်သွားပါသည်။

“ မင်းတို့ကို ငါ ဘာပြောထားလဲ .. ”

“ ဘာပြောထားလို့လဲဟင် .. ”

“ ငါ လုပ်လိုက်ရင်တော့ .. ”

အမှန်က ကျွန်တော် ဒီကောင်ခေါင်းကို နှစ်ချက်လောက် ခေါက်ပြီးသွားပါပြီ။ မဲပြာ က သူ့ခေါင်းကို ပွတ်နေပါသည်။

“ ဂျာကြီးကလဲ လုပ်လဲ လုပ်ပြီးသွားတဲ့ဟာကို .. ”

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ပွစ်ပွစ်နဲ့ ပြောနေပါသည်။

“ ဘယ်လိုကောင်တွေမှန်း မသိဘူး၊ မိန်းမ .. အသက်မပြည့်တဲ့ ကလေးနဲ့ ယောက်ျားလျာတွေကို အရက်မရောင်းရဖူးလို့ ပြောထား တဲ့ ကြားကကွာ .. ”

ကျွန်တော် နံပါတ်ခုနစ်ပိုင်းကို လျှောက်လာတော့ နံပါတ်ခုနစ် ပိုင်းမှာ မန်ယူ .. ဘဲကွေး နဲ့ ပြူးတူး တို့ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော် စားပွဲပိုင်းပေါ်မှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ ကဲ .. အမိ .. ထ .. ထ .. ဘယ်ပြန်မှာလဲ .. ”

ကျွန်တော် ပခုံးပဲ ကိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ သတိရကာ မကိုင်ရဲ ...

“ ဘယ်ကိုပြန်ရင် ကောင်းမလဲဟင် .. ”

www.burmeseclassic.com

မှောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆီက အသံကြောင့် ကျွန်တော် ပါးစပ် အဟောင်းသား ..၊ ရယ်သံတွေကို ကြားရပါသည်။ ကောင်မလေးက ခေါင်းထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။

“ဟင်!... မိဝေး ..”

“စည်တစ်ခွက်ဟေ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. လာပြီ ..”

စည်တစ်ခွက် လှမ်းအော်တဲ့လူက ခပ်လှမ်းလှမ်းခိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ရဲထွေး နဲ့ သူသူအောင် ..၊ သူသူအောင် က လှမ်းပြောပါတယ်။

“ဂျာကြီးတို့များ ဖွန်ထူပြီး လူကိုတောင် မမြင်တော့ဘူး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါနဲ့ မင်းတို့က ..”

“ရောက်နေတာ ကြာပြီ .. အန်ကယ်လ်လဲ လှမ်းဖုန်းဆက်တယ်လေ .. ဂျာကြီး ဒါပဲနော် .. ဒီလိုဖြစ်အောင် ဒီလိုလုပ်ပေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ..”

ကျွန်တော် တဟဲဟဲနဲ့ ရယ်ရင်း ...

“သောက်ကွာ .. ဆိုင်မှာရှိတာ အကုန်သောက် .. အကုန်စား”

“တကယ်နော် ..”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်တော့ သူသူအောင် က ထအော်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရိုဝေဝေး ရဲ့ဘေးရန်မှာ ဝင်ခိုင်းတော့ မန်ယူ က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ...

“ဆရာ ဘာသောက်မလဲဟင် ..”

“ဟာ .. ခွေးကောင် ..”

ကျွန်တော် မမီမကမ်း လှမ်းကန်တော့ ဟိုကောင်တွေ တကားဟားနဲ့ ရယ်ကြပါသည်။ ရိုဝေဝေး က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင့်ထိုးရင်း ...

“သွားပါ .. အခုမှ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝေး ရယ် .. ဂျာလေ ..”

ကျွန်တော် ညာတာပါတေးနဲ့ သူမလက်ခုံကို ကိုင်တော့ ...

“ဟိုးထား ဂျာ .. ရည်းစားစကားလဲ မပြောဘဲနဲ့ လူက ..”

“လိုလိုလား ဝေး ရယ် ..”

“အောင်မာ .. လိုတာပေါ့ ..”

ကျွန်တော် သူမလက်ကို လုံးဝ ပြန်မလွှတ်ပေး ..။

“ဒါဆိုရင် ရည်းစားစကားလဲ မပြောရသေးဘဲနဲ့ ဘာလဲစိတ်

ဆိုးလဲ ..”

၂၆

ဒီနိုင်းခ

“ဂျာကြီး ရေ သရီးစဉ် ..”

ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာပြီ ရဲ့ထွေး တို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လှမ်းပြော
တဲ့ ဒန်းဒန်း နဲ့ ဟိုဂျာ့စ်ယောက် အသံကြောင့် ...

“ဟိုကော့ကော့ကို ပြောချာ .. ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာ
ကြိုက်သလောက် လုပ်ကြတော့”

ကျွန်တော့်ရဲ့ပုံစံကြောင့် သူတို့ ရယ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်
မိဝေး ကို ခပ်တိုးတိုးလေး မေးပါသည်။

“အရမ်းချစ်တယ် ဝေး ရယ် ..”

ဝေ ကလည်း ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပါတယ်။

“အင်း .. မိုင်းနိုမ်း အစ် .. ဂျာကြီး ရယ် ..”

ဒီလိုပါပဲ .. အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်လျက် ..

ဒီနိုင်းခ